MAURA PETRUZZI

Primăvara în Sardinia

Traducerea şi adaptarea în limba română de

GABRIELA AGRĂPINEI

ALCRIS M94

Capitolul 1

Kathryn începu să aranjeze piesele expuse în vitrina magazinului. In efortul ei de a face ultimele două cliente să cumpere un cadou pentru o zi de naştere, deranjase toate obiectele expuse.

Acum, împinse colierele şi cerceii de ceramică mai în faţă unde nu mai erau umbrite de cele două piese sculptate în lemn, iar boul de sticlă de culoarea ametistului îl plasă înaintea coşului din pai, în aşa fel încât să iasă mai bine în evidenţă. In timp ce îndrepta două miniaturi în ulei, cineva bătu în geamul magazinului. O secundă mai târziu fratele ei, Hugh, intră în magazin.

- Mă bucur că ai venit mai devreme, îi apuse ea. Pot să plec înainte de închidere.

- Te întâlneşti din nou în seara asta cu frumosul Vittorio? întrebă el.

Kathryn zâmbi.

- De ce nu? Imi place de el. Mâine se reîntoarce în Italia, aşa că destul de repede voi înceta *să mai ies,* aşa cum ai spus.

- Distrusă şi gata să intri la mănăstire?

- Deloc. Vittorio este o companie plăcută, dar asta este tot.

Hugh îl întâlnise pe fermecătorul italian, Vittorio Bertini, cu trei săptămâni în urmă, la o mică expoziţie de artă şi i-l prezentase Kathrynei. De atunci, Vittorio îi arătase o atenţie deosebită, luând masa cu ea în oraş şi mergând la dans, la operă sau la cinema, când rulau filme italiene, ba chiar şi la un cocteil la ambasadă, unde în mod misterios reuşise să obţină invitaţii. In seara asta era ultima dată când ieşeau în oraş, deoarece a doua zi urma să ia avionul spre casă.

Dar distracţia nu fusese totul, pentru că Vittorio era interesat şi de mica galerie pe care o conduceau Hugh şi Kathryn Milward, situată într-o casă înaltă în colţul micii pieţe Kensington în spatele gălăgiosului Cromwell Road.

Aici, expuneau picturile lui Hugh şi pe cele ale prietenilor lui, iar Kathryn avusese ideea să adauge vase de lut, ornamente din sticlă şi mici obiecte din piese din pânză.

Hugh şi soţia lui, Brenda, locuiau într-un apartament deasupra galeriei, iar Kathryn închiriase un mic apartament în apropiere.

O dată, când Vittorio fusese invitat la cină de Hugh, le povestise o mulţime de lucruri despre Sardinia.

- Cunosc bine insula, îi asigură el. încântătoare pentru vacanţe şi apoi, pentru că bunica mea locuieşte acolo, merg destul de des.

El îi sugerase lui Hugh să se aprovizioneze cu obiecte produse de meşteşugarii din insulă.

-Produc vase de lut foarte frumoase, de asemenea coşuri de paie şi superbe sculpturi în coral. Cusături, tapiserii şi şaluri. Poate este o idee bună să fii primul care începe să expună produse provenite din Sardinia.

-Ar fi posibil, mormăi Hugh. Nu ştiu pe nimeni de aici specializat în astfel de articole şi mai devreme sau mai târziu cineva va descoperi aceste produse.

-Atunci de ce nu? vru să ştie Vittorio. Aţi putea veni toţi în Sardinia, să staţi la bunica mea şi să vedeţi ce este mai bun de cumpărat. Casa ei este în cea mai frumoasă parte a insulei.

Kathryn realiză că Hugh era destul de încântat de ideea de a se lansa într-o nouă direcţie. După ce cântări bine ideea, hotărî că el şi Brenda vor petrece două sau trei săptămâni în Sardinia, cumpărând orice li se va părea interesant pentru a fi vândut. Kathryn va rămâne acasă pentru a avea grijă de galerie.

Vittorio nu-şi ascunse întristarea când auzi că ea nu venea cu ei. în seara aceea îşi luau rămas bun şi complimentele lui atinseseră cote înalte. Ca de obicei, îi trimisese flori, de data asta trandafiri roşii şi o orhidee ca s-o prindă pe rochie. îşi alesese o

rochie din mătase verde şi-şi prinsese părul blond roşcat, într-un coc în vârful capului.

-Mă încânţi, îi spuse el peste masă. Eşti atât de adorabilă. Clătină trist din cap. Nu cred că o să suport să mă despart de tine, mâine.

Kathryn zâmbi dezarmant.

-Trebuie să iei avionul.

- Dacă ai veni cu mine, m-aş simţi în rai. Nu poţi să-l convingi pe fratele tău că eşti mai importantă decât el?

-Mai târziu, poate la vară, s-ar putea să vin în Sardinia, dar nu acum.

După cină, au dansat şi în braţele lui Vittorio, Kathryn se gândi că deşi
nu putea să creadă un cuvânt din extravagantele declaraţii, era plăcut să fie admirată, chiar de un tânăr şi frumos italian pe care probabil că după aceea nu-l va mai vedea niciodată.

La douăzeci şi unu de ani, nu se grăbea să se mărite şi până atunci majoritatea tinerilor pe care-i întâlnise erau preocupaţi de cariera lor. Faptul că mulţi dintre ei încercau să-şi câştige existenţa trăind în mediul artistic îi făcea să fie destul de prudenţi în ceea ce privea căsătoria.

In acelaşi timp, nu se lăsa prea impresionată de Vittorio. In taxi, în drum spre casă, reuşi să reziste zelului lui, când vru s-o îmbrăţişeze cu pasiune şi s-o sărute.

Aparent, dăduse instrucţiuni şoferului să tot înconjoare parcul, dar Kathryn insistă până la urmă să fie condusă acasă.

-Este trecut de două, protestă ea.

-Ce contează? Aceste momente sunt foarte preţioase pentru mine. Te iubesc atât de mult. Nu suport să te părăsesc.

-Ai spus că vrei să vin cu tine, mâine, la aeroport, îi reaminti ea. Dacă nu mă laşi să mă duc acum la culcare, mâine dimineaţă n-o să pot să mă scol la timp.

In sfârşit, era în apartamentul ei, deşi Vittorio o implorase să mai stea.

Deşi atenţia pe care i-o dădea era copleşitoare, Kathryn trebui

să recunoască faptul că o trezea la viaţă. In acel moment când ar fi trebuit să se simtă obosită, era trează de-a binelea. In timp ce se dezbrăca şi se pregătea de culcare, hotărî că probabil era un avantaj că italieni atrăgători nu se întâlneau la tot pasul, ca s-o atragă în tot felul de distracţii. De mâine se va ocupa din nou de galerie şi fără îndoială că atunci când Hugh şi Brenda, vor fi plecaţi în Sardinia, va avea multă treabă.

A doua zi la aeroport, Vittorio declară că refuză să se îmbarce în avion, dacă Hugh nu-i permite solemn că mai târziu în acel an, Kathryn va veni în Sardinia.

- Şantaj! exclamă Hugh. Foarte bine, va merge în Sardinia. Dacă obiectele aduse de acolo au succes, s-ar putea să vrem mai multe provizii şi ea va putea să le facă.

- Eşti un dur, Hugh, bombăni Vittorio. O faci pe Kathryn să lucreze pentru tine, chiar şi în vacanţă, când ar trebui să se distreze.

Hugh râse.

- N-am remarcat-o pe Kathryn lucrând din greu cât ai fost tu aici.

în holul aeroportului, unde despărţirile furtunoase erau în mod tacit ignorate, Vittorio o îmbrăţişă cu putere pe Kathryn.

- O să-mi scrii des? o întrebă el.

- Câteodată, îi promise ea. Când voi avea ceva de povestit.

- în fiecare zi îţi voi spune că te iubesc.

Până la urmă, fără nici o tragere de inimă Vittorio a trebuit să urmeze grupul la punctul de control al paşapoartelor şi Hugh şi Kathryn i-au făcut semn cu mâna când s-a urcat în avion.

Doar cu trei zile înainte de plecarea lui Hugh şi a Brendei în Sardinia, Brenda s-a îmbolnăvit brusc. Doctorul a crezut că probabil nu era ceva foarte serios, dar a sfătuit-o să stea în pat câteva zile şi în mod clar orice călătorie era imposibilă.

Hugh era dezamăgit, dar a acceptat situaţia.

- Ce-ar fi să mergi tu în locul nostru? îi spuse el brusc Kathrynei. Ştiu că mai este îngrozitor de puţin timp.

- Dar nu pot să sosesc în Sardinia aşa dintr-o dată, obiectă ea.

- Sigur că nu, dar agenţia ar putea transfera un bilet pe numele tău şi eu aş primi banii înapoi pentru celălalt. îl voi preveni pe Vittorio că vii tu. Apoi o va anunţa pe bunica lui,

signora Bertini, de schimbare. în orice caz, va fi încântat de schimbare. Mai degrabă se întâlneşte cu tine, decât cu un cuplu ca noi. Până atunci, ai putea să stai la hotel în Cagliari, o noapte sau două.

Un minut sau două, Kathryn cântări în minte situaţia.

- în câteva zile, Brenda s-ar putea simţi bine. Ai putea să schimbi data.

- Dacă Brenda este cu adevărat bolnavă, trebuie să renunţăm la tot şi este prea târziu pentru liniile aeriene sardiniene. Şi apoi, altcineva ne-ar putea fura ideea. La urma urmei, este mai mult o călătorie de afaceri, decât o vacanţă oarecare.

- N-am nici o obiecţie. De fapt, îmi place ideea foarte mult. Dar o să mă pricep la fel de bine ca tine la cumpărarea diferitelor produse sau să evaluez posibilitatea vinderii lor?

- La fel de bine, dacă nu mai bine, o asigură el, îmbrăţişând-o cu dragoste. Tu ştii ce se vinde. De fapt, ştii mai multe despre vasele de lut şi de sticlă şi alte asemenea, decât ştiu eu.

- In afară de asta, nu sunt sigură că o să te descurci cu Brenda. Dacă se îmbolnăveşte de-a binelea? Nu te-ai putea descurca şi la galerie şi cu slujba.

Hugh avea o jumătate de normă ca profesor la un colegiu de artă din apropiere.

- Am o vacanţă de trei săptămâni, aşa că pot să stau acasă, îi spuse. Dacă Brenda are nevoie de îngrijire, atunci cu siguranţă mă vor ajuta mama şi sora ei. Nu va fi neglijată.

Pentru câteva momente, Kathryn rămase tăcută.

- Ai paşaportul la îndemână? Mă voi ocupa de suma de bani pe care s-o iei cu tine, de cecurile de călătorie şi aşa mai departe.

- Mulţumesc, Hugh. Mă pregătesc şi eu de plecare.

In weekend, în timp ce-şi pregătea hainele şi-şi alegea accesoriile, fu uimită de faptul că era destul de reticentă faţă de neaşteptata ocazie de a-şi petrece luna următoare în Sardinia. Până atunci fusese uşor invidioasă pe Hugh şi Brenda, dorindu-şi în secret să li se poată alătura, deşi acest lucru ar fi fost imposibil. Acum că se ivise ocazia, nu mai dorea cu atâta ardoare să plece.

Luni dimineaţă, în avion, examină din nou această stare curioasă, care o cuprinsese. Se datora faptului că nu dorea să-l

întâlnească din nou pe Vittorio? Sau cel puţin nu atât de curând? Işi reaminti că de fapt el nu locuia în Sardinia, ci doar îşi vizita bunica, din când în când. De asemenea, ea va fi mult prea ocupată să viziteze diferite ateliere de olărit şi alte asemenea locuri.

Şi totuşi, simţea că în Sardinia va păşi într-un loc necunoscut, că evenimente neaşteptate o vor purta pe cărări neştiute, dar dacă va fi bine sau rău nu avea de unde să ştie.

Aşa cum Vittorio îi sugerase lui Hugh, a schimbat avionul la Milano şi după ce mâncă ceva la repezeală, se sui în avionul de Cagliari. Hugh ceruse agenţiei de voiaj să-i rezerve o cameră pentru trei nopţi la hotelul Modema.

- După aceea te hotărăşti dacă rămâi la hotel sau stai în altă parte, îi sugeră el. Până atunci, mai mult ca sigur că vei avea veşti de la Vittorio.

Camera cu baie era excelentă şi-şi desfăcu o valiză. în timp ce se îmbrăca pentru cină, se întreba ce fel de primire va avea din partea lui Vittorio. Una era să te împrieteneşti şi să-i faci avansuri amoroase unei fete la Londra şi alta era situaţia când apărea pe neaşteptate în Sardinia, aşteptându-se să fie cazată în casa signorei Bertini. Spera că nu se va gândi că aranjase o astfel de vizită.

A doua zi a pornit devreme, deoarece voia să profite de tot timpul pentru a vizita magazinele, notând ceea ce era de vânzare şi să-şi facă idee de obiectele potrivite pentru galerie.

Din Via Roma pătrunse pe o stradă lungă, Largo Carlo Felice, unde se părea că era zi de piaţă, pentru că erau instalate multe tarabe unde se vindeau tot felul de bunuri, mâncare, haine şi piese de mobilă.

Multe femei purtau pe cap coşuri imense, pline cu ceea ce cumpăraseră. Unii bărbaţi purtau două desagi legate cu o bandă lată şi trecute peste umăr. îşi puneau cumpărăturile în desagi care le atârnau pe umăr, unul în faţă, altul în spate.

Kathryn s-a întrebat dacă puştii puşi pe şotii sau hoţii n-ar putea fura din desaga din spate. Tentaţia era puternică. în timp ce stătea şi privea cumpărătorii şi vânzătorii, un astfel de incident

avu loc chiar în faţa ochilor ei. în timp ce un bărbat alegea nişte legume, un altul îi scotocea în desaga din spate, apoi scoase un colac de frânghie şi o cutie.

Kathryn zâmbi, dar era uşor necăjită. Ca martoră la acest furt ziua în amiaza mare, era bine să stea fără să facă nimic? Atunci, un al treilea bărbat veni în spatele celui de-al doilea şi începu să scotocească în desaga lui. Asta este de neconceput, îşi zise ea în gând, dar în acelaşi timp nici unul din cei doi nu fugea cu prada.

Făcu câţiva paşi spre ei, nesigură dacă va avea curajul să atragă atenţia victimei. Dacă scoteau cuţitele?

Apoi cei trei se întoarseră unul spre altul, cei doi hoţi arătându-i prada, proprietarul smulgându-le din mâinile lor şi ameninţându-i în glumă. Sigur, cei trei erau prieteni sau cel puţin cunoştinţe puse pe glume.

Pe tarabe erau expuse multe vase de lut, dar pe Kathryn n-au impresionat-o. Era mult mai interesată de covoare şi de tapiserii şi dacă astea erau specifice meşteşugarilor de aici, va vedea ce era de făcut.

La întoarcerea la hotel, găsi un mesaj de la Vittorio. Ii telefonase ca s-o anunţe că va sosi a doua zi dimineaţă în Cagliari şi că se vor întâlni la hotel.

Asta însemna că urma să călătorească noaptea cu vaporul de la Civitavecchia. Pierduse ceva timp până să vină pe insulă, pentru că primise telegrama lui Hugh cu două sau trei zile în urmă.

Işi petrecu restul zilei vizitând oraşul, pentru că nu ştia dacă va mai putea avea posibilitatea, o dată ce se va instala în casa bunicii lui Vittorio.

A doua zi, Vittorio o întâmpină mai mult decât entuziasmat.

- Este cea mai mare surpriză, îi spuse el. Sigur, îmi pare rău pentru cumnata ta, dar aşa ai venit tu aici, şi sunt foarte mulţumit.

- Eşti sigur că pot să stau la bunica ta? I-ai spus?

- Oh, da. Am făcut toate aranjamentele necesare, o asigură el.

Kathryn şi-ar fi dorit să cunoască aceste aranjamente.

- Cât de departe este situată casa? Vreau să spun de

Cagliari? întrebă ea.

- Cam la o sută de kilometri.

- Cam şaizeci de mile şi ceva, socoti ea repede.

Pe drum, Vittorio îi descrise toate locurile şi excursiile pe care avea de gând să le facă împreună cu ea.

- Sunt atâtea evenimente, festivaluri folclorice şi trebuie să mergem la munte şi de asemenea să vezi nordul insulei.

Ea râse.

- Ai uitat că stau aici doar trei sau patru săptămâni cel mult şi că trebuie să lucrez?

- Să munceşti? Asta nu este important. Tot ce ai de făcut este să-i găseşti pe cei ce vând vase de lut, şaluri sau altele. In rest, trebuie să te distrezi.

Spre coastă, drumul urca şi Kathryn a putut să vadă în zare două insule învăluite într-o ceaţă mov închis, diferită de gri-albăstriul mării.

- Cea mică este San Pietro, o informă Vittorio. O poţi vedea din casa noastră. Cealaltă este San Antioco.

Străbătu orăşelul Iglesias, apoi întoarse maşina pătrunzând pe un drum mai îngust, care şerpuia coborând spre ţărm. Două porţi înalte de fier străjuiau intrarea într-o curte. Kathryn nu avu timp să studieze casa. Vittorio o prinse de braţ şi o conduse în casă.

- Signorina Katryna de la Londra, anunţă el în timp ce o prezenta bunicii lui, signora Bertini, o femeie mică de statură, grasă, cu părul negru uşor înspicat cu fire albe.

- *Bienvenido,* o salută ea.

Italiana Kathrynei se limita la câteva cuvinte folosite de turişti, iar engleza signorei Bertini era la fel de săracă, dar Vittorio a jucat rolul de interpret în timp ce beau ceai şi mâncau prăjiturele delicioase.

La momentul potrivit, o servitoare o conduse pe Kathryn într-o cameră luminoasă şi spaţioasă, cu vedere spre grădină.

- *Le chiavi?* ceru fata, întinzând mâna pentru cheile de la valize.

în timp ce ea despacheta, Kathryn făcu un duş, apoi îşi puse o

rochie albă nouă şi o eşarfă turcoaz de mătase. Trebuia să se prezinte cât mai bine având în vedere că era o înlocuitoare a Brendei şi a lui Hugh.

La cină veniră doar signora Bertini şi Vittorio.

- Verişoara mea Mirella a ieşit în seara asta, explică Vittorio. Dar o vei întâlni mâine.

După cină, signora Bertini, cu nepotul ei ca interpret, puse multe întrebări în legătură cu viaţa Kathrynei la Londra. Câteodată, Vittorio explica mai pe larg, adăugând şi în engleză pentru ca şi ea să înţeleagă.

- Mâine o să mergem în port, i-a promis el. Este un port mic, nu pentru vase mari, dar este interesant. Apoi, după-amiază te voi duce pe insula San Pietro.

Kathryn zâmbi cu blândeţe. Se părea că a doua zi va avea o zi plină.

- Dar tu, Vittorio, când munceşti? Nu poţi să trândăveşti la nesfârşit.

El rânji.

- Trebuie să traduc ceea ce ai spus pentru *la nonna,* signora. O să se încrunte la mine.

Un şuvoi de cuvinte salută comentariul Kathrynei, tradus de Vittorio.

Vittorio zâmbi.

- *La nonna* spune că n-am nici o scuză pentru trândăveală, iar atunci când este o fată drăguţă prin jur, nu-mi stă capul la treabă. Mai spune că Guvernul este extrem de prost pentru că m-a angajat şi că ar trebui să mă dea afară.

- Lucrezi pentru guvern? îl întrebă Kathryn, amintindu-şi că la Londra nu-i spusese cu ce se ocupa sau unde lucra.

- Da. Inspectez clădirile care aparţin guvernului, să văd dacă sunt în ordine sau au nevoie de reparaţii, redecorări şi altele. De aceea, pot să-mi iau câteva zile libere, din când în când. Apoi mă întorc la Roma şi muncesc din greu.

Kathryn îşi zise în sinea ei că părea foarte tânăr pentru un post de o asemenea importanţă, dar probabil că avea un şef.

A doua zi, după micul dejun, tocmai voiau să se îndrepte spre

port, când Mirella apăru în grădină.

-Ea este verişoara mea Mirella Covallini, o prezenţă Vittorio. Apoi le privi pe rând. Amândouă sunteţi atât de drăguţe, remarcă el. Şi atât de diferite.

Cele două fete schimbară un zâmbet, pentru că în vocea lui se simţea satisfacţia.

- Ai noroc că nu eşti înconjurat de fete care seamănă între ele, îl dojeni Mirella.

- Este adevărat. In Italia sunt atât de multe brunete, adăugă el cu şiretenie, privind-o pe Kathryn.

Mirella nu era doar drăguţă, ci frumoasă, îşi zise în gând Kathryn. Pielea ei avea culoarea caldă a fildeşului, ochii căprui strălucitori şi părul negru-albăstrui îi cădea pe umeri. Kathryn, cu pielea ei albă şi părul blond şi ochii de un cenuşiu-verzui deschis părea insipidă lângă tânăra strălucitoare din faţa ei.

- Imi pare rău că n-am fost aseară acasă, se scuză Mirella. Am fost în oraş cu nişte prieteni.

Vittorio râse.

- Prieteni? Sau un prieten? Minerul englez!

Mirella roşi uşor.

- El şi alţii. Vine în seara asta la cină. Se întoarse spre Kathryn. Vezi, îi aşteaptam pe fratele tău şi soţia lui, aşa că m-am gândit că ar fi bine, dacă s-ar întâlni cu un englez aici.

- Kathryn nu este interesată de el, declară Vittorio. In Anglia, se întâlneşte numai cu englezi.

- Dar, Vito, nu este politicos, protestă Mirella. Nu trebuie să hotărăşti pentru Kathryn.

- S-ar putea să fim acasă sau nu, îi spuse Vittorio cu nepăsare. Acum trebuie să-i arăt Kathrynei portul şi celelalte locuri.

In drum spre port, Kathryn nu-şi putu înfrâna curiozitatea.

- Este miner de-adevăratelea?

Vittorio râse.

- Se presupune că a venit aici să caute zinc şi plumb. Plictisitor. Dacă va descoperi smaralde sau diamante, mă alătur lui.

- Şi probabil că mulţi alţii. A găsit metalele?

- Poate. Cui îi pasă?

Conduse încet pe o stradă în pantă şi opri maşina pe chei.

- îmi plac toate porturile, mărturisi Kathryn, în timp ce cobora din maşină.

Două sau trei bărci pescăreşti erau legate la chei, un mic vas era încărcat cu provizii, iar la o sută de metri de ţărm era ancorat un iaht, care se legăna privind dispreţuitor portul mic.

- Poate vrei să vizităm insula acum? o întrebă Vittorio.

- Da, dacă avem timp, răspunse ea. Este o legătură permanentă?

- Vara, mai ales, dar acum, primăvara... ah, iat-o, se întrerupse el, necăjit. Tocmai am pierdut-o.

Kathryn văzu şalupa mică îndreptându-se spre larg, la celălalt capăt al portului.

- Nu-i nimic, îl consolă ea. Vom mai avea ocazia.

Vittorio ridică din umeri.

- Vom vizita oraşul, deşi nu este foarte mare. Apoi vom lua masa la hotel şi vom merge pe insulă, după-amiază.

- Cum vrei, fu de acord Kathryn.

O privi cu adoraţie, o luă de mână şi se îndreptă spre o stradă îngustă ce urca printre două case albe cu acoperişuri multicolore. Treptele păreau din granit roz şi străluceau în soare.

Brusc, Vittorio oftă.

- Ah! Dacă am fi reuşit să luăm şalupa spre insulă. Atunci n-ar fi...

Un bărbat înalt cobora scările spre ei.

- *Buon giorno,* Vito! strigă el.

Avu impresia că Vittorio dorea să ocolească această cunoştinţă, care aproape că le bloca drumul, dar apoi se răzgândi şi-l prezentă Kathrynei.

- Englezul, signor Ryan Carlyle. Signora Katrina de la Londra stă cu noi la Roscano, adăugă el aproape posesiv.

Celălalt salută din cap.

- Mă bucur, îi spuse el Kathrynei. Sper să te distrezi.

- Nu sunt aici doar pentru distracţie, îi explică ea. Am destulă treabă de făcut.

-Te rog să ne ierţi, interveni Vittorio înainte ca ea să mai poată spune ceva. O însoţesc pe Katrina prin oraş şi apoi luăm masa. Din nefericire, am pierdut şalupa spre San Pietro.

-Ah, tocmai merg spre San Pietro, i-o întoarse Ryan. Am barca aici, la chei. Vă pot lua pe amândoi.

Ezitarea lui Vittorio fu evidentă.

-Gândeşte-te, adăugă Ryan fără să insiste şi făcu un pas spre chei.

-Ce zici, Katrina?

Vittorio transferă hotărârea pe umerii ei, aşa că singurul lucru pe care-l putea face era să rămână cu gazda ei.

-Poate ar fi bine să urmăm planul iniţial şi să mergem pe insulă după- amiază.

Ryan se încruntă, apoi zâmbi.

-Cum vreţi. Ne vedem diseară. Sunt invitat la masă, la Roscano. *Ciao!*

Porni spre port cu pas sprinten şi Kathryn privi după el, un bărbat
înalt, suplu, îmbrăcat în pantaloni bej, cămaşă crem şi cu o jachetă neagră aruncată neglijent pe umăr.

Vittorio râse, plin de încredere.

-Ah, ai fost foarte şmecheră Katrina, ai scăpat de el atât de politicos. Sigur, n-ar fi trebuit să spun că am pierdut şalupa. Atunci nu s-ar fi oferit să ne ia cu el.

-El este minerul englez?

-Da şi aş dori să stea numai în mină.

-Ce soartă! Să nu vadă niciodată lumina zilei? glumi ea.

-Am noroc că nu ne întâlnim prea des. Mirella este îndrăgostită de el până peste urechi, sau aşa crede, dar el nu iubeşte pe nimeni decât propria lui persoană.

Biata Mirella, se gândi ea. Işi aminti obrajii îmbujoraţi ai italiencei, când Vittorio o tachinase cu o seară înainte; Mirella nu negase că Ryan fusese cu ei la petrecere.

Când ajunseră în capul scărilor, se întoarseră să privească panorama portului. O şalupă mică tocmai ieşea din port. Fără să vrea Kathryn se întrebă dacă era Ryan.

Vittorio era o gazdă atentă, îi arătă ţărmul oraşului Portomarco, cu străzile lui pitoreşti şi piaţeta micuţă cu magazine şi cafenele. într-unul din colţurile pieţei îi arătă o casă mare bogat ornamentată.

- Odată, a fost palatul Roscano şi a aparţinut familiei mele, dar mai târziu, în urmă cu şaizeci sau şaptezeci de ani, au construit o casă nouă, cea în care locuim acum.

- De asemenea se numeşte Roscano, presupun. Nu este oarecum ciudat că sunt două case cu acelaşi nume atât de aproape una de alta?

- Nu, răspunse el. Toţi ştiu că noi nu mai locuim aici în oraş. Şi apoi, a fost folosită în alte scopuri de când n-am mai locuit aici: depozit de vinuri, magazin, şcoală şi acum, după cum vezi, restaurant.

Kathryn observă firma împopoţonată *Trattoria Roscano.*

- Bănuiesc că are o istorie, comentă ea.

- Oh, da. Bunica mea ştie toate legendele. Ar trebui s-o rogi să ţi le povestească, atunci când este bine dispusă.

Vittorio insistă să ia prânzul mai devreme, dacă doreau să ia şalupa de după-amiază pentru San Pietro.

- Doar nu vrem s-o pierdem din nou.

O duse la un hotel modern, recent construit vizavi de port, cu o mică plajă de nisip alb în faţă. în timpul prânzului, compus din peşte fript cu sos condimentat şi brânză picantă de la producătorii locali, Kathryn regreta că n-a luat masa la Trattoria Roscano.

- Este bună mâncarea acolo? întrebă ea. La Trattoria?

El dădu hotărât din cap.

- Nu pentru doamne. Ah, mâncarea este bună, dar atmosfera este nepotrivită, mă înţelegi?

Kahryn îşi zise în sinea ei că, însoţită de Vittorio, puţină atmosferă nepotrivită ar fi fost mai interesantă, decât acest hotel cosmopolitan, unde chelnerii se mişcau cu paşi de pisică pentru a nu deranja clienţii.

Drumul până la insulă a durat mai puţin de o oră, iar Kathryn a fost încântată de culoarea stâncilor care se ridicau perpendicular din apa de culoarea opalului închis. Mov şi roz, gri şi purpuriu se mestecau în formele accidentate.

- Aş dori să pot lua o bucată acasă, spuse ea.

- Dar acasă nu le-ai putea vedea în aceeaşi lumină, remarcă el. La Londra ar fi lipsite de strălucire.

Ea oftă.

- Ai dreptate. Lumina mediteraneană are propria ei strălucire.

- La fel spun pictorii şi artiştii.

Străzile din Carloforte, oraşul port de pe insulă, au fost o sursă de încântare pentru Kathryn. Se părea că aici erau mai multe produse de artizanat specifice Sardiniei decât văzuse până atunci. Coşurile erau făcute dintr-o ţesătură asemănătoare rogojinei, iar micile sculpturi în coral şi-ar găsi imediat cumpărători, la Londra.

In timp ce se plimbau încet prin orăşel, realiză că Vittorio trăgea de timp pentru a nu ajunge la cină, la Roscano.

- Ştiu un local foarte bun unde putem cina, îi spuse el.

- Dar mai este vreo şalupă mai târziu?

El dădu din cap.

- Este uşor. Hotelul are propriile lui şalupe, pentru întoarcerea celor întârziaţi. Altfel n-ar mai veni nimeni să ia masa aici.

- Bunica ta nu se va supăra că nu luăm masa cu ei? întrebă ea până la urmă.

- Deloc, răspunse el nepăsător. Ştie că suntem independenţi.

Kathryn părăsi subiectul. Vittorio nu pomenise de Ryan, aşa că şi ea
făcu acelaşi lucru. In schimb, îi ceru lui Vittorio o listă cu locurile unde ar putea găsi produse de artizanat şi alte obiecte asemănătoare.

- Ştiu, nu trebuie să pierd prea mult timp aici, îi spuse ea. Hugh mă va aştepta să mă întorc la data stabilită şi aş vrea să vizitez cât mai multe locuri posibile.

Vittorio îi mărturisi că nu ştia unde erau situate cele mai bune ateliere.

- I-am sugerat asta fratelui tău, deoarece am crezut că poate să vândă oricare din produsele noastre.

- Aş putea să întreb autorităţile locale din oraşe, sugeră ea.

Oricum, nu era deloc încântată să-şi piardă timpul cu aceste cercetări,

mai ales că nu ştia italiana. Dar, la urma urmei, nu se putea aştepta ca Vittorio să facă treaba ei. Poate că pentru moment era mai bine să se bucure de compania lui şi apoi, când el se va întoarce la Roma sau Neapole, să-şi înceapă cercetările.

Aşa cum îi spusese, la miezul nopţii o mică şalupă părăsi pontonul hotelului îndreptându-se spre insula principală. De pe ţărm se auzi cântecul unei mandoline, care se îndepărta pe măsură ce apăreau luminile orăşelului Portomarco.

De pe chei, unde Vittorio îşi lăsase maşina, până la Roscano, drumul a fost scurt. După ce opri în faţa casei, o luă pe Kathryn în braţe şi o sărută cu atâta pasiune, încât abia reuşi să-şi recapete respiraţia.

- Vito, te rog! spuse ea şi el îi dădu drumul pentru un moment, doar ca să-i zâmbească şi începu s-o sărute din nou.

- Destul, reuşi ea să spună. Mă sufoci.

- Dar sunt atât de îndrăgostit de tine, încât aş putea...

Brusc, un fascicol de lumină întrerupse protestele lui Vittorio şi o făcu pe Kathryn să se smulgă din îmbrăţişare.

Uşa de la intrarea principală se deschisese şi lumina cădea direct pe maşină, iar farurile altei maşini erau şi ele îndreptate spre maşina lui Vittorio.

Kathryn coborî. Din cealaltă maşină se auzi un râs înfundat.

- Tu eşti, Vito?

în timp ce Kathryn îl aştepta pe Vittorio, apăru şi Mirella. Aproape imediat fu urmată de Ryan.

- Scuze, Vito, spuse el nepăsător. Nu mi-am dat seama că ai oprit chiar aici.

Kathryn simţi că nu era sincer, mai ales că maşina lui Vittorio era deschisă la culoare şi vizibilă chiar în întuneric, dar mai ales în lumina lunii.

- Ne pare rău că n-aţi putut lua masa cu noi, spuse şi Mirella şi din nou Kathryn simţi că nu era sinceră.

- Am avut alte planuri, i-o tăie Vittorio, care acum era lângă Kathryn. Am fost la San Pietro şi am luat masa acolo.

- Ah, atunci aţi prins şalupa de după-amiază? întrebă Ryan. Aş fi putut să vă aduc mai devreme, dacă mi-ai fi spus.

- Deci, v-aţi întâlnit deja? îl întrebă Mirella.

- Da, azi dimineaţă în Portomarco, răspunse scurt Ryan, ca să prevină altă prezentare din partea Mirellei. Trebuie să plec. Noapte bună.

Mirella îl conduse până la maşină, iar Kathryn intră în casă.

La piciorul scării largi, Vittorio o prinse de mână.

- Eşti supărată pe mine? o întrebă el neliniştit.

Kathryn ezită, apoi zâmbi.

- Nu, nu prea. Mulţumesc pentru ziua asta minunată.
- Vom mai petrece multe altele asemănătoare. îi sărută mâna. Dar să sperăm că nu ne vom mai întâlni cu englezul când vom veni acasă.

- Las-o baltă, Vito.

Nu era sigură dacă Ryan era vinovat de aprinderea farurilor sau dacă nu cumva fusese o glumă de-a Mirellei. Rezultatul fusese acelaşi. Kathryn se simţea ruşinată că fusese văzută în braţele lui Vittorio.

- Vito! Vito! Mirella traversă în fugă holul spre scări. Am un mesaj pentru tine. Telefonul. Au spus că trebuie să te întorci mâine la Neapole.

- Dar am trei zile libere, protestă el.

-Au spus... bărbatul de la telefon... că este urgent. Ai treabă la Neapole.

Vittorio oftă.

- Ah, este un dezastru. Se întoarse spre Kathryn care urcase câteva trepte. Inţelegi? Acum nu mai pot să te duc să vizitezi şi alte locuri.

- Da, dar şi eu am treabă şi trebuie să încep imediat.

- Fără îndoială că o să te poţi întoarce în weekend, Vito? întrebă Mirella.

Vittorio clătină din cap, neconsolat.

- Dar cel puţin pot să te duc mâine la Cagliari, de unde mă vei conduce la vapor, Katrina.

-Vorbim mâine. Noapte bună.

In camera ei, Kathryn revăzu în minte evenimentele zilei. Compania lui Vittorio era destul de plăcută, dar va fi nevoită să-i spună limpede că nu era îndrăgostită de el, oricâtă afecţiune i-ar dovedi. Şi apoi, nu-şi putea permite să-şi petreacă timpul cu el, ca şi cum ar fi în vacanţă.

Se gândi că ar fi o idee bună să-şi petreacă vreo două ore în Cagliari vizitând birourile locale de informaţii ca să afle unde erau situate atelierele de olărit şi unde se făceau covoare şi carpete.

Dezamăgirea lui Vittorio a fost de-a dreptul comică, atunci când i-a dezvăluit planurile ei.

- Ah, am crezut că vrei să vii pentru că nu suporţi să te desparţi de mine atât de curând, îi reproşă el.

- Păi, te conduc până la vapor, îţi fac cu mâna, dar nu pot să profit de această excursie. Mă bucur că eşti translatorul meu. Ştii

că nu vorbesc italiana, abia dacă ştiu vreo două cuvinte.

Se supuse, dar până au ajuns la Cagliari şi au luat un prânz uşor, timpul a trecut. Fără tragere de inimă, a însoţit-o la o clădire ce se părea că era ceva asemănător primăriei, dar angjaţii de acolo i-au dat doar o adresă unde ar putea să obţină mai multe informaţii.

Apoi a fost timpul ca Vittorio să se grăbească să prindă vaporul şi Kathryn a trebuit să-l însoţească, deşi era conştientă că a pierdut o nouă zi.

înainte de a se întoarce, Vittorio returnase maşina închiriată la garaj.

- N-are rost să-mi aduc maşina de fiecare dată când vin aici.

Kathryn ştia că urma să ia autobuzul până la Iglesias, unde aranjase să
primească o maşină.

înainte de a se urca pe vapor, a sărutat-o şi a îmbrăţişat-o de nenumărate ori. De parcă urma să emigreze în America şi-şi lăsa în ţară logodnica. în timp ce vasul se puse în mişcare şi Vittorio strigă un ultim *Arrivederci,* Kathryn simţi cum o cuprinde un sentiment de uşuare. Pentru cel puţin zece zile se va putea ocupa doar de treburile pentru care venise în Sardinia.

Pe când se îndepărta de chei, aproape că se ciocni cu un bărbat înalt, dar chiar când începu să-şi ceară scuze îl recunoscu pe Ryan Carlyle.

- Păcat că Vittorio a trebuit să plece atât de repede, spuse el.

- Nu sunt chiar atât de necăjită, dacă asta vrei să insinuezi, replică ea. N-am venit aici în vacanţă.

El ridică o sprânceană, mirat.

- Ah, eu aşa am crezut.

- Am treabă, iar timpul este scurt. Vittorio mi-a fost de ajutor când a sugerat să stau la bunica lui, în Roscano.

- Sunt sigur.

Privirea lui spunea că Vittorio obişnuia să facă astfel de aranjamente.

Kathryn îşi privi ceasul.

- Mi-e teamă că trebuie să mă grăbesc. Autobuzul pleacă la şase fix.

- Autobuzul te va duce doar până la Iglesias. Şi de acolo?

- Am închiriat o maşină, îi răspunse.

El grăbi pasul şi ea aproape că fu nevoită să alerge. în staţie, autobuzul pentru Iglesias era aproape plin, ceea ce însemna că toate locurile erau ocupate, şi încă mai veneau călători.

- La revedere, domnule Carlyle, zise ea disperată şi se alătură celor ce se înghesuiau să se urce în autobuz.

O mână puternică o scoase din înghesuială.

- Nu este nevoie să faci pe martira, îi strigă la ureche. Maşina mea este parcată în apropiere şi pot să te duc la Roscano. Ea ezită şi el adăugă : nu fac drumul doar de dragul tău. In seara asta merg acasă, în Iglesias.

- Păi... îţi mulţumesc pentru deranjul de a mă duce până la Roscano.

- Ţi-am spus că nu este nici o problemă, repetă el iritat. Acum după ce am stabilit această problemă, hai să bem o cafea la o cafenea de pe Via Roma.

Realizând că nu mai avea nici un cuvânt de spus în această problemă, îl urmă supusă la cafenea. După ce chelnerul le aduse cafelele, Ryan îşi sprijini cotul de masă şi-şi prinse bărbia în palmă.

- Noroc că am fost pe chei în după-amiaza asta. Am fost să-mi iau un pachet. Ea remarcase micul pachet din mâna lui. Acum spune-mi ce treabă ai pe aici.

Tonul lui o deranjă puţin, totuşi îi spuse:

- Pentru tine s-ar putea să nu pară important, dar pentru mine şi fratele meu este, începu ea.

Ii relată pe scurt motivul vizitei în Sardinia şi de ce era necesar pentru Galeria Comelian să fie prima în domeniu.

- Comelian? repetă el. De ce aţi ales numele ăsta? Vreun motiv anume?

- Ah, da, îi răspunse repede Kathryn. Când am deschis, ne gândeam să-i spunem Milward Studio, dar părea atât de comun. Hugh a vândut o pictură în prima zi şi a fost atât de încântat încât

i-a cumpărat soţiei lui colierul de os pe care-l admirase într-un magazin din apropiere. Aşa că am numit galeria Comelian, ca să ne poarte noroc. Intotdeauna încercăm să avem un astfel de colier expus în vitrină.

- Şi ce ai făcut până acum... vreau să zic, ca să începi acest proiect Sardinia-Marea Britanie?

- Nu prea mult, recunoscu ea. In această după-amiază, am fost să văd nişte oficiali care s-ar putea să-mi fie utili, dar n-am prea mult timp.

-Ai fost la Consulatul britanic? o întrebă el privind-o cu atenţie.

- Nu încă, reuşi ea să spună, deşi această idee nu-i trecuse prin cap. Mă voi duce cât de curând. Am nevoie, de fapt, de ateliere care să ne aprovizioneze cu diverse bunuri care ne-ar interesa. Nu ne putem permite să mergem la magazine şi să cumpărăm. Trimiterea lor în Anglia ar ridica preţul şi mai mult.

El o aprobă.

- Vittorio ar fi putut să-ţi facă rost de astfel de adrese. De ce n-a făcut-o?

- Presupun că nu s-a gândit. A crezut că o va face Hugh. Apoi, când Brenda s-a îmbolnăvit... ei bine, am venit eu în locul lui Hugh.

Ryan şi-a terminat cafeaua şi a trântit cana fără să arate nici un pic de respect pentru vesela cafenelei.

- Fără îndoială, sosirea ta ca înlocuitoare a fratelui tău l-a satisfăcut pe Vitto foarte mult.

Kathryn se stăpâni.

- Nu ştiu de ce spui aşa ceva. Vittorio Bertini este un prieten pe care fratele meu l-a întâlnit la Londra. Am ieşit de câteva ori cu el la Londra, iar ieri mi-a arătat câteva locuri din vecinătatea oraşului şi apoi San Pietro.

El chicoti.

- Nu este nevoie să-mi spui nimic despre prieteniile lui Vittorio. Dacă protestezi prea mult, s-ar putea să încep să trag concluzii greşite.

Ea nu răspunse la această ameninţare sau promisiune, pentru

că obrajii ei roşii ar fi putut să fie un răspuns. Şi care era treaba lui *să tragă concluzii greşite?*

- Dacă vrei, mai stăm aici ca să priveşti plimbarea de după-amiază pe *corso,* iar mai târziu mergem să cinăm.

Tonul lui implica o întrebare aşa că ea aprobă din cap.

Deja soarele se lăsase spre apus dincolo de Golful Cagliari. Cerul îşi schimbase culoarea din mov în verde-pal şi luminile începuseră să se aprindă în fiecare clădire. Aromele pinilor şi magnoliilor se amestecau cu cele ale florilor din ronduri şi parfumul femeilor şi fetelor ce se plimbau pe stradă.

Kathryn era fascinată de plimbarea fără sfârşit a fetelor şi a băieţilor. La plimbare luau parte şi familii întregi, tineri căsătoriţi cu copii mici, bătrâni îmbrăcaţi sobru în negru, muncitori. Se părea că întreaga populaţie din Cagliari ieşise din birouri, fabrici şi case ca să ia parte la promenadă, să vadă şi să fie văzuţi.

- Dacă eşti gata, mergem să luăm cina, spuse Ryan după un timp.

Kathryn a fost încântată să se alăture şirului de trecători, deoarece asta îi dădea
sentimentul că face parte dintre ei şi nu rămânea doar un simplu spectator.

Ryan o conduse pe o stradă îngustă, cu magazine elegante. în vitrine erau expuse sipete cu bijuterii strălucitoare, pantofi de calitate sau haine din bumbac sau mătase, toate de firmă.

- In fiecare oraş există un Bond Street, remarcă Ryan încet, iar asta este cea din Cagliari.

Dintr-o dată, străzile se goliră. Mulţimea de trecători dispăruse în case, pentru masa de seară, pentru a sta la taclale cu vecinii sau în sălile de biliard, foarte populare în Sardinia.

Kathryn fu nevoită să urce mai multe scări abrupte înainte de a ajunge la Scala di Ferro, un hotel destul de mare situat în partea de sus a oraşului.

-Aici putem lua masa în grădină, spuse Ryan.

Mesele erau aşezate sub bolţi de viţă, luminate de lămpi şi o mică fântână arunca jeturi de apă prin ciocul a două lebede de piatră.

-Aici mâncarea este simplă, dar foarte bine pregătită, adăugă Ryan.

După ce au servit homari şi friptură de viţel cu sos picant, Kathryn a
considerat că nu mai avea nevoie de scuze.

Se uită la ceas şi fu cuprinsă de un sentiment de vinovăţie.

- Este aproape zece, spuse ea neliniştită. Cred că ar fi trebuit s-o sun pe signora Bertini s-o anunţ că întârzii.

- Dacă ai fi fost cu Vito, signora Bertini nu s-ar fi aşteptat să fie anunţată. Ryan o privi amuzat.

- Problema este că nu sunt însoţită de Vito şi signora Bertini ştie acest lucru. Este normal să se aştepte să sosesc acasă înainte de miezul nopţii.

- Nu vom sosi acasă cu mult după miezul nopţii, o asigură el. Totuşi, dacă asta te linişteşte, îi voi telefona eu. Signora nu înţelege engleza şi sunt sigur că nici italiana ta nu este grozavă, aşa că nu vă veţi înţelege prea bine.

Nu-i dădu timp să răspundă, ci murmură o scuză şi ridicându-se de la masă, intră în restaurant.

Deşi nu fusese prea politicos, se gândi ea, totuşi îi făcea un serviciu aşa că trebuia să-i fie recunoscătoare.

- Am vorbit cu Mirella şi i-am transmis mesajul tău, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji, îi spuse el degajat când se întoarse.

- Mulţumesc, murmură ea.

La fel de bine ar fi putut telefona şi ea, deoarece Mirella vorbea engleza. Acum, pentru prima oară de când îl întâlnise pe Ryan, Kathryn avu un sentiment de nelinişte. Mirella ştia acum că îşi petrecuse seara în compania englezului. Kathryn nu dorea să supere familia Bertini sau să-i lase să-şi facă o falsă impresie despre ea. Cina la Cagliari în compania lui Ryan ar putea declanşa aşa ceva?

Pe drum, îl întrebă dacă îşi petrece mult timp în mină şi ce minereuri extrage.

- Este cumva cărbune?

Ryan râse.

- Ştiu că ei îmi spun *minerul englez* şi în parte este adevărat. Dar nu extrag cărbune, deşi am fost în astfel de mine, în diferite ţări. Eu sunt angajat să fac prospecţiuni pentru plumb şi zinc. într-un timp, Sardinia era faimoasă pentru rezervele ei în aceste minerale. Apoi lucrările au devenit dificile, au apărut alte pieţe şi industria locală a decăzut. Dar acum este din nou profitabilă.

- Şi tu cauţi noi rezerve?

- Poţi să spui şi aşa.

- Şi ai găsit ceva? îl întrebă.

- Până acum, cantităţi rezonabile. Locuiesc în Iglesias deoarece este zona pe care o explorez. Tot acolo este şi un colegiu unde predau.

- Atunci, nu faci prospecţiuni tot timpul?

El clătină din cap.

- Trebuie să aştept testele de laborator, analizele şi mostre de minereuri. Asta ia timp şi-mi pierd timpul aşteptând.

Kathryn încerca să înţeleagă că Ryan ar putea fi un bărbat nerăbdător, nesuportând amânările, această descoperire făcând-o să-l vadă într-o nouă lumină. Nu părea potrivit să fie profesor. Totuşi, trebuia să recunoască faptul că-l cunoştea prea puţin.

Când trecu prin porţile de la Roscano, îşi aminti de incidentul din noaptea trecută, când el sau Mirella aprinseseră farurile de la maşină, surprinzându-i când Vito o îmbrăţişa.

îi mulţumi că a adus-o acasă şi pentru seara plăcută petrecută în Cagliari.

- Noapte bună Katrina, zise el încet.

- De fapt mă numesc Kathryn. Katrina este doar traducerea lui Vittorio.

- Sigur. Nu te lega prea tare de el, o sfătui Ryan.

- Nu stau aici mai mult de o lună, îi răspunse ea, cu o uşoară asprime în voce. Ţi-am spus că trebuie să muncesc din greu, aşa că n-am de gând să mă încurc cu nimeni.

- Grozav. Mă aştept să obţin rezultate excelente. Admir oamenii hotărâţi.

Ea deja coborâse din maşină, iar el porni maşina fără să mai aştepte răspunsul ei.

O slujnică, Abelina, o aştepta în hol. Kathryn murmură o scuză pentru că s-a întors târziu. Femeia îi zâmbi slab şi-i ură *buona notte.*

Când ajunse în camera ei, Kathryn o auzi pe Mirella vorbind cu Abelina, fără îndoială spunându-i femeii că oaspetele se întorsese şi deci putea să se ducă la culcare.

Kathryn hotărî că era mai bine să nu intervină şi să se scuze. Deja bănuia că o supărase pe Mirella.

Capitolul 2

A doua zi, Kathryn s-a trezit devreme, pentru că era conştientă că nu-şi putea permite să piardă timpul şi că trebuia să obţină cât mai multe informaţii posibile despre meşteşugari, centre unde putea găsi ceea ce o interesa şi de unde se putea aproviziona.

In timp ce lua micul dejun în camera ei, se gândi la dezavangajul de a fi acceptat oferta lui Vittorio de a locui la rudele lui la Roscano. Intr-adevăr, casa era minunată, putea fi considerată un mic palat, nu la fel de impozant ca cel din piaţa din Portomarco. Din balconul ei putea vedea grădinile cu aleile străjuite de oleandri şi muşcate în culori strălucitoare, magnolii şi din loc în loc palmieri. Printre doi chiparoşi înalţi, se vedea marea de culoare turcoaz şi cerul albastru.

Pentru o vacanţă fără griji, ar fi fost un loc întântător, dar pentru drumurile pe care trebuia să le facă, ar fi fost mai bine să stea într-un mic hotel în Cagliari.

Ar fi putut să închirieze o maşină, dar deplasarea în afara oraşului, pe drumuri de ţară, i se părea riscantă.

Oricum, trebuia să se supună, pentru că nu putea să refuze acum ospitalitatea familiei Bertini.

Când o văzu pe Mirella în grădină, Kathryn hotărî să nu se refere la ieşirea cu Ryan din seara trecută, decât dacă ea atingea acest subiect.

- Este vreun autobuz de la Portomarco la Iglesias? o întrebă pe Mirella.

-Vrei să mergi la Iglesias? Te pot duce eu acolo.

Kathryn ezită.

-Am crezut că de la Iglesias s-ar putea să fie un autobuz spre Cagliari.

Mirella zâmbi.

-Atunci, vrei să mergi la Cagliari. Perfect.

-Vreau să văd de unde pot cumpăra bunurile de care am nevoie să le trimit acasă, îi explică ea.

-Sigur. Dar Vito ar fi trebuit să facă asta pentru tine.

Kathryn zâmbi.

- Ieri a fost timpul scurt până la plecarea vaporului.

Mirella se strâmbă, lucru ce indica încrederea pe care o avea în metodele lui Vito de utilizare a timpului.

în timp ce conducea spre Cagliari, Mirella o întrebă pe Kathryn despre viaţa ei la Londra. Când îi vorbi despre galeria pe care o conducea împreună cu fratele ei, Mirella dădu din cap aprobator.

- Fratele tău este căsătorit şi are viaţa lui. Tu eşti mulţumită doar cu galeria? Sau ai pe cineva cu care vrei să te măriţi?

- Nu-ţi pot răspunde la ambele întrebări deodată, protestă Kathryn râzând. Nu, nu cred că doresc să-mi petrec restul vieţii vânzând oale de lut şi coşuri de răchită. Dar în prezent n-am pe nimeni cu care să vreau să mă mărit.

Mirella o privi uşor surprinsă.

- Este ciudat, pentru că eşti foarte drăguţă, foarte englezoaică. Ai un ten deschis şi pielea albă, pe care noi italiencele o invidiem.

Kathryn se gândea la Jeffrey, artistul care închiriase mansarda de la galerie. El şi Hugh erau prieteni din şcoala de arte. Acum, Hugh expunea tablourile lui Jeffrey şi le vindea.

Din punctul de vedere al Kathrynei, era o nefericire că era îndrăgostit de ea. El nu recunoştea, dar era conştientă de sentimentele lui şi nu mai putea fi vorba de sentimentul de prietenie care existase cândva între ei.

Jeffrey suportase greu, ceea ce ea considerase un amestec, prietenia ei cu Vittorio, mai ales că se bucurase de restaurantele scumpe unde luaseră masa împreună şi de discotecile selecte unde dansaseră, ceea ce el nu-şi putea permite din câştigurile puţine pe care le obţinea.

- Ah, te-ai înroşit! exclamă Mirella, trezind-o din visare. Probabil că te gândeşti la un bărbat din Anglia. Sunt bucuroasă.

Kathryn nu fusese conştientă că roşise, dar nu-şi contrazise însoţitoarea. Timp de câţiva kilometri nu mai discută cu ea, se gândi mai mult la unele aspecte ale vizitei ei la Roscano. Având în vedere că Mirella era atrasă de Ryan, voia probabil să se convingă că ea avea pe altcineva.

Kathryn realiză dintr-o dată, că brusca ei apariţie în Sardinia

ca înlocuitoare a fratelui ei şi a soţiei lui, schimbase complet situaţia pentru Mirella. O fată singură înrăutăţea situaţia, fiind o posibilă ameninţare.

Prima vizită a Kathrynei a fost la Consulatul Britanic de pe Via San Lucifero şi acolo a avut o surpriză. Cum şi-a arătat paşaportul, funcţionarul de la birou s-a scuzat şi a dispărut pentru câteva minute. Apoi s-a întors cu un teanc de hârtii şi broşuri.

- Azi dimineaţă, am primit instrucţiuni prin telefon să vă pregătim astea, domnişoară Milward, îi zise el. Dacă aveţi nevoie de ajutor, vă rugăm să veniţi la noi şi o să încercăm să vă ajutăm.

- Mulţumesc foarte mult, dar nu înţeleg... începu ea.

- Sau, mai bine, dacă-i spuneţi domnului Carlyle ce doriţi de la noi, el ne va transmite doleanţele.

Kathryn luă teancul de hârtii. Sigur! Ar fi trebuit să ghicească. Ryan Carlyle se amestecase, doar pentru că era englezoaică.

Ii explică pe scurt Mirellei că cei de la Consulat pregătiseră informaţii pentru ea, dar Mirella prinsese referirea la domnul Carlyle şi voia să ştie ce amestec avea Ryan.

- Trebuie că a telefonat azi dimineaţă. Kathryn a repetat ceea ce aflase.

- Fără îndoială, doreşte să-şi ajute o conaţională, fu comentariul scurt al Mirellei, dar vocea ei sugera că era bine ca Ryan să nu fie implicat prea mult în această problemă.

Mirella sugeră să mănânce ceva uşor într-o cafenea. In timpul mesei, Kathryn frunzări hârtiile primite şi găsi alături de adrese a numeroase ateliere, şi informaţii despre depozite de unde se putea aproviziona. Tot ce avea de făcut era să dea un telefon şi să fixeze o întâlnire. Simţi un sentiment de recunoştinţă pentru Ryan.

In timpul amiezii, vizitară şi alte birouri din oraş şi fu bucuroasă că fata o însoţea folosind-o ca traducător, deşi mulţi funcţionari vorbeau engleza. Şi aici primi repede informaţiile necesare şi-l bănui tot pe Ryan că se implicase.

- O să fii foarte ocupată, remarcă Mirella când erau la o cafea pe Via Roma.

Kathryn era ocupată să facă un plan al vizitelor. Cel mai important era să aibă un mijloc de transport, dar nu voia să-i

spună Mirellei, deoarece asta ar sugera ca ea să-i fie şofer.

- Da, trebuie să-mi fac un plan, ca să nu vizitez de două ori acelaşi loc. Se uita pe hartă. Probabil mâine voi fi în Iglesias, murmură ea. Apoi un mic sătuc situat pe drumul spre Oristano. Mă îndoiesc că pot face mai mult într-o zi.

- Iglesias! repetă Mirella. Aş putea să te duc acolo, dimineaţa, dar trebuie să fim la Cagliari mai târziu, să-l întâmpin pe tatăl meu vitreg. Va petrece o lună sau două la Roscano.

- Tatăl tău vitreg? Kathryn se grăbi să afle relaţiile dintre Mirella şi familia Bertini. Nu ştia decât că era vara lui Vito şi să signora Bertini se presupunea că era bunica ei.

- Da. Mama a fost căsătorită de două ori şi eu sunt fiica primului soţ, aşa că numele meu este Cavallini. Apoi tatăl meu a murit şi câţiva ani mai târziu s-a recăsătorit cu Alessandro Bertini. Mama mea, Lucia, a murit acum doi ani, când locuiam în Neapole.

- Ah, îmi pare rău, murmură Kathryn cu simpatie.

- A fost o mare durere pentru mine, continuă Mirella, dar mai mult pentru Alessandro. A fost atât de supărat încât după un timp a vândut vila noastră din Neapole, deoarece nu putea să stea fără mama. A sugerat să vin aici şi să locuiesc cu mama lui, signora Bertini, să fiu o companie mai tânără pentru ea. Ea n-are nevoie de mine, desigur. Are o grămadă de servitori, dar este plăcut şi ne înţelegem foarte bine.

- Şi tatăl tău vitreg? El locuieşte în altă parte? întrebă Kathryn.

- A vândut cea mai mare parte din mobilă şi a depozitat restul. Apoi s-a dus în port, la Neapole şi a luat primul vas spre America de Sud. Când era tânăr, a lucrat în marină şi este obişnuit cu voiajele.

- Şi acum?

- Acum se reîntoarce la Neapole şi vine să ne vadă pe mine şi pe mama lui.

- Deci nu eşti vara dreaptă a lui Vito - ci prin căsătorie? întrebă Kathryn, încercând să stabilească legăturile de rudenie în minte, pentru că ştia cât de numeroase sunt familiile italiene.

- El este fiul fratelui mai mare a lui Alessandro, Pietro, care a murit cu mulţi ani în urmă. De asemenea, si mama lui Vittorio a murit. Aşa că de aceea Vittorio consideră că asta este casa lui. In Roma şi Neapole stă la hotel, câteodată la Milano şi Genova.

Kathryn asimilă informaţiile primite. In felul acesta ar putea evita să facă gafe, dacă ştia situaţia şi poziţia diferiţilor membri ai familiei.

Pe drum, Mirella hotărî ca ea şi Kathryn să oprească la Iglesias.

-Am putea lua masa acolo sau dacă preferi o putem lua mai târziu la Roscano.

- Cum crezi că este mai bine, fu de acord Kathryn. Tu cunoşti oraşele şi distanţele. Te las pe tine să hotărăşti.

Mirella aprobă din cap, dar Kathryn fu surprinsă când nu opri în Iglesias, ci se îndreptă spre drumul ce ducea spre Carbonia. Când ajunse la intersecţia ce ducea spre Roscano şi Portomarco, zise scurt.

- Ştii că am trecut prin Iglesias?

- Da, recunoscu Kathryn, deja familiarizată cu oraşul.

- N-am vrut să opresc, continuă ea. Trebuie să mergem acasă şi să-i ţinem companie bunicii.

Kathryn nu se supără câtuşi de puţin, dar bănui că motivul pentru care nu oprise în oraş era cu totul altul şi n-avea nici o legătură cu signora Bertini.

Când sosi la Roscano, Kathryn găsi o scrisoare de la Hugh şi o citi, dorind să afle veşti despre Brenda. Hugh îi scria că Brenda urma să se interneze câteva zile în spital pentru a fi ţinută sub observaţie, dar se părea că nu era ceva grav.

-Ai primit veşti de acasă? întrebă Mirella.

- Da, destul de bune, răspunse Kathryn. Nimic îngrijorător, aşa scrie fratele meu.

- El şi soţia lui vin aici? Mirella o privea plină de speranţă. Poate o vacanţă le-ar prinde bine.

- Mi-e teamă că încă nu pot veni. In orice caz, nu putem fi plecaţi amândoi în acelaşi timp, eu şi Hugh. Dacă vine el, eu

trebuie să plec.

In acel moment Kathryn nu se uita la Mirella, dar când se întoarse, prinse pe chipul frumos al fetei ceva ce sugera că i-ar fi spus bucuroasă adio lui Kathryn şi i-ar fi urat bun venit lui Hugh şi soţiei lui.

Kathryn era intrigată de atitudinea Mirellei pentru că n-avea de ce să-şi facă griji din pricina ei în legătură cu Ryan.

Ţinându-se de promisiune, Mirella o conduse pe Kathryn la Iglesias, a doua zi dimineaţă. Kathryn deja telefonase la o firmă ce făcea coşuri de nuiele. Mai târziu, va încerca să ia legătura cu un atelier de olărie, ce se afla în afara oraşului.

- O zi bună! îi ură Mirella, când Kathryn coborî în piaţă. Nu pot să-ţi promit că vin să te iau în seara asta, dar poţi să iei un taxi până acasă.

- Şi ţie la fel! îi strigă Kathryn privind-o cum se îndepărtează.

înarmată cu hârtii, urcă scările de pe străduţa îngustă, căutând adresa.

Privi nehotărâtă intrarea întunecoasă, dintre două case înalte, apoi intră. Acum era singură, fără ajutorul Mirellei, al lui Ryan sau Vito. Trebuia să dovedească faptul că ştia ce voia, că cei de la Comelian puteau vinde şi că nu era un turist în căutare de suveniruri din Sardinia.

Brusc, se trezi în semiîntuneric, înconjurată de o duzină de bărbaţi şi băieţi, ce vorbeau într-un dialect ce nu-l înţelegea. Aproape că strigă numele bărbatului pe care-l căuta.

- Signor Tanotti! repetă de câteva ori.

Un bărbat mic de statură şi energic se apropie şi ceilalţi bărbaţi dispărură brusc în alte direcţii.

- *Signorina!* o salută el. Sunt bucuros să vă văd, spuse el în engleză şi o conduse prin curtea slab luminată spre atelierul din spate. Aici, mai mulţi bărbaţi şi băieţi stăteau pe jos sau pe scăunele şi lucrau la împletitul coşurilor.

- Vezi, signorina, facem coşuri, dar acum o să-ţi arăt minunatele noastre... ăă... articole.

O conduse într-o cameră mai mică unde erau produse finite

puse pe mese, pe scaune sau direct pe podea.

Niciodată Kathryn nu văzuse coşuri atât de minunate, în culori atât de vii şi cu modele atât de frumoase.

Să pui cumpărăturile în astfel de coşuri era aproape un sacrilegiu; coşuri de toate formele şi mărimile, flexibile sau rigide având în vedere la ce erau folosite; poşete montate într-un cadru de lemn sculptat şi chiar o pereche de cercei atât de fini încât la prima vedere păreau făcuţi din sârme aurite.

Signor Tanotti arătă cu mâinile grăsuţe spre mese scoţând în evidenţă diferite modele. Işi trecu degetele pe suprafaţa netedă. Nici o aşchie, nici o cusătură nu era vizibilă. Iar culorile erau fermecătoare: galbene şi maro în diferite nuanţe, de la maro-roşcat până la castaniu-deschis, dar decorate cu verdele profund al mării sau miteriosul albastru-purpuriu.

- *Bellissima?* întrebă signor Tanotti, cu ochii sclipitori.

- *Bellissima veramente,* răspunse ea încet.

Coşurile erau atât de frumoase, încât se întrebă dacă-şi poate permite mai mult decât unul sau două bucăţi.

Şi totuşi, preţurile păreau surprinzător de modeste, considerând că toate erau făcute manual. Alese o duzină de modele şi ceru să fie împachetate pentru transport în Anglia.

Signor Tanotti scrise comanda ei, apoi se îndreptă spre un dulap de unde scoase o cutiuţă mică.

- *Uno dono,* signorina. Cu un zâmbet larg îi prezentă darul, o pereche superbă de cercei în formă de mici lanterne.

- *Grazie, signore,* îi mulţumi ea.

Când trecu prin atelier, bărbaţii îşi ridicară privirea şi murmurară zâmbind, *Buon giorno* sau *Ciao,* când trecea pe lângă ei.

- Femeile nu lucrează pentru dumneavoastră? îl întrebă ea pe patron.

Signor Tanotti clătină din cap cu vehemenţă.

- *Si, si.* Dar acasă, înţelegeţi? De asemenea, trebuie să aibă grijă de *bambinis.*

Kathryn a înţeles perfect şi-şi imagină soţiile şi mamele stând acasă şi lucrând coşuri şi poşete, la fel de îngrijit şi elaborat

făcute, precum păpuşile din paie de grâu din Anglia.

Se îndreptă spre piaţa centrală, remarcând că acest oraş vechi era ridicat pe coasta unui deal. Inainte de a lua un taxi spre atelierul de olărie, se gândi să mănânce ceva.

Aproape imediat ce se aşeză la masă la cafeneaua din piaţă, o siluetă înaltă se trânti pe scaun la masa ei.

- Trebuie că ai găsit atelierul de coşuri interesant. Te aştept de ceva timp.

Tonul lui Ryan era acuzator.

- Imi pare rău că te-am ţinut din treabă, răspunse ea cu răceală.

- Ai nevoie de un traducător, unde te duci după-amiază.

- Cum de eşti la curent cu planurile mele? S-ar putea să las totul baltă şi să colind magazinele.

- Sau să priveşti maşinile deplasându-ne pe strada principală? îi zâmbi prieteneşte, dorind să ascundă ironia din voce. Nu, te cred un om cu bun-simţ. M-am gândit că dacă vii în Iglesias pentru coşuri, în mod sigur vei merge şi la atelierul de olărie, care nu este prea departe. Cred că ai adresa?

Roşi, amintindu-şi că, probabil cu o zi înainte, el depusese ceva efort pentru a obţine informaţii pentru ea.

- Mulţumesc pentru ajutorul dat ieri, zise ea încet. Dar am impresia că-mi urmăreşti cu atenţie toate mişcările.

- Deloc. Signor Tanotti mi-a telefonat să-mi spună că azi mergi la el, aşa că am venit să te aştept.

- Probabil că ai o privire ageră, dacă ai văzut la ce cafenea am venit sau când.

O privi amuzat.

- Din uşa cafenelei de alături, puteam să supraveghez celelalte cafenele din piaţă.

Kathryn mâncă ravioli, o mâncare specifică Sardiniei cu sos de roşii şi brânză.

- Ai cumpărat ceva de la atelierul de împletituri? o întrebă el.

- Da, câteva. într-adevăr, mi-au plăcut foarte mult.

- Ştii, ţi-ai plănuit greşit vizita în Sardinia, îi spuse el. Ar fi trebuit să vii mai devreme anul acesta. Aşa ai fi putut vizita târgul

internaţional din Cagliari. Este în martie.

- S-ar putea să ai dreptate, dar mi s-a spus că este o expoziţie specială de produse manuale din Sardinia, în mai, la Sassari. Poate aş putea să merg acolo?

- Dacă mai eşti aici când se deschide. O să vedem data.

- Nu pot să fiu aici pentru toate expoziţiile. Eu şi Hugh nu ne-am gândit la produsele din Sardinia până când nu ne-a vorbit Vito despre ele.

Ryan o privi gânditor.

- Ah, desigur, Vito. Mă rog, este o scuză la fel de bună ca altele ca să te aducă aici.

îi aruncă un zâmbet triumfător.

-Vito n-are de-a face cu asta. Ai uitat că fratele meu şi soţia lui trebuia să vină aici. Eu am venit doar pentru că Brenda s-a îmbolnăvit.

- Sigur, fu el de acord imediat. Dacă ai terminat de mâncat şi de băut cafeaua, mergem?

Maşina lui era parcată la colţul pieţei şi în timp ce conducea îi povesti despre celelalte părţi ale insulei.

- Nu trebuie să judeci Sardinia doar după partea pe care ai văzut-o. Din nefericire, casa lui Vito - sau mai degrabă a bunicii lui - este aşa de apropiată de zona minieră. Sus, în nord, peisajul este magnific.

- Dar acum este zonă turistică.

- Ah, da, coasta de nord-est este plină de hoteluri şi desigur Alghero a devenit foarte cunoscut, dar în interior sunt zone la fel de sălbatice ca în Evul Mediu. Doar oieri şi din când în când mici colibe din lut.

- Mai sunt tâlhari, sus în munţi? îl întrebă ea cu indiferenţă.

- Se poate. De ce? Doreşti să fii răpită de un bandit cu ochii de vultur?

- Nu prea. Pur şi simplu m-am gândit că este mai bine să fii prevenită, râse ea.

Părăsiseră drumul principal şi acum se hurducau pe un drum de ţară plin de gropi şi bolovani.

- Drumul ăsta nu este prea bun pentru maşina ta, comentă ea.

Ar fi trebuit să închiriem una.

- Nu prea cred că dacă i-ai fi spus şoferului unde vrei să ajungi, şi-ar fi riscat amortizoarele.

Ea tăcu, întrebându-se dacă dorea cu adevărat s-o ajute sau doar să-i arate unde greşea. Inainte de a se hotărî, maşina făcu o curbă şi se opri în faţa unor colibe din lut.

- Nu te aştepta la standarde prea înalte, şopti Ryan în timp ce intrau în prima colibă prin uşa larg deschisă.

La început, era mai mult preocupată să nu calce în băltoace şi noroi. Normal că turul a început cu procesul de fabricare, dar era interesată mai mult de produsele finite decât de procesul de producţie.

Ryan o luă înainte, neţinând seama de noroi şi ea se gândi că ar fi trebuit să se îmbrace mai potrivit, nu cu pantofi albi.

Intre timp au ajuns în camera unde erau expuse produsele, dar avusese posibilitatea să-şi formeze o impresie. Cam toate erau produse obişnuite. Ryan o prinse de braţ.

- Giacomo spune că trebuie să-l urmăm în altă cameră.

într-o cameră mai mică, pe mese şi pe bănci, erau expuse produse de calitate - animale din ceramică, farfurii pictate pentru masă sau pentru atârnat pe perete. în special i-au plăcut farfuriile pe care erau pictate păsări în zbor, raţe, păuni, pitpalaci şi potârnichi.

- Poţi să afli preţurile? îl întrebă pe Ryan.

Când îi spuse preţul, a fost surprinsă că erau atât de ieftine.

- Giacomo spune că ţi le va da la preţ special, deoarece eşti foarte drăguţă şi ai ochi minunaţi.

- Asta este afacere, declară ea repede. Preţurile speciale nu-şi au rostul pe un lot de încercare, dacă mai târziu va trebui să iau mai mult dacă nu-mi va vedea faţa sau ochii.

Ryan râse.

- Eu doar îţi traduc ce mi-a spus omul. Părerea mea n-are valoare.

- Mai mult ca sigur, îl asigură ea.

- Ai grijă să nu mă faci să-ţi dezvălui exact care sunt acele păreri, replică el. S-ar putea să nu fii atât de flatată.

Se întoarse să examineze nişte ulcioare cu forme mai deosebite.

- De ce nu ne-a arătat aceste lucruri în prima cameră? îl întrebă pe Ryan.

- Giacomo mi-a spus că ceea ce ai văzut sunt produsele care se vând în fiecare zi la piaţă, lucruri pe care sardinezii le folosesc în bucătăriile lor. Aici se găsesc produsele mai deosebite.

Kathryn a ales câteva produse şi l-a întrebat pe Ryan care era cea mai bună cale de a le trimite în Anglia.

- Este clar că nu le pot lua cu mine în avion. Şi nu ştiu cât de mult m-ar costa să le trimit cu avionul.

Ryan se gândi câteva clipe.

- Pentru moment să le trimită la Roscano, o sfătui el. în magazie este destul loc pentru ele. O să-i spun lui Giacomo să le împacheteze pentru a fi expediate mai departe cu vaporul, iar mai târziu, după ce faci toate cumpărăturile, vom discuta despre transport.

- Mulţumesc. Poate putem să luăm cu noi aceste farfurii şi căni, la Roscano, dacă ai loc în maşină. Brusc, realiză că cerea prea mult. Asta, desigur, presupunând că mă duci înapoi la Roscano.

- Nu pot să te las la Iglesias. Autobuzul va fi plin cu minerii care ies din schimb.

In timp ce produsele erau împachetate, Kathryn şi Ryan au ieşit din colibă. Tăpşanul era o mică deschidere între două stânci înalte de granit şi o pantă cu arbori pitici întreruptă de o terasă cu vii. In faţă se ridicau munţii gri-albăstrui.

- Aici este centrul original al olăritului, îi spuse Ryan. Intâi au făcut vase primitive la un cuptor afară până când acum câţiva ani, întreprinzătorul Giacomo a construit aceste colibe şi a instalat un cuptor mai bun.

- Dar mi se pare că sunt aşezate la mare distanţă de sate, remarcă ea. Cum ajung aici?

- Cei mai mulţi pe jos. Câţiva au biciclete şi cel puţin unul are măgar. Ryan râse când îi văzu chipul mirat. Eşti prea obişnuită cu autobuzele sau taxiurile. Aici nimeni nu este deranjat dacă merge

pe jos trei-patru kilometri.

- Totuşi, Giacomo n-ar fi putut construi colibele şi cuptorul mai aproape de sat?

- Ar fi putut, fu de acord Ryan. Dar poate că a avut un motiv să stea aici, unde oamenii ştiau de el. Şi apoi, este mai ferit aici.

După ce cutiile cu vase au fost puse în maşina lui Ryan, Kathryn şi-a pus cu grijă facturile în poşetă. Uitase să le ceară în trei exemplare, dar Giacomo şi Ryan au avut grijă de asta. Kathryn îşi dădu seama că era nouă în domeniul comercial şi că trebuia să ştie toate amănuntele pentru viitoarele tranzacţii.

Când Ryan se pregătea să plece, Giacomo veni în fugă spre ei.

- *Aspetta,* strigă el. Aşteptară până veni pe partea Kathrynei. Ii întinse un pachet mic. Pentru dumneata, *signorina,* îi spuse el în engleză.

- *Grazie, signore,* îi mulţumi ea.

- Un cadou, fără îndoială, observă Ryan, pornind maşina. Kathryn desfăcu hârtia.

- Da. Oh, uită-te ! Nu este extraordinar ? Ridică micul ornament pentru a i-l arăta lui Ryan - o pasăre multicoloră într-o colivie cu bare subţiri din ceramică, nu mai mare de zece centimetri. Apoi, am primit numai cadouri. Patronul atelierului de coşuri mi-a dat o minunată pereche de cercei.

- Sigur, speră că vei deveni un client pentru ei.

Când au ajuns în Iglesias, Ryan a oprit maşina pe o străduţă aproape de piaţă.

- Mi s-a spus că tatăl vitreg al Mirellei soseşte astăzi şi că în seara asta sunt invitat la masă la Roscano, aşa că nu te deranjează dacă mă aştepţi să-mi schimb hainele? Bântuind prin olărie, nu m-a făcut prea prezentabil.

A oprit în faţa unei case cu obloane la ferestre, dar cu zidăria căzută în unele porţiuni de zid. Deci, aici locuia. Probabil, îşi zise în gând, închiriase două sau trei camere şi lua masa la vreun birt din apropiere.

Se uită jalnic la pantofii ei albi. Pe pantofi şi pe ciorapi avea pete de noroi, dar astea se puteau curăţa. Din fericire, se va

schimba când va ajunge la Roscano.

Uşor amuzată, se gândi că Ryan nu-i dezvăluise intenţia de a merge la Roscano. Se părea că-şi făcuse un obicei s-o conducă până acasă şi în felul ăsta să evite autobuzul aglomerat.

Evident că Mirella îi ceruse să vină special în seara asta, ca să-l întâlnească pe tatăl ei. Oare dorea să primească aprobarea lui în legătură cu Ryan? Sau Ryan dorea să fie recunoscut ca viitor soţ al Mirellei?

Când urcă în maşină, Kathryn nu comentă nimic, dar era clar că în seara asta era o ocazie. Ryan purta un costum închis la culoare, cămaşă crem şi cravată neagră, era proaspăt ras şi părul castaniu îngrijit pietănat. Nu prea semăna cu *minerul englez;* arăta mai degrabă ca un profesor şi nu ca unul care lucrează cu minereuri.

Când ajunseră la Roscano, Mirella era în grădină. Aruncă o privire întrebătoare spre Kathryn.

- Ah, văd că l-ai aşteptat pe Ryan să te aducă acasă, zise ea. Dar de unde ai ştiut cum să-l găseşti?

Ryan începu să-i explice că îşi petrecuseră după-amiaza împreună, iar Kathryn îl lăsase să răspundă întrebărilor după cum dorea. Ea se grăbi în camera ei să se schimbe pentru cină.

îşi puse cea mai bună rochie a ei, cea croşetată de culoare verde-pal, cu un lanţ aurit în talie. Nu mai avea timp să-şi aranjeze părul, aşa că-l lăsă liber pe umeri.

Tatăl vitreg al Mirellei, Alessandro, avea puţin peste cincizeci de ani. Era un bărbat de înălţime medie, cu un chip neaşteptat de alb pentru o persoană care a petrecut mult timp pe mare. Părul negru începuse să încărunţească uşor la tâmple, iar mustaţa mică încerca să fie o compensare la trăsăturile feţei.

Din fericire pentru Kathryn, vorbea destul de bine engleza. Signora Bertini, care până atunci părea o femeie în vârstă mulţumită să ducă o viaţă liniştită şi paşnică, o dată cu venirea fiului revenise la viaţă.

La masă, conversaţia a fost veselă, punctată de hohote de râs, Alessandro şi Ryan traducând pe rând pentru Kathryn ce spunea signora Bertini.

Kathryn era conştientă de slabele ei cunoştinţe de italiană. Adusese cu ea câteva dicţionare frazeologice, dar în comparaţie cu Ryan care vorbea fluent italiana, având în vedere că preda la şcoală, cu Mirella, care vorbea şi franceza şi cu Alessandro, care era obişnuit cu limbajul aspru marinăresc, ea se simţea destul de insulară. Trebuia să înveţe măcar italiana de bază şi asta foarte repede.

După masă, au stat în salonul spaţios, ale cărui ferestre dau spre grădină.

După un timp Mirella nu mai avu stare şi sugeră ca ea şi Ryan să facă o plimbare în grădină.

- Dar tu, Kathryn, vii? o invită Ryan.

Kathryn era la mijloc. Mirella nu dorea ca o a treia persoană să se alăture lor, când era clar că dorea să discute dosar cu Ryan, pe de altă parte era mai mult decât evident că Alessandro şi mama lui aveau subiecte importante de dezbătut şi ar fi dorit să fie singuri.

- Da, vin, hotărî ea.

Fără îndoială că se va putea despărţi de ei după câteva minute, dar Mirella nu crezu acest lucru.

- Fii atentă, Kahryn. Afară este destul de rece.

Kathryn abia zâmbi şi nu răspunse. Poate că pentru prima oară de când îl întâlnise, s-ar fi bucurat de compania lui Vittorio. El ar fi însoţit-o în grădină fără prea multe fasoane.

Acum, situaţia părea mai mult o farsă, cu Ryan la mijloc, încercând să discute cu amândouă. Părea mai degrabă un joc în trei. Dacă asta era ideea lui Ryan de a se păzi, deoarece nu dorea să rămână singur cu Mirella, atunci trebuia să-şi revadă tehnica, îşi zise Kathryn.

- Cred că mi-a intrat o pietricică în pantof, zise Kathryn când au ajuns lângă o bancă din piatră. Se aşeză, îşi scoase pantoful şi-l scutură pentru a scoate pietricica imaginară, sperând că cei doi îşi vor continua drumul singuri. Cu coada ochiului, o văzu pe Mirella luându-l de braţ pe Ryan, încercând să-l facă să-şi continue drumul, dar în acelaşi moment se auzi vocea lui Alessandro.

- Mirella!

Fata se încruntă. Tatăl ei o strigă din nou şi fără prea multă tragere de inimă se întoarse înspre el.

- *Un momento!* Ce s-a întâmplat? întrebă ea, îndepărtându-se grăbită pe alee.

Imediat, Ryan se aşeză pe bancă lângă ea.

- O mişcare bine gândită, zise el.

- Ce mişcare? Kathryn tocmai îşi punea pantoful pe picior.

- Truc vechi, dar eficient.

Se uită atentă la el, dar chipul lui era în umbră.

-Vrei să spui că am inventat pietricica din pantof, pentru ca să pot sta cu tine, aici?

- Nu-i aşa?

Pentru moment, rămase fără grai în faţa acestei enormităţi. Apoi trase cu putere aer în piept.

- Ar fi trebuit să fiu ghicitoare, ca să prevăd că tocmai atunci ar apărea şi signor Bertini.

El râse uşor.

- Niciodată nu poţi fi sigur de intuiţia unei femei. Adesea, sunt foarte surprins.

-Atunci, poate vei fi surprins să afli că încercam să mă despart de tine şi de Mirella, cât mai politicos posibil.

-Ah? Eu îmi imaginam că vrei să mă salvezi de ea.

- Eşti aşa de uşor de prins? îl întrebă cu dispreţ. Dacă aş fi în locul Mirellei, m-aş simţi insultată.

-Ah, Mirella nu este aşa sensibilă ca tine, Kathryn.

Tăcu câteva clipe.

- Cutiile mele cu vase... mai sunt în maşina ta? îl întrebă.

- Nu. Le-am descărcat înainte de masă. O să le găseşti într-unul din chioşcurile din grădină.

- Mulţumesc.

Vocea îi era rece şi distantă. Voia să-i mulţumească pentru ajutorul dat în ultimele două zile, dar acum nu putea s-o facă în faţa unei persoane care considera că orice acţiune a ei avea un scop ascuns.

Nu mai avea nici un rost să rămână cu el.

Se ridică repede în picioare.

- Aşa cum m-a prevenit Mirella, aerul nopţii este destul de rece. Aşa că voi intra în casă.

- în Sardinia şi în general în Italia vremea se poate schimba foarte repede, de la însorită la noroasă şi răcoroasă, o asigură el cu ironie.

O însoţi spre casă, dar când mai aveau câţiva paşi, Mirella ieşi grăbită şi veni spre ei.

- Vino, Ryan! exclamă ea. Trebuie să-ţi spun ceva. îl înşfăcă de braţ şi-l trase după ea în grădină.

- *Ciao!* le strigă peste umăr Kathryn.

Ei bine, acum o putea însoţi pe Mirella spre banca de piatră. Râse în sinea ei de felul în care italianca reuşise să-l salveze pe Ryan din ghearele ei.

Când intră în casă, Alessandro se îndreptă spre ea.

- Vino, signorina, aş vrea să-ţi vorbesc.

Uimită, îl urmă în salon. Se părea că mama lui se retrăsese în camera ei.

Când se aşezară în casă, Alessandro se îndreptă spre ea.

- Tânărul, englezul, îl cunoşti de mult?

Kathryn clătină din cap.

- Nu. L-am întâlnit recent. înţelegi, sunt aici cu probleme de afaceri şi-l cunosc doar de câteva zile pe Ryan.

- Este bogat?

întrebarea directă a lui Alessandro o uimi.

- Habar n-am. Este inginer topograf şi profesor la colegiul minier din Iglesias. în afară de asta, nu ştiu nimic despre situaţia lui financiară.

Gânditor, Alessandro îşi mângâia mustaţa.

- Poate că nu este bun pentru Mirella, declară el după câteva minute de gândire. Este posibil să ştie că are mulţi bani?

Lui Kathryn nu-i trecuse prin cap să evalueze averea Mirellei. Fără îndoială, fata avea avere destul de mare, dar având în vedere timpul scurt de când se cunoşteau nu putea să ştie dacă Ryan era atras sau nu de Mirella. în acelaşi timp, Kathryn se simţi nevoită să-şi apere conaţionalul de părerea că ar fi vânător de averi.

- Nu cred că este important pentru Ryan dacă nevasta lui este săracă sau bogată, zise ea încet, sperând că este adevărat, pentru binele Mirellei.

- Nu vorbesc de ce o să-i las după moartea mea, continuă Alessandro. Este vorba despre banii lăsaţi de tatăl ei şi acum că Lucia, mama ei a murit şi ea... Se opri şi Kathryn realiză că încă suferea după moartea Luciei. Averea ei este în testament, la biroul de avocatură... cum se spune?

- Un fond?

- Da. Un fond, până când va împlini douăzeci şi cinci de ani. Dar acum, eu am un control. O iubesc pe Mirella ca şi cum ar fi propriul meu copil. O iubesc pe Mirella pentru că este fiica Luciei şi nu vreau ca inima ei s-o conducă spre o viaţă de mizerie şi durere.

Vorbise încet, dar cu sinceritate şi Kathryn nu se îndoi de grija lui pentru Mirella.

- Sunt sigură că Mirella va ţine cont de părerea dumitale, murmură ea, neştiind ce să spună.

Brusc, el îi zâmbi plin de încredere.

- Nu, bănuiesc că nu va face vreo prostie. Dacă-l iubeşte cu adevărat pe englez, atunci poate într-un an-doi, s-ar putea să-mi dau consimţământul. Dar nu cred că va fi fericită. Asta ţi-o spun confidenţial, pentru că ştiu că n-o să vorbeşti. Printre prietenii noştri din Neapole, se numără şi familia Montefranco şi unul dintre fii, Enrico, ţine foarte mult la Mirella. Ar dori foarte mult să se însoare cu Mirella.

Kathryn răsuflă uşurată. Era o situaţie încurcată. Mirella nu trebuia să se încurce cu un englez oarecare, având în vedere că avea o partidă bună la îndemână.

- Sigur că nu voi aminti despre această discuţie, îl asigură ea pe Alessandro. Dar poate că nu este serioasă în privinţa englezului. Este tânără şi poate că el este mai diferit decât tinerii italieni pe care-i întâlneşte.

- Ah, da, este diferit, fu de acord Alessandro şi Kathryn avu impresia că *diferit* înseamnă *inferior* în ochii lui Bertini.

Alessandro se ridică plin de vioiciune.

- Aşa că am vorbit cu tine pentru că eşti englezoaică şi înţelegi ce-ţi spun. Nu-ţi cer să creezi probleme între Mirella şi englez, dar poate reuşeşti să-i atragi atenţia, ar fi foarte bine pentru Mirella.

Kathryn se abţinu să nu izbucnească în râs. S-o însărcineze pe ea să-i despartă pe Ryan şi Mirella i se părea un proiect ridicol. Realiza că orice apropiere a ei de Ryan ar fi crescut şi mai mult hotărârea Mirellei.

- Dar eu voi sta în Sardinia numai o lună, obiectă ea. Trebuie să-mi rezolv problemele pentru care am venit aici. Apoi, mă întorc în Anglia.

Alessandro nu încetă să zâmbească.

- Dar cât stai aici, vei face tot ce poţi?

Kathryn dădu din cap şi hotărî în sinea ei că nu va mişca un deget pentru a interveni între Mirella şi Ryan nici acum, nici în viitor.

In camera ei, după despărţirea de Alessandro, Kathryn îşi zise că era surprinzător să încredinţezi astfel de probleme de familie unui străin, fără să-l cunoşti foarte bine. Oare problema devenise atât de urgentă?

Bunica Mirellei îşi dăduse seama de prietenia fetei pentru Ryan, dar probabil că sfatul ei fusese ignorat şi acum îl rugase pe Alessandro să-şi folosească puterea.

Kathryn considera că dacă Mirella avea nevoie să fie apărată de vânătorii de zestre, Ryan trebuia să se apere singur. Dacă pierdea în legătură cu italianca, era treaba lui. Kathryn nu avea nici o intenţie să se amestece. Considera că o lovitură sau două i-ar mai reduce din aroganţă. Singurul ei regret era că nu va mai fi în Sardinia să vadă ce se va întâmpla.

Capitolul 3

In ultima săptămână din aprilie, Kathryn a vizitat mai multe ateliere. Un mic atelier lucra minunate şaluri brodate şi feţe de masă, mersese şi la un atelier de sticlărie destul de departe de Cagliari şi la un olar care lucra pe cont propriu şi care nu se gândea la vânzări în stil mare. In ambele cazuri, cumpărase produse şi le trimisese la Roscano.

Ii scrisese lui Hugh că găsise foarte multe produse interesante în mai multe localităţi din Sardinia şi că-i trebuia mai mulţi bani.

- Incă n-am ajuns în nordul insulei, i-a scris, unde am aflat că se va deschide o expoziţie. In regiunea montană se lucrează covoare superbe şi tapiserii, dar dacă voi putea ajunge în acea regiune este o altă problemă.

Aproape în ultima zi din aprilie, a descoperit că în Cagliari va avea loc un festival, care urma să dureze între întâi şi patru mai.

- Patru zile? repetă ea când Mirella îi spusese. Ce naiba fac oamenii, timp de patru zile?

Mirella râse.

- Procesiuni, dansează, jocuri de artificii şi se distrează.

- Şi atelierele vor fi închise?

- Sigur. Lumea este în vacanţă.

- Pâine şi circ, mormăi Kathryn, regretând că nu aflase până atunci.

- Mâine vine Vito, continuă Mirella.

- Vito? Ah, da, zise Kathryn cu indiferenţă.

- Dar ar trebui să fii mulţumită şi emoţionată pentru că vine, protestă Mirella. Este foarte îndrăgostit de tine şi pentru el este foarte greu să plece la Neapole sau Roma, unde lucrează, şi să te lase aici.

Kathryn o privi uimită.

- Mă îndoiesc că este foarte îndrăgostit de mine, zise ea calmă. Mă consideră atrăgătoare, dar asta până când va găsi o altă fată care să-i placă mai mult.

Mirella îi aruncă o privire fulgerătoare.

- Ah, este aşa cum i s-a povestit. Englezoaicele sunt reci şi nu pot înţelege ce înseamnă dragostea pentru italieni.

- Ooo, înţeleg prea bine, Vito nu crede nici jumătate din ceea ce spune. Aş fi o proastă să cred minunile pe care le spune.

Mirella îşi ţuguie buzele.

- Asta pentru că ai un iubit la Londra, replică ea.

Kathryn râse.

- Nu chiar. Vreau să spun că n-am pe nimeni special acasă, adăugă ea repede.

- Dar mi-ai spus... începu Mirella. Apoi se lumină la faţă. Ah, într- adevăr, înţeleg. Nu vrei ca toată lumea să ştie. Este un secret.

Kathryn oftă, dar lăsă lucrurile aşa. Ce importanţă avea când peste două săptămâni va pleca şi nu va mai da ochii cu Mirella? Şi, desigur, Ryan. Plecarea nu-i cauza nici durere, nici regrete, deşi încercase să-i fie folositor. Orice englez apropiat de familia Bertini, unde ea era oaspete, ar fi făcut la fel.

Brusc, realiză că Mirella se tot fâţâia de colo-colo, neliniştită. Fata se întoarse spre ea.

- Trebuie să mă ajuţi, Katrina, zise ea, cu o asemenea intonaţie în voce, încât se nelinişti.

- Cum pot să te ajut?

- Şi eu am secretul meu, declară Mirella. Şi este unul plăcut, dar îmi creează dificultăţi. Vezi, nu sunt sigură că Ryan... se opri, apoi continuă. Sunt sigură că-l iubesc, dar câteodată mă întreb... oh, dar cred că ne vom căsători. Totul ar fi diferit, dacă n-ar fi Enrico.

- Cine este Enrico? întrebă Kathryn, amintindu-şi că Alessandro o rugase să fie discretă.

- Este un prieten de familie. Ne cunoaştem de foarte mulţi ani şi este într-adevăr foarte frumos. Poate când eram mai mică am considerat că mă voi căsători cu el, dar acum... de când l-am întâlnit pe Ryan, nu mă pot gândi la Enrico, mă rog, ca la un soţ.

- Dar Mirella, eşti aşa de tânără! N-ai nici douăzeci şi unu de ani. N-ai de ce să te grăbeşti să te măriţi.

- Nu, dar când ai întâlnit bărbatul pe care-l doreşti, nu te mai gândeşti la vârstă, la bani sau la orice altceva.

Kathryn realiză că această opinie se putea aplica atât unei pasiuni tinereşti cât şi dragostei profunde şi de durată.

- Aşa că trebuie să mă ajuţi, Katrina, vorbindu-l de bine pe Ryan în faţa bunicii şi a lui Alessandro. Cum eşti englezoaică, poţi să ştii cum este un englez. Când îi spun nonnei, nu mă crede, iar acum Alessandro râde de mine şi crede că sunt prea mică. Dar este şi un pericol. Lui îi place Enrico şi crede că ar fi bine ca familiile noastre să se unească.

- Sunt sigură că tatăl tău ar bănui imediat că încerc să-l laud pe Ryan şi asta ar face mai mult rău, decât bine.

- Dar o să încerci? insistă Mirella.

- Dacă o să am posibilitatea... a fost tot comentariul Kathrynei.

Mirella zâmbi.

- Sunt bucuroasă, declară ea. Se sprijini de o coloană ce susţinea o statuie în colţul terasei. Ştii, Katrina, la început am fost geloasă pe tine.

- De ce? o întrebă Kathryn calmă.

- Din cauza lui Ryan. Amândoi sunteţi englezi şi am crezut că se va îndrăgosti de tine.

- Este atât de nestatornic?

- Nestatornic? Nu înţeleg cuvântul.

- Schimbător... ca vremea, poate. O fată azi, alta mâine?

Mirella dădu din cap.

- Nestatornic... Trebuie să-mi amintesc acest cuvânt. O să-l folosesc când Ryan mă va tachina.

- De ce nu faci ceva, Mirella? o întrebă Kathryn după un timp.

Ştia că fata s-ar putea supăra, dar adevărul era că italianca se plictisea şi era normal că englezul era o schimbare în viaţa ei.

- Adică să muncesc? se încruntă Mirella.

- Nu muncă grea sau ceva ce necesită studii, dar ceva ce te-ar putea interesa...

Cu greu ar fi putut Kathryn să se exprime mai clar.

- Şi ce aş putea găsi să fac aici, la Roscano? *Nonna* are servitori şi grădinari şi pe Luigi care are grijă de maşina mea şi de reparaţiile din casă. Nu le-ar plăcea să mă amestec în treburile

lor. *Nonna* supraveghează bucătarul şi-i spune ce doreşte să mănânce. Aşa că n-am ce să fac.

- Nu, presupun că nu, fu de acord Kathryn.

- Şi ce să fac în Portomarco sau chiar în Iglesias? continuă Mirella. Nu pot să fiu vânzătoare sau să lucrez în mină.

- Ah, nu te mai gândi, zise repede Kathryn. A fost doar o sugestie. Las-o baltă.

îşi aminti că Mirella fusese crescută nu doar într-o familie bogată, ci şi în ideea unei căsătorii cu un bărbat bogat.

După prânz, Kathryn se duse în port la Portomarco. Cheiul era aproape gol, toropit de soarele amiezii. Bărcile pescarilor se legănau leneşe la chei şi Kathryn remarcă faptul că toate erau vopsite în galben şi că aveau desenat câte un ochi mare şi negru de fiecare parte a provei. Un bărbat aduna şi împăturea nişte năvoade.

La orizont, insula San Pietro părea învăluită într-o ceaţă mov şi se întrebă dacă nu cumva ar putea s-o viziteze fără să fie însoţită de Vito.

Se întoarse şi tocmai se îndrepta spre una din străduţele în trepte care duceau spre piaţă, când vocile unor bărbaţi care se salutau o făcu să se întoarcă şi să privească peste umăr. Ryan tocmai coborâse din maşină şi vorbea cu câţiva bărbaţi.

Realiză că o văzuse, pentru că ridică mâna în chip de salut. Având în vedere că era singura femeie prezentă în portul mic, îi era greu să creadă că n-o va observa, mai ales că era îmbrăcată într-o rochie bleu.

- *Ciao!* strigă ea, nesigură dacă să continue drumul sau să stea pe loc. Era hotărâtă să nu se grăbească spre el.

Se întoarse încet cu spatele, dar în câteva clipe el traversase cheiul şi era în spatele ei.

- Ocupată sau la plimbare? o întrebă.

- Nici una, nici alta. Tocmai mă îndreptam spre piaţă.

-Atunci, la plimbare. Tocmai voiam să mă duc la San Pietro. Vrei să vii?

In alte împrejurări ar fi acceptat imediat, dar recenta discuţie cu

Mirella şi amintirea nopţii în care el o acuzase că găsise un motiv să rămână cu el în grădină, o făcură să hotărască altceva.

- Mă îndoiesc că am timp, îi zise. Am venit aici doar pentru o scurtă plimbare.

- Imbufnată? o întrebă, cu o privire amuzată în ochii cenuşii.

- Nu cred. De ce aş fi îmbufnată?

- Ah, cred că sunt o mulţime de motive pentru care o fată ar putea fi îmbufnată. Iartă-mă că te-am tachinat seara trecută în legătură cu pietricica din pantof.

Ştia că roşise în obraji, dar spera ca el să nu observe, pentru că-i răspunse cu un ton sfidător.

- Ah! Pur şi simplu uitasem.

- Bine. Dacă aş fi ţinut minte, aş fi bănuit că era un grăunte de adevăr în acuza mea.

Ea nu-i răspunse.

- Mă duc pe insulă să caut jasp roşu, deoarece am auzit că se găseşte acolo, continuă el.

Ea râse.

- Jasp roşu! Parcă este numele unui personaj de melodramă. Sau al unui revoluţionar?

El clătină trist din cap.

- Câtă ignoranţă, având în vedere că ştii că sunt miner. Jaspul roşu este un cuarţ, tehnic vorbind un cuarţ compact, necristalizat şi s-au găsit rezerve destul de mari în San Pietro. Vreau să cercetez o altă zonă în apropierea coastei.

- In acest caz, nu vreau să te încurc. Ai nevoie de timp pentru cercetări, iar eu am promis să mă întorc la timp la Roscano, pentru cină. Era cel mai simplu mod de a scăpa, îşi zise în sinea ei.

- Foarte bine, zise cu răceală. Ştiu când sunt refuzat. Voi încerca să nu te mai plictisesc cu cereri idioate.

Se îndreptă spre chei, iar ea rămase să-l privească. Cum ar fi putut să-i explice adevăratul motiv pentru care refuzase o încântătoare excursie pe insulă?

In timp ce-l privea pe Ryan dezlegând barca şi pregătindu-se să se urce, îl văzu pe Vittorio venind pe chei. Primul gând a fost să fugă sau să se ascundă, dar ar fi fost stupid, pentru că deja o văzuse.

- Ah, aici eşti! strigă el când era la câţiva metri depărtare.

Îl văzu pe Ryan ridicând brusc capul şi zâmbind sardonic la vocea lui Vito.

Vito făcu în fugă cei câţiva paşi care îi despărţeau şi o îmbrăţişă cu pasiune pe Kathryn.

- Sigur! se auzi vocea lui Ryan de pe chei. O întâlnire mai importantă! Ar fi trebuit să ghicesc! Porni motorul şi întoarse spatele spre portul Portomarco şi către cei care erau acolo.

Vito nu l-a văzut pe Ryan îndepărtându-se cu şalupa.

- Nu ştiai că vin astăzi? întrebă el cu tristeţe.

- Ba da, dar nu ştiam ora. Trebuia să te aştept la poartă cu flori?

El zâmbi.

- Ar fi fost frumos. Ah, abia aşteptam să te strâng în braţe.

- Te rog Vito, nu aici şi nu acum.

Era îngrozită că o va săruta acolo, deşi bănuia că mai mult ca sigur pescarii abia ar fi zâmbit şi ar fi aplaudat.

- Ştii că am venit aici pentru festivalul din mai? Ah, ce ne vom distra. Brusc, entuziasmul lui se risipi când zări barca lui Ryan ieşind din port.

- Ce făcea aici englezul? întrebă el.

- Nimic, doar pleca în barca lui.

- Ah, sunt încântat că n-ai plecat cu el. în vocea lui Vito se simţea uşurarea.

- M-a invitat, dar nu m-am dus, zise ea imprudentă.

A fost o greşeală, realiză Kathryn. N-ar fi trebuit să admită că refuzase invitaţia lui Ryan, deoarece Vito era deosebit de încântat. Aproape că ţopăi de fericire.

- Ah, *carissima,* ce drăguţ din partea ta. Acum ştiu că mă iubeşti puţin, nu-i aşa?

- Vito, îţi închipui prea multe, zise ea. Cum ar fi să-ţi fac şi eu atâtea complimente?

- Ar fi nemaipomenit, răspunse el cu promptitudine.

Şi asta a fost o greşeală, gândi în sinea ei.

- Ah, Vito, pur şi simplu, nu-mi poţi pune în gură ceea ce vrei să auzi.

Din fericire, el a fost atât de uimit de această replică, încât n-a răspuns
şi ea a sugerat să se întoarcă la Roscano.

- Nu încă, obiectă el. Mai trebuie să sosească unii de la Neapole şi Roma şi n-am chef să te împart cu nimeni.

- Cine mai vine?

- Jumătate din familia Montefranco şi este de-ajuns. Şi desigur, Enrico. Dacă nu pot suferi pe cineva, atunci este Enrico Montefranco.

- De ce? vru să ştie Kathryn.

Vito ridică din umeri.

- Nu ştiu. Intotdeauna este atât de corect, de manierat, dar nu ştie să se distreze.

- Şi asta este o greşeală în ochii lui Vito Bertini?

- Normal. Ce ar fi viaţa dacă nu te-ai putea distra ori de câte ori ai posibilitatea?

- Adevărat? zise Kathryn, înăbuşindu-şi râsul la început, dar apoi nu se mai putu stăpâni.

El râse împreună cu ea, o prinse de braţ şi o trase după el îndreptându-se spre piaţă.

S-au aşezat la măsuţă la o cafenea în piaţă, au băut un campari şi au privit plimbarea de seară pe corso.

- Mi-ai spus că sunt legende legate de vechiul palat Roscano, îi reaminti ea. Povesteşte-mi câte ceva legat de el.

Fu intrigată de privirea neliniştită pe care o aruncă vechii construcţii de piatră, neglijată şi aproape în ruină, statuile rococo sparte sau furate.

- Nu porţi un şirag de coral, sau o brăţară? şopti el. Când ea clătină din cap, el adăugă:

- Când vorbeşti de Roscano trebuie să atingi un coral.

-Are o poveste teribilă, nu? îl întrebă cu nepăsare. Arată ca şi cum aici ar fi avut loc evenimente plăcute, baluri, serate dansante, recepţii, jocuri de artificii.

- Ah, da, multe astfel de petreceri. Dar nu, trebuie s-o întrebi pe *nonna* despre legende.

Vito schimbă repede subiectul, dar acum Kathryn dorea şi mai

mult să afle câte ceva din istoria vechiului palat.

Aşa cum o prevenise el, noul Roscano părea plin de lume. Unii se plimbau în grădină şi Vito o prezentă unui amestec de Montgefranco, Bertini şi alţii. Era clar că seara era un eveniment şi imediat ce putu, Kathryn se refugie în camera ei sub pretextul pregătirii pentru cina de gală.

Era evident că Ryan nu urma să fie prezent având în vedere că se întorcea târziu de la San Pietro. Avea vreo importanţă? se întrebă privindu-se în oglindă. Sigur că nu, răspunse imaginii îmbrăcate într-o rochie lungă de mătase în culori pastel. îşi ridicase părul într-un coc în vârful capului, îşi dăduse cu o umbră de fard verde pe pleoape şi la tâmple şi încheieturi cu un parfum pe care-l cumpărase în Cagliari.

Pe când cobora scările, Vito întinse braţele spre ea într-un gest exasperat de romantic.

- Ah, arăţi ca un înger păşind pe nori, îi spuse.

- Prea umed, replică ea cu asprime. El se strâmbă.

în salon erau cel puţin douăzeci de persoane şi deşi a fost prezentată fiecăruia, nu reuşi să reţină care era Bernarda sau Stefano, Giovani sau Martina. Era foarte atentă să prindă numele Enrico. Poate că nu era în salon.

La masa plină de sfeşnice, flori şi pahare strălucitoare din cristal, privi pe furiş oaspeţii. Mirella era aşezată între un unchi şi o mătuşă, aşa că nu era Enrico lângă ea. Atunci, unde? Bărbatul cu obraji bucălaţi şi mustăcioară? Sau cel cu faţă tristă şi ochi lăcrimoşi? Kathryn se lăsă păgubaşă. Fără îndoială, va fi prezentată tânărului care era considerat o partidă potrivită pentru Mirella, dar pe care Vittorio nu-l plăcea.

- Te gândeşti la alţi bărbaţi, o acuză Vito, care stătea lângă ea. Tu trebuie să ai grijă de mine.

Se întoarse spre el râzând.

- Nu prea am altă şansă, având în vedere că stai lângă mine! Tocmai vru să-l întrebe de Enrico, când el se adresă, brusc Mirellei.

- Katrina n-ar fi fost în seara asta cu noi, dacă s-ar fi dus cu englezul cu barca la San Pietro, în după-amiaza asta.

Lui Vito îi plăcea s-o tachineze pe Mirella în legătură cu Ryan, dar nu era nici locul, nici timpul s-o facă, îşi zise ea în gând.

Mirella o privi mânioasă.

- Dar ea a refuzat invitaţia, continuă repede Vito, ca şi cum ar fi vrut s-o liniştească. A spus că mai bine mă aşteaptă pe mine.

- Ba deloc! se revoltă Kathryn.

- Ah, dar când m-ai văzut în port, ai fost foarte bucuroasă, nu-i aşa?

- Abia sosisem acolo şi atunci ai venit şi tu, insistă ea.

Deja Mirella se întorsese să discute cu unul dintre comeseni, dar Kathryn era conştientă de ostilitatea fetei.

După masă, când avu posibilitatea, discută serios cu Vito.

- N-o mai tachina pe Mirella în legătură cu Ryan. O superi.

- Ah, nu-i nimic, zise el cu nepăsare. Şi ea mă tachinează de multe ori în legătură cu prietenele mele, adăugă el.

- Şi ele sunt prea multe.

- Nu, nu. Nu asta am vrut să spun. In orice caz, tu eşti singura, Katrina. Te iubesc aşa de mult, încât le-am uitat pe toate celelalte.

- Aşa cum voi fi şi eu uitată peste o lună.

- Niciodată, *carissima,* niciodată, jură el.

- Fii cinstit, Vito. Eu sunt englezoaică şi eşti atras de mine pentru că sunt diferită de prietenele tale, italience. La fel este şi pentru Mirella. Ryan este englez, este diferit de italieni.

- Atunci, ar trebui să fii atrasă de mine, zise el, sesizând şansa de a întoarce logica ei în favoarea lui. Sunt diferit. Tu ai spus-o. Ryan - ce ai vedea la el? Este la fel ca orice englez pe care-l vezi în Anglia. Dar eu, Vito, sunt un străin fermecător. Recunoaşte.

Ea râse.

- Eşti deştept, Vito, în răstălmăcirea vorbelor. Asta arată cât de mult ai exersat în aceşti ani.

Mai târziu, când musafirii se împărţiră în mici grupuri, unii discutând cu signora Bertini, alţii plimbându-se prin grădină sau pe terasă, Alessandro îi prezentă Kathrynei un tânăr de înălţime medie, bine legat, cu ochi negri strălucitori, care păreau că apreciau ceea ce vedeau.

- Enrico Montefranco, anunţă Alessandro.

Privirea pe care i-o adresă Kathrynei îi arăta că el era tânărul

destinat să fie soţ Mirellei, dacă ea ar fi fost raţională.

Kathryn murmură formulele de politeţe potrivite momentului, în timp ce el se apleca să-i sărute mâna. Vito vorbea cu cineva din familie, aşa că fu scutită de curentul de ostilitate dintre ei.

Aproape imediat un grup de musafiri se apropiară de Alessandro şi începură o discuţie animată, având ca subiect cel mai bun loc de unde se putea vedea procesiunea ce urma să se desfăşoare a doua zi în Cagliari.

- Inţelegi, Katrina? o întrebă Vito. Vrem să vedem totul, dar nu vrem să ne amestecăm cu oamenii de rând.

- Ce se întâmplă de fapt? îl întrebă, în timp ce ceilalţi continuau discuţia animată.

- Mâine are loc o lungă procesiune, în prima zi de mai, în onoarea sfântului patron al Sardiniei, Sfântul Efisio. Toţi cei care participă poartă costume populare, specifice locului, care sunt bogat colorate şi cu modele superbe.

- Dar patru zile? Doar nu merg şi noaptea?

Vito râse.

- Nu, sigur că nu. Dar n-are loc doar în Cagliari. Merg mai mulţi kilometri până la localitatea Pola şi sosesc a doua zi dimineaţă. Are loc un serviciu religios, apoi procesiunea se îndreaptă spre Nora, un mic sat de pescari, unde bărcile sunt stropite cu aghiasmă şi apoi aprinse lumânări toată noaptea. Au loc jocuri de artificii şi toate celelalte. Apoi toţi se întorc la Cagliari pentru ultima noapte. Multă veselie şi serbări extraordinare; artificii, dans, mă rog, de toate. Ah, te vei distra.

- Mi se pare obositor. Trebuie să mergem pe jos până la Pola şi înapoi?

Vito izbucni în râs.

- Uită-te la unii dintre membrii familiei noastre. îi vezi pe bătrâni târâindu-se pe drum?

Kathryn recunoscu şi abia se abţinu să nu râdă şi ea. Dar între timp se luase o hotărâre şi toţi cei ce voiau să vadă prima procesiune, puteau s-o facă din balconul unei case de pe Via Roma.

Când privi lungul şir de căruţe decorate, trase de boi, poliţişti

în frumoasele lor uniforme, costumele superbe ale femeilor, fu nemulţumită de modul patrician de a asista la procesiune. Voia să fie în mulţime, mişcându-se de colo-colo, fel încât să vadă cât mai mult. Să fie împinsă de oameni făcea parte din distracţie şi într-o doară se întrebă dacă Ryan era undeva în mulţime.

De la balconul situat la etajul trei al casei, nu putea observa culorile exotice ale acestui festival folcloric. Când privea în jos vedea doar capetele împodobite cu pene multicolore ale boilor, coviltirelor ornate cu steaguri, ale căruţelor şi căştile rotunde ale soldaţilor. Ea voia să privească începutul căruţelor, chipurile vizitiilor.

Dar n-avea nici un rost să-i ceară lui Vito s-o ducă în mulţime. Când privi în jurul ei, văzu că ceilalţi nu priveau procesiunea. Sigur că o mai văzuseră de atâtea ori şi de fapt considerau festivalul din mai ca pe o posibilitate de a se întâlni şi a sta la taclale. Abia acum observă absenţa
Mirellei. Şi nici Enrico nu era. Se putea ca Mirella să fie împreună cu Ryan, se gândi ea. Indepărtă acest gând, spunându-şi că nu era treaba ei şi totuşi gândul nu-i dădu pace.

Ultimul detaşament de călăreţi trecu încet pe Via Roma, urmat de o mulţime de spectatori, mulţi îmbrăcaţi în minunatele lor costume.

Vito râse încet.

- Conduc procesiunea doar până la ieşirea din oraş. Nu merg mai departe.

Kathryn aprobă din cap, abia auzindu-l. Era atentă la privelişte din faţa ei. Dincolo de Via Roma, în port, bărcile se înşirau cuminţi, macaralele se odihneau, grămezile de sare străluceau în soare. Digurile care protejau portul lăsau vederii marea şi la orizont munţii purpurii de la Capul Sportivento. Din capul străduţelor strâmte, care urcau spre oraş din port, văzuse puţin din această privelişte, dar niciodată atât de bine ca acum.

- Superbă privelişte, murmură ea.

- Nu la fel de frumoasă ca cea de la Neapole, îi replică Vito. Trebuie să vii cât mai repede şi o să-ţi arăt cele mai frumoase privelişti. Vom urca pe Vezuviu, vom vizita Pompei şi opera San

Carlo.

Vraja dispăru.

- Când crezi că voi avea timp să vizitez oraţele italiene?

- Face parte din educaţie, replică el. Eu am venit la Londra să văd capitala ţării tale şi am avut norocul să te întâlnesc pe tine. De ce să nu-ţi faci timp să vizitezi aceste locuri superbe din ţara mea?

- Ai dreptate, Vito, recunoscu ea. Singura problemă este că nu sunt în vacanţă. După cum ştii, am treabă. Aceste patru zile mă ţin pe loc, deşi recunosc, este foarte interesant.

- Poate într-o zi, *carissima,* vei vedea toate comorile Italiei, iar eu voi fi ghidul tău, prezise el.

Toţi invitaţii părăsiseră balconul şi beau ciocolată sau cafea şi serveau mici prăjituri, cărora după cum află Kathryn, li se spunea *carta di musica,* hârtie de muzică, un aluat atât de fin şi fraged, nu mai gros decât o hârtie.

- Hai să stăm aici pentru cină, sugeră Vito, când ceilalţi se îndreptară spre maşini. Am putea merge la plaja Peto şi acolo este un hotel foarte bun, adăugă el foarte convingător.

Fără să ştie din ce motiv, Kathryn nu fu de acord. Cu cât era mai mult în compania lui Vito în prezenţa rudelor lui şi a prietenilor, cu atât mai mult va fi etichetată ca „ultima cucerire a lui Vito".

- Cred că mai bine ne întoarcem la Roscano, zise ea într-un târziu. Ar fi o lipsă de respect faţă de bunica ta, dacă am lua masa în oraş.

Vito se întoarse, cu o expresie îmbufnată pe chip.

- Eşti foarte dificilă, Katrina. Pot să fiu atât de puţin cu tine.

Kathryn îşi zise supărată că de asta se temea. Nu, nu era teamă, dar
nici nu dorea să-l încurajeze prea mult.

În timpul mesei la Roscano se discutară planurile pentru a doua zi şi a înţeles că cei care voiau să vadă mai multe din serbările de a doua zi, puteau să plece dimineaţa cu maşina, spre sud prin Carbonia şi apoi să întâlnească procesiunea la Pola.

Evident că familia Montefranco avea o vilă la Santa

Margherita, unde musafirii puteau rămâne peste noapte şi să se întoarcă a doua zi.

Kathryn nu ştia sigur dacă era invitată sau nu, dar dintr-o dată apăru Alessandro şi insistă să vină.

- Sunt atâtea lucruri de văzut şi te vei distra.

în această seară era vesel. Probabil, îşi zise în sinea ei, pentru că nici Mirella şi nici Enrico nu erau prezenţi. Dacă el interpreta asta ca un semn bun, spera din tot sufletul să nu se înşele.

După masă, se retrase repede, spunându-i lui Vito că trebuia să se culce devreme pentru ca a doua zi să fie în formă.

A doua zi, când micul convoi porni, Kathryn se trezi aşezată lângă Alessandro pe bancheta din spate a maşinii lui Vito. Lângă Vito stătea o bătrânică micuţă, cu ochii ca mărgelele, una dintre numeroasele mătuşi Montefanco. Signora Sofia a declarat că-i place să stea lângă şofer, dar îi porunci lui Vito să nu meargă prea repede şi să ia curbele cu atenţie.

Kathryn se amuză. într-un fel, era mulţumită de acest aranjament, pentru că altfel Vito şi-ar fi împărţit atenţia între ea şi volan.

- Ai văzut-o pe Mirella în dimineaţa asta? întrebă încet Alessandro, când maşina porni.

- Nu, nu încă. Vine cu noi astăzi?

Alessandro ridică din umeri cu bucurie.

- Nu ştiu, dar ieri probabil că a fost cu Enrico. Sper ca în aceste zile să se apropie mai mult.

Kathryn era surprinsă să observe că Mirella avea atât de multă libertate. în timp ce în Anglia o fată n-ar fi avut probleme să-şi petreacă zilele de vacanţă împreună cu un prieten, în Italia tinerele trebuia însoţite de o persoană mai în vârstă. Presupunea că în cazul Mirellei faptul că fusese crescută de tatăl vitreg contribuise la o atitudine mult mai modernă. Sau poate ea era demodată şi nu realiza că italiencele se modernizaseră...

La Pola, Kathryn a avut posibilitatea să examineze câteva costume şi să facă numeroase fotografii. Câteva ornamente din aur filigranat ce atârnau de un rozariu şi apoi toate femeile şi fetele purtau coliere de coral cu mici pandantive.

Pentru festivalul din Cagliari veniseră oameni din aproape toată insula şi Kathryn vru să ştie din ce regiuni ale insulei.

O tânără din Tonara purta un ilic roşu cu o bluză albă cu mâneci lungi şi încheiată până în gât cu nasturi din aur ce arătau ca nişte globuleţe. Fusta era tivită cu verde, iar pe cap avea o pălărie ce se lega sub bărbie cu două panglici negre. O alta purta o fustă de un albastru închis cu dungi roşii, iar când mergea, cele două culori se îmbinau ca într-un caleidoscop.

Bărbaţii erau gătiţi ca nişte păuni, unii purtau cămăşi în carouri şi brâuri roşii, alţii pantaloni de catifea aurie. Kathryn era interesată de modul diferit în care bărbaţii purtau bonetele lungi în general de culoare neagră. Atârnând până la brâu sau înfăşurată de trei ori, întoarsă pe dos cu un moţ în vârful capului - fiecare bărbat o purta în felul lui personal.

în afară de fotografii, Kathryn îşi notă diferite detalii, în special la bijuterii, în caz că ar găsi ceva surse pentru Galeria Comelian.

Spre seară, mulţimea se îndreptă spre golful Nora, pentru spectacol.

- Cea mai bună parte vine abia mai târziu, o informă Vito pe Kathryn. Mai bine mergem acolo, după ce cinăm.

Mirella se întorsese cu o parte din Bertini, dar fără Enrico. Kathryn observă că italianca era destul de surescitată, dar nu avu ocazia să stea de vorbă cu ea. Tocmai când se urcau în maşini ca să se îndrepte spre Nora, Mirella o anunţă că se gândise la sugestia ei, de a se apuca de lucru.

- Ai avut dreptate Katrina. Nu este bine pentru mine să pierd timpul şi să aştept până o să mă căsătoresc şi o să mă ocup de casă. Aşa că m-am hotărât să te ajut în munca ta.

- Munca mea? Cum? Kathryn era uimită nu numai de această declaraţie, ci şi de locul unde a fost făcută. Apoi realiză că Alessandro era deja în maşină aşa că trebuia s-o audă.

- Ah, am început să ştiu ce fel de lucruri cauţi, declară Mirella. Ar fi foarte folositor - pentru tine şi pentru fratele tău - ca atunci când te întorci în Anglia să aveţi pe cineva aici, care să ştie ce vă trebuie. Pot să merg la ateliere şi să cumpăr ceea ce veţi solicita. Apoi pot să mă îngrijesc şi de transport. Dacă vor exista întârzieri, o să pot să iau măsuri ca lucrurile să se îndrepte şi să primiţi toate articolele cerute.

- Vrei să spui că doreşti să fii reprezentantul nostru în Sardinia? o întrebă Kathryn cu blândeţe, când Mirella se opri să-şi tragă sufletul.

- Reprezentant? Sună prea oficial. O să fac acelaşi lucru pe care-l faci tu acum, dar ştiu că nu poţi să mai stai mult aici.

Kathryn hotărî că nu trebuie să mai dezbată pe seama cuvântului reprezentant, oficial sau nu. In schimb, se strădui să găsească un mod elegant de a-i spune Mirellei că nu-şi puteau permite să plătească pe cineva ca să le reprezinte interesele.

- Inţelegi că nu putem plăti decât sume mici drept comision pentru serviciile tale? îi zise în cele din urmă Kathryn.

Mirella făcu un gest de refuz.

- Pentru mine, banii nu sunt importanţi. Ci plăcerea de a şti că te pot ajuta. Nu doresc să fiu plătită.

Kathryn îşi aminti ce-i spusese Alessandro cu privire la situaţia financiară a Mirellei şi apoi fata continua să stea cu bunica ei. Şi totuşi, această propunere mărinimoasă o uimi pe Kathryn.

- Poate că o să putem discuta propunerea ta mâine? spuse ea, nedorind să ia o decizie rapidă în mijlocul festivităţilor de carnaval.

- Sigur, fu de acord Mirella. Probabil că trebuie să-i scrii fratelui tău?

- Da, sigur. Trebuie să mă consult cu Hugh.

In timpul discuţiei, ajunseseră la Nora, un vechi oraş roman, unde exista un şantier arheologic. Pe malul golfului era adunată multă lume şi câteva bărci erau deja luminate.

- In curând vor fi focuri de artificii şi jocuri de lumini colorate, îi şopti la ureche Vito. După aceea urmează dansul, aici pe ţărm.

In timp ce vorbea, pe mai multe bărci se aprinsese lumina, aşa că marea era luminată.

Focurile de artificii au fost spectaculoase. N-au fost doar rachete şi stele diferit colorate ci şi artificii în formă de fântână, colorate în verde şi auriu, apoi comete care explodau în toate direcţiile.

Kathryn bătu din palme, entuziasmată.

- Un spectacol roman? întrebă o voce lângă ea. Se întoarse uşor şi-l văzu pe Ryan, chipul lui fiind scăldat într-o lumină verde, ce-i dădea aerul unui tâlhar.

- Arăţi ca fantoma de la Gange! îi spuse ea uitând că probabil şi ea arăta la fel.

In timp ce vorbea, cerul fu luminat de artificii de culoare roşie.

- Acum arătăm ca Mefistofele - şi sora lui fără îndoială, comentă el. Mai bine ne întoarcem cu spatele, în caz că lumina devine albastră şi o să arătăm ca fantasmele. Doar că atunci când lumina era verde arătai ca o făptură ce trăieşte în apă, o naiadă care atrăgea oamenii în peşterile din adâncuri.

- Nu-mi pot imagina ca cineva să te păcălească pe tine, naiadă, sirenă sau altă creatură a mării, replică ea. Imperceptibil, o luase de braţ trăgând-o de-a lungul ţărmului.

- Mmm. Poate că nu. Sunt pământean get-beget, dar am explorat şi fundul mării. De exemplu, aici, în Nora. Cele mai multe monumente sunt sub apă. Ar trebui să vezi o parte din cele mai vechi oraşe din Sardinia, asta desigur dacă te interesează ruinele.

- Sigur că mă interesează, protestă ea repede. Vreau să văd cât mai multe cât timp sunt aici.

-Atunci, de ce n-ai venit cu mine la San Pietro, alaltăieri? o întrebă el.

- Păi... eu... îţi dai seama că atunci au sosit cea mai mare parte dintre Bertini şi cum sunt oaspetele lor, nu puteam lipsi.

El râse batjocoritor.

- Draga mea Kathryn, chiar crezi că ţi-ar fi simţit lipsa în grămada aceea de rude ale Mirellei? Cred că mai degrabă trebuia

să sosească Vito.

- Ah, nu, greşeşti. M-am dus în port ca să mă distrez puţin. Faptul că el a a venit acolo a fost o coincidenţă.

- Probabil că are presimţiri în ceea ce te priveşte, zise Ryan cu vioiciune. N-o să te doară, când o să se plictisească, nu-i aşa?

- Nu. De ce aş face-o? Şi de unde ştii că o să se plictisească? adăugă ea pe un ton de glumă.

- Este un linguşitor iară pereche, de fapt ca toţi conaţionalii lui, dar nu trebuie luat în serios.

- Asta o ştiu foarte bine. Până acum n-am luat nici un bărbat în serios.

- Bine! începusem să cred că eşti complet vrăjită de Vito.

Ar fi vrut să spună „La fel cum este Mirella, de tine?", dar se abţinu.

- Dacă mâine mai stai în Santa Margherita, am putea merge să vizităm locurile istorice din Nora.

Sugestia lui o luă prin surprindere.

- Nu sunt prea sigură, zise ea încercând să câştige timp. Nu ştiu când ne întoarcem la Roscano.

- O să am grijă să nu mergi pe jos la întoarcere, o asigură el cu răceală. în orice caz, ne întoarcem la Cagliari după-amiază sau seara pentru a vedea festivităţile de acolo.

Spre uimirea ei, Kathryn realiză că dorea să-şi petreacă ziua alături de Ryan. îşi zise că în ultimele două-trei zile îndurase destul compania lui Vito. Dar gândul la Mirella o făcu să caute o scuză.

- O să te anunţ, zise ea cu un aer defensiv.

- Ce vrei să spui? Trebuie să-l consulţi pe Vito? Am crezut că eşti o persoană independentă.

- încă sunt oaspetele familiei Bertini şi nu pot fi lipsită de politeţe.

El strâmbă din nas.

- Este o scuză după care te ascunzi! Cum ea nu răspunse, el continuă: aşadar, Vito te joacă pe degete!

- Nu-i adevărat! declară ea furioasă.

- Nu poţi să negi. Cineva te invită să faci o excursie la mine -

destul de nevinovat - şi tu trebuie să-i ceri permisiunea lui Vito, zise el batjocoritor.

Când el rostise ultimele cuvinte pe un ton afectat, ea deja se hotărâse. Mirella era însoţită de Enrico, iar Vito va fi înconjurat de o grămadă de rude. Iar printre cei din familia Montefranco existau destule fete drăguţe.

Kathryn îi va demonstra lui Ryan că într-adevăr era o persoană independentă. La urma urmei, n-avea ce să piardă, pentru că în mai puţin de două săptămâni urma să părăsească Sardinia şi se îndoia că se va mai întâlni vreodată cu acest bărbat enervant.

- Păi sigur că voi veni mâine, îi zise ea mieros, având în vedere că insişti atâta. Mi-ar părea foarte rău ca absenţa mea să-ţi strice ziua.

- Păstrează-ţi sarcasmul pentru cei ce-l merită efectiv, o sfătui el. în întuneric nu-i putea vedea chipul, dar ştia că râdea.

- Sunt surprinsă că nu te descurci cu micile mele înţepături, îi replică ea.

- îl văd pe Vito venind în căutarea ta. Mâine la nouă? Ciao!

Se topi în întuneric şi chiar în lumina portocalie care lumină ţărmul, nu-i mai distinse silueta. Dar îl văzu pe Vito care venea în căutarea ei.

- Ah, *carissima,* am crezut că te-am pierdut în mulţime. Iartă-mă, dar m-am întors să vorbesc cu unul din verii mei şi când m-am uitat nu mai erai lângă mine.

- O, sunt bine. Nu-ţi mai face griji, Vito. Pur şi simplu m-am plimbat de-a lungul ţărmului.

Era amuzată de plecarea grăbită a lui Ryan la apropierea lui Vito şi acum avea chef să-i spună că nu se plimbase singură. Din fericire, Vito nici nu se gândea la această posibilitate.

Totuşi, când s-au întors la vilă, îi păru rău că a acceptat invitaţia lui Ryan. A doua zi nu se va duce la întâlnire. Avea şi o scuză perfectă, îi spusese ora, dar nu şi locul. Doar nu se aştepta să meargă pe jos de la Santa Margherita până la Nora, cam zece kilometri?

Rămase împreună cu alţi invitaţi pe terasă, privind marea.

Statuile din colţurile balustradei de piatră, ţineau lămpi în

mâini, luminând cărarea spre grădină. Pe această cărare veneau acum Enrico şi Mirella.

După un minut sau două, Kathryn murmură un vag noapte bună şi intră în vilă.

Aparent, Enrico făcea progrese în relaţia cu Mirella, aşa că avea conştiinţa împăcată.

Dar nu se va duce a doua zi la Nora.

Era sigură că Vito era un linguşitor, dar în acelaşi timp putea ţine piept aroganţei lui Ryan.

Capitolul 4

A doua zi, Kathryn găsi pe tava cu micul dejun un bilet, sprijinit de mica vază cu un trandafir.

Recunoscu scrisul lui Vito şi aşteptă până când ieşi camerista.

Ea citi:

Katrina, carissima,

Din nefericire sunt obligat să plec împreună cu o parte din bărbaţii care stau aici. Vom urca pe munte şi probabil vom vâna câteva capre, dacă vom zări vreuna. Sunt dezolat că nu pot sta cu tine astăzi, dar diseară mă întorc şi vom fi împreună.
Cu dragoste mereu, Vito.

Kathryn dădu tava la o parte, sări din pat şi se grăbi să privească pe fereastră.

Minunată ca şi ziua de ieri, soarele strălucea pe cerul senin, iar marea era de un turcoaz deschis.

In timp ce lua micul dejun, se întrebă de ce să nu încerce această senzaţie nouă de libertate. Putea să petreacă ziua aşa cum dorea, cu sau fără Ryan. Dar brusc, se trezi la realitate. Nu ştia unde o aştepta Ryan.

Se îmbrăcă încet. Avea destul timp, deoarece abia era trecut de ora opt. Işi încălţă sandalele, apoi se gândi că acest gen de încălţăminte nu era potrivită pentru explorarea minelor. Chicoti. Deci, subconştient, se hotărâse. Işi zise că n-ar mai avea posibilitatea să exploreze vechiul oraş Nora în compania cuiva, care ştia mai multe despre acest oraş decât un turist oarecare. Ca oaspete în această casă, era de datoria ei să stea cu restul femeilor când bărbaţii erau plecaţi în excursie. Şi totuşi, ştia că ziua va fi pierdută, dacă n-o va petrece în compania lui Ryan.

Când ajunse în hol, fu surprinsă să afle că Enrico, Alessandro şi alţi câţiva bărbaţi rămăseseră acasă. Kathryn zâmbi. Nu-şi mai făcu probleme. Dacă Mirella dorea, Enrico era la dispoziţia ei.

Dacă se va îndrepta spre ţărmul mării pentru plimbarea de dimineaţă, nimeni n-o va bănui de alte intenţii.

De-a lungul ţărmului adia o briză uşoară, care-i spulberă şi ultima îndoială. Nu-şi dorea decât să se bucure de prezent, care să se transforme într-o amintire frumoasă, când se va întoarce la

Londra.

Pe plajă erau câţiva copii care se jucau în nisip, şi nu dădu atenţie strigătului pe care-l auzi. Dar a doua oară când strigătul se repetă, se întoarse.

Ryan se îndrepta spre ea cu paşi mari.

- Unde te duci? Spre Nora? o întrebă el.

îl privi cu nevinovăţie.

- Nu. Pur şi simplu făceam sport.

El îi aruncă o privire exasperată.

- Nu ţi-ai dat seama că te aşteptam pe drum? Sau te aşteptai să parchez în faţa vilei, ca să se holbeze la noi o grămadă de unchi şi mătuşi?

- Doar nu te aşteptai să-ţi cunosc intenţiile, mai ales dacă sunt atât de secrete? replică ea, gustând pe ascuns dublul înţeles al celor spuse.

- Ei bine, mergem la Nora? N-ai nici o obligaţie?

-Aşa cum ţi-am spus şi aseară, dacă insişti, voi merge cu tine.

în timp ce se îndreptau spre maşina parcată pe şosea, Kathryn realiză că cedase. Acum nu mai putea să zică nimic.

- Ce-ai făcut cu Vito? întrebă el, când erau în maşină. Sau nu-i place să se plimbe dimineaţa, pe plajă?

Aproape era să-i spună că era plecat, dar îşi dădu seama că această mărturisire îi va slăbi poziţia câştigată. Ryan va considera că-l acceptase pe el doar pentru că Vito îşi făcuse alt program.

- Poate că sunt în permisie, spuse ea calmă.

- Din nebunia aia, cu toţi Bertini, Montefranco şi ceilalţi, m-am gândit că ai fi mulţumită să stai departe de ei, măcar o zi.

- Oh, dar sunt. Iţi sunt profund îndatorată că m-ai salvat.

Intoarse capul şi o privi încruntat, dar imediat fu obligat să se concentreze asupra drumului, deoarece o căruţă mergea aproape pe mijlocul drumului.

In Pola opriră să cumpere mâncare şi vin pentru picnic. Se simţi stânjenită, deşi dacă i-ar fi propus să ia masa la restaurant n-ar fi avut probleme.

-Ar fi trebuit să-mi spui şi aduceam ceva de mâncare.

In timp ce punea coşul în maşină, îi aruncă o privire rapidă.

- Înţeleg. Când te plimbi pe plajă dimineaţa, iei un coş cu mâncare pentru picnic?

Ea râse, încercând să-şi ascundă stânjeneala.

- Vrei să vizitezi minele acum sau după-amiază? întrebă el în timp ce ieşeau din oraş.

- Tu hotărăşti. Tu ştii mai multe despre acest loc, decât ştiu eu.

- Perfect. Le vizităm acum. Apoi ne vom putea petrece restul timpului cum vom dori.

Cu o seară înainte, la lumina artificiilor şi a luminilor de pe vase, Kathryn desluşise vag malurile golfului. Acum văzu clar cele două promontorii masive, fiecare având pe vârf ruinele turnurilor de apărare. Intre ele se întindea marea, de un albastru închis în larg şi un verde pal la mal, întrerupt ici şi colo de spuma albă a valurilor.

- Povesteşte-mi despre cele două turnuri, îi ceru ea. Ce vechime au?

- S-au construit ca măsură de apărare contra arabilor. Cu multe secole înainte de Cristos. Insula asta a fost jefuită de nenumărate ori. Era un lucru obişnuit pentru cei mai mulţi piraţi, care cutreierau Mediterana, pentru invadatori, tâlhari, pentru toţi.

Şantierul arheologic era bine protejat prin diguri care ascundeau minele şi prin garduri groase de lemn.

Din vârful unui dig, Ryan îi arătă locurile unde se făceau săpături. Paznicul, înarmat cu o armă modernă, privi cu atenţie legitimaţia pe care i-o prezentă Ryan, apoi îi deschise poarta.

- Acum, poţi să vezi ceea ce o dată a fost un oraş important, îi spuse Ryan. Intâi fermierii, apoi romanii, au văzut importanţa şi posibilităţile pe care le avea acest loc. Apoi au construit aici case, temple şi băi, ba chiar şi un teatru.

Kathryn văzu un oraş bine conturat, multe fundaţii fiind scoase la iveală de săpături, ba mai mult înţesat de antichităţi. Fragmente de vase, mozaicuri romane şi busturi de statui, blocuri de marmură, semăna cu magazia din subsolul unui muzeu.

Amfiteatrul era orientat cu faţa spre mare, în aşa fel încât privitorul să poată admira atât frumuseţile naturii, cât şi jocul

actorilor. Kathryn se aşeză pe unul din scaunele de piatră şi-şi puse braţele pe lăcaşele de piatră.

- Este un sentiment minunat să poţi să-şi sprijini braţele de piatra caldă şi să te gândeşti la cei ce acum două mii de ani au făcut acelaşi gest.

Ryan o privi aprobator.

- Mă bucur foarte mult că apreciezi istoria în felul ăsta. Aş fi fost dezamăgit, dacă te-ai fi plâns că aceste locuri sunt pline de praf şi-ţi murdăreşti rochia dacă te aşezi sau că pe aici mişună şopârle şi păianjeni.

- Nu sunt chiar aşa de pretenţioasă, când vizitez un şantier arheologic. Privi o şopârlă verde ce-şi părăsise ascunzişul şi se grăbea să-şi găsească altul. Vorbeşti de parcă ai mai fi fost aici cu persoane nepotrivite adăugă ea cu răceală, dar era conştientă că s-ar putea ca el să privească remarca ei ca pe o înţepătură.

Ryan stătea cu două rânduri mai jos şi-şi ridică privirea spre ea.

- Drăguţ! Aprecierea ruinelor ar putea fi o mică parte din ceea ce face plăcută o companie. Doar nu-ţi alegi prietenii prin această prismă.

Ea acceptă răbufnirea şi după un moment schimbă subiectul.

- Pe aici am văzut mai multă marmură roşie sau este amicul tău rebel Jasper cel Roşu?

El râse zeflemitor.

- Dacă una din aceste bucăţi ar fi jasp de orice fel, ar valora o avere. Nu, aceste bucăţi provin din Algeria. Făcu o pauză. De fapt, am găsit o mică bucată de jasp roşu în San Pietro. O să ţi-l arăt odată.

Când au ajuns pe ţărm, Kathryn privi încântată columnele şi ruinele de case acoperite de apa limpede a mării.

- Un oraş scufundat! murmură ea.

- Şi mai grozav este dacă poţi să te scufunzi şi să-l vezi de aproape. Eu nu sunt destul de îndemânatic la filmări subacvatice, dar am văzut nişte documentare extraordinare făcute de experţi. Se pare că aici apa a păstrat mai bine casele, faţă de cele de pe ţărm. Cele mai multe oraşe romane antice sunt sub apă.

- De ce construiau aşa de aproape de malul mării?

- Nu cred că făceau aşa, dar de-a lungul secolelor, când năvăleau invadatorii, distrugeau totul în cale, la fel şi apărarea contra mării era distrusă, digurile, zidurile, mă rog, totul. Aşa că, în timp, marea a înaintat şi a acoperit columnele sparte, statuile, casele.

- Se pare că nimeni nu lucrează astăzi, remarcă ea.

- Sunt în vacanţă, ca toţi ceilalţi. Ăsta este motivul pentru care am vrut să venim azi aici, când este linişte.

Ryan aşeză o faţă de masă la umbra unei pietre mari, ce părea că a făcut parte din fundaţia unei case sau unui templu. Picnicul era ceva mai consistent, deoarece el adăugase şi homar, la plăcintele cu brânză, carne şi roşii. De asemenea, desfăcu o sticlă de Nuragus, un vin alb local, şi două pahare mai solide.

- Nu sunt de cristal, recunosc, dar au suportat bine drumul şi nu-mi place să beau, chiar şi un vin ieftin, din pahare de plastic.

- Şi totuşi, anticii foloseau tot felul de căni pentru a bea vin, remarcă ea.

- Este o diferenţă. O cupă din lut sau o cană este bună pentru că răceşte vinul.

Au terminat masa cu portocale şi struguri. Ryan se rezemă cu spatele de piatră. Kathryn privea marea bleu-mat ce se întindea între cele două promotorii, dar în acelaşi timp era conştientă de prezenţa şi de privirea lui Ryan. Nu dorea să tulbure tăcerea, cu vreo remarcă banală.

- Când pleci acasă? o întrebă el după un timp.

- De ce? Abia aştepţi să plec?

- Ar schimba ceva dacă sunt îngrijorat sau nu?

Ea râse.

- Nu cred. Mai sunt zece zile până atunci.

- Zece zile? Se îndreptă brusc. Atunci vei rata expoziţia de la Sassari. Se ţine o dată la doi ani şi ai noroc că se ţine anul ăsta.

- Când se deschide, exact?

- Sigur în ultima săptămână din mai. Ce rost are să străbaţi atâta drum şi să n-o poţi vizita?

- O să-i scriu fratelui meu şi să-l întreb dacă pot să mai stau.

- S-ar putea să merite efortul. Şi apoi, trebuie să mergi la Sassari şi în alte locuri din nordul insulei. Cum să-ţi faci o părere despre Sardinia, dacă nu vizitezi şi alte localităţi şi meşteşugari?

- Şi aşa am impresia că am petrecut prea mult timp în sudul insulei şi că ar fi trebuit să merg spre Alghero şi în împrejurimi, dar vezi şi tu ce s-a întâmplat, recunoscu ea.

- Ştiu. Pur şi simplu, Vito, sau mai degrabă bunica lui, locuieşte în această zonă. Aşa că te-a convins să vii aici.

- N-are rost să mă cert cu tine, i-o reteză ea scurt. întotdeauna ai ideile şi părerile tale în legătură cu o problemă. Nu ţi-a trecut prin minte să asculţi şi alt punct de vedere. S-ar putea să devină primejdios să nu accepţi şi altă părere.

Se opri brusc, uimită de ceea ce spusese şi neliniştită de reacţia lui. După câteva momente, se întoarse şi-l privi. îşi acoperise faţa cu mâinile şi se cutremura de râs.

îşi descoperi faţa.

- Drept la ţintă! Oare de ce nimeni nu mi-a spus că am prejudecăţi, că sunt părtinitor şi un încăpăţânat?

Era gata să se scuze pentru ieşirea ei, dar tonul lui ironic, o făcu să-şi schimbe gândul.

- Probabil au considerat că este mai bine să te ferească de lovituri.

El o prinse de încheietura mâinii şi se trase mai aproape de ea.

- Kathrin, trebuie să mai rămâi aici, ca să-mi faci educaţie. Să-mi arăţi cum să-mi îndrept comportamentul.

- De parcă aş putea s-o fac, i-o întoarse ea.

- Sigur că poţi. Dacă-ţi pui mintea, poţi face minuni cu mine.

Faptul că refuzase să se simtă ofensat o făcu să realizeze că apropierea
lui era în acelaşi timp reconfortantă şi periculoasă.

Râse uşor.

- Nu mă las flatată de complimente uşoare. în acest sens, Vito este un as.

-Ah, dar diferenţa constă în sinceritate. îl crezi sincer?

- Nu. Nici pe tine.

Ryan oftă resemnat.

- Femeile! Toate sunt la fel. Spune-le o grămadă de minciuni şi le vor crede pe toate. Spune-le adevărul şi se vor îndoi.

- Şi vrei să fim credule?

- Hm. Câteodată. Unele. Viaţa ar fi mai uşoară.

Ryan se ridică în picioare şi-i întinse mâna s-o ajute. După un moment de ezitare, acceptă ajutorul, dar imediat ce fu în picioare dădu drumul mâinii lui. Ştia destul de bine că un astfel de gest era de multe ori preludiul unei îmbrăţişări.

Când îl privi, realiză că el îi ghicise gândul. Roşi şi se întoarse.

In timp ce se îndreptau spre şosea, el se aplecă şi luă o bucăţică mică de marmură.

- Ia acasă o bucăţică dintr-un oraş antic, zise el moale. Când o vei privi, vei vedea străzi şi case, temple şi teatre aşa cum erau când romanii se înfăşurau în togi în zilele ploioase şi centurionii dădeau ordine soldaţilor.

Ea luă mica bucată de marmură roşie, şlefuită de vânturi şi ploi.

- Bănuiesc că toată lumea face aşa... ia amintiri, când pleacă. Nu va mai rămâne nimic de cercetat.

- Câteva sute de generaţii au tot luat materiale şi şi-au construit case. Ori de câte ori o veche casă romană se prăbuşea sau era distrusă de invadatori, oamenii luau pietrele sau marmura, dale, ca şi cum ar fi fost o carieră. Dacă acest mic fragment se dovedeşte a fi o parte dintr-o columnă sau dintr-un fronton, atunci ţii în mâini o avere.

Ea puse piatra în poşetă.

- Când iei o cochilie de scoică de pe plajă şi o pui la ureche, auzi zgomotul valurilor. Această bucată de marmură îmi va aminti de acest loc melancolic.

- De ce *melancolic?* o întrebă el. Eu îl consider un loc liniştit, mulţumit că a înfruntat secolele, dar şi răsplătitor cu cei ce-i descoperă frumuseţea.

Fu surprinsă de profunzimea sentimentelor pe care le exprima. Deşi îşi aminti că era un căutător, îşi imaginase că

aprecia ceea ce găsea doar din punct de vedere comercial.

- Odată, am venit aici în timpul unei furtuni, îi povesti el în drum spre Cagliari. Cele două promontorii erau negre, iar marea era întunecată ca ţiglele de pe acoperiş. Turna cu găleata şi când un fulger a luminat şantierul, am avut ciudata senzaţie că unele dintre case erau în picioare.

- Câteodată, în profesiunea ta nu te deranjează faptul că scotoceşti în măruntaiele pământului după bogăţii, care ar putea să se găsească la suprafaţă? îl întrebă ea.

- Nu prea. în zilele noastre, se caută atâtea materii. Petrol, de exemplu, pentru maşini. Cărbune şi alte minerale, plumb, zinc. Şi astea nu sunt chiar la suprafaţă. în acelaşi timp, peştele se pescuieşte din mare.

- Da, dar peştii se reproduc. Dar mineralele, nu. într-o zi se vor termina şi n-o să le putem reproduce.

- Rezervele minerale vor mai exista mult timp. Până atunci, se va descoperi altceva probabil.

- Indestructibilul plastic, bănuiesc, murmură ea.

Se întoarse spre ea, privind-o admirativ.

- întotdeauna eşti aşa de pesimistă?

Ea râse.

- Nu. Probabil că vizitarea acestor ruine m-a făcut să mă gândesc la asta. Tocmai treceau printr-o pădure de pini şi eucalipţi. Aroma de pin şi eucalipt, care înmiresma aerul, îi dădu Kathrynei o senzaţie de eternitate. Tocmai se întreba dacă acest lucru îi făcea plăcere sau nu, când drumul ajunse în vârful dealului, iar de acolo se vedea Cagliari şi golful.

Acum drumul era mai aglomerat, căruţe trase de boi se îndreptau încet spre oraş, oameni îmbrăcaţi în superbe costume populare şi călăreţi ce se deplasau pe cărări întortocheate.

- Am luat-o pe vechiul drum roman, crezând că o să fie mai liber, remarcă Ryan în timp ce depăşea un biciclist. Dar se pare că am nimerit în perioada de vârf. Ce vrei să vezi în această *Primavera Sarda?* Curse de cai sau de care? Sunt standuri de legume şi de flori. De asemenea, meşteşugarii expun, dar probabil că i-ai vizitat pe toţi. Şi inevitabil, seara vor fi artificii şi dans.

- N-am văzut până acum o cursă de care, îi spuse ea. Unde are loc?

- Nu sunt sigur, dar pot întreba.

Întâi trebuia să parcheze maşina. Apoi se vor putea plimba la fel ca ceilalţi. Găsi un loc lângă amfiteatrul roman, situat sus, la marginea oraşului.

- Ăsta este locul meu preferat de unde privesc oraşul Cagliari, îi spuse Ryan privind spre străzile înguste şi întortocheate, cu clădiri medievale, arcade şi turnuri. De aici, totul pare de jucărie, vasele din port, maşinile.

- Şi punctele alea mici sunt oameni, adăugă ea. Oraşul, conştient de trecutul său şi de prezentul industrial, avea un farmec căruia nu-i puteai rezista. Niciodată n-o să uit Cagliari, murmură ea. Intotdeauna mi-l voi aminti cu plăcere.

Era surprinsă că-şi exprimase gândurile cu voce tare şi-i aruncă o privire stânjenită lui Ryan. Acesta se întorsese spre ea şi zâmbetul lui arăta că-i împărtăşea impresiile. Era o licărire în ochii lui pe care n-o putea desluşi, pe jumătate blândă pe jumătate amuzată, dar oricum tulburătoare. Incercă să-şi spună că expresia lui fusese doar o părere, datorată luminii.

Acum străbăteau Via Fra Seguazio da Laconi, îndreptându-se spre Via Roma, unde, după spusele lui Ryan va avea loc cursele de care.

Era multă lume. Avea impresia că toate muzicalurile îşi masaseră acolo toţi muzicanţii îmbrăcaţi în cele mai vesele şi colorate costume.

Ryan o prinse de mână şi o conduse spre scările unei clădiri impozante din Piappo Mateotti. Oamenii deja îşi ocupaseră locurile, dar Ryan găsi un loc pe o cornişă pe care o părăsise un băiat şi o postă pe Kathryn acolo. Se putea ca acea cornişă să fi fost potrivită pentru un băiat, dar Kathryn o găsi îngustă şi neconfortabilă. Când alunecă pentru a doua oară, Ryan o prinse de umeri, apoi de mijloc, trăgând-o spre el în aşa fel încât să se sprijine.

- Confortabil? o întrebă.

Ea aprobă din cap şi fu mulţumită că atenţia ei se îndreptă spre cursa de care. In curând apăru şi primul car; participau tot felul de atelaje: landouri, trăsuri, şarete şi altele pe care Kathryn

nu le cunoştea. Cei mai mulţi participanţi, conducători şi pasageri, purtau costume locale. Fiecare atelaj era decorat cu flori, care săreau în viteza cursei şi erau repede culese de spectatori.

- O mare varietate de vehicule, murmură Kathryn când văzu o cutie pe două roţi mari. Presupun că cei cu bani îşi cumpără maşini şi-şi ţin vechile trăsuri special pentru aceste curse.

- Nu toţi, îi replică Ryan. Mai sunt unii, care deşi sunt destul de bogaţi, preferă să-şi păstreze caii şi să folosească trăsurile, mai ales dacă locuiesc în zona dealurilor.

După cursă, urmă o paradă, iar femeile îşi învârteau umbreluţele şi aruncau flori.

După aceea, la sfârşit urmă o cursă de măgari, şi Kathryn declară că micile animale îi câştigară simpatia.

- Nicăieri n-am văzut măgari atât de mici şi cu cât animalul era mai mic, cu atât mai mare era călăreţul.

Ryan râse de indignarea ei.

- Mai mult ca sigur că nu sunt atât de rău trataţi, după cum pare.

- Zilele trecute am văzut un măgăruş cărând o mare greutate pe spate. Era imensă şi animalul se lupta să urce o stradă în pantă.

Mulţimea se distra, deoarece un tânăr gras călare pe un măgar, încerca să-l facă să meargă în direcţia bună, în timp ce urecheatul se încăpăţâna să se întoarcă spre linia de start.

- Dacă pune picioarele pe pământ, va fi descalificat, îi explică Ryan.

- Măgarul are mai multă minte decât călăreţul, reluă Kathryn. Ah, bine! Bărbatul a descălecat şi a ieşit din cursă.

- Se presupune că ar trebui să fii interesată de curse, nu să începi să critici călăreţii! replică Ryan.

Cursele luară sfârşit şi mulţimea începu să se împrăştie în toate direcţiile. Ryan şi Kathryn se îndreptară spre Via Roma. Apoi o luară pe o stradă îngustă, trecură pe lângă biserică şi ajunseră într-o piaţetă unde erau două cafenele ce-şi aşteptau clienţii.

- Hai să bem o cafea, înainte să năvălească clienţii, sugeră Ryan. Ce vrei să mai vezi?

- Doresc să petrec o seară liniştită şi apoi să văd jocurile de artificii, îi răspunse ea.

După un timp, Ryan o conduse la maşină şi se îndreptă spre

unul din noile hoteluri situate de-a lungul plajei Poetto.

-Ai mai fost pe această plajă? o întrebă el.

-O singură dată. De câte ori am fost în Cagliari, n-am avut timp.

-S-a dezvoltat mult în ultimii ani. Cabine de baie, cafenele, chioşc de îngheţată, toate necesităţile. în general, turismul se dezvoltă în Sardinia şi se depun eforturi susţinute să recupereze timpul pierdut. Abia după război a fost eradicată malaria. Romanii cunoşteau acest lucru, dar nimeni n-a încercat să sece mlaştinile sau să îmbunătăţească situaţia.

Se întoarse brusc spre ea.

-Scuze! îţi ţin o predică de parcă ai fi unul dintre studenţii mei.

-Nu. Continuă, spune-mi mai multe, îl încurajă ea.

-Secole la rând, insula a fost neglijată, dar acum guvernul a ajuns la concluzia că această zonă este de viitor. Au fost construite hoteluri noi, mai sunt plaje nemodernizate superbe, se pot face scufundări subacvatice şi excelente partide de pescuit.

- Acum semeni cu un entuziast agent de la o agenţie de turism, îl tachina ea.

Au luat masa la un hotel elegant, pe o terasă înconjurată din trei părţi de palmieri. Din toate părţile se auzeau sunete de chitară şi mandolină.

- Când termini cursurile? vru ea să ştie.

- Deja le-am terminat... săptămâna trecută. Incep din nou în septembrie... asta în cazul în care doresc să rămân sau firma pentru care lucrez are nevoie de mine aici, încă un an.

- Nu-ţi place să stai mai mult într-un loc?

- Bănuiesc că m-am născut hoinar. Imi plac provocările, să depăşesc obstacolele. O dată ce lucrul devine uşor, îl las pe seama altuia, nu mă mai interesează.

Kathryn înţelegea această filozofie. Se întreba dacă aplica aceeaşi terorie şi relaţiilor personale. Ar face bine să ţină minte aceste cuvinte.

Când se apropie ora pentru focurile de artificii, Ryan alese grădina unui alt hotel situat de-a lungul ţărmului. Aici erau scaune şi bănci special puse pentru a putea avea o vedere mai bună.

Spectacolul a fost mai variat şi mai colorat decât cel de la Nora şi Kathryn a savurat din plin fiecare joc de artificii.

Braţul lui Ryan se odihnea pe spătarul băncii şi când unul dintre forurile de artificii produse o explozie puternică, aproape că ea sări de pe bancă. El o prinse de umăr... un gest natural fără îndoială, dar ea nu arătă nici un semn de plăcere sau dezgust.

- Te-ai gândit la cât de părăsit s-a simţit Vito în seara asta? o întrebă el.

- Sunt sigură că se distrează pe undeva.

- Sau cu altcineva?

- Foarte posibil, îi răspunse.

- Cred că ai o atitudine foarte degajată în ceea ce-l priveşte, zise el cu asprime Poate pentru că ai un prieten în Anglia?

- Cine spune că am?

- Mirella. Se pare că i-ai destăinuit despre... indiferent cine este... din Anglia.

Kathryn râse uşor.

- Mirella a înţeles greşit. Pur şi simplu vrea să se asigure că n-o să fim rivale.

- Rivale? Şi la cine se gândeşte ea?

Kathryn ezită. Oare cum ar primi un direct „Tu"?

- Mirella este o fată drăguţă. Nu mă îndoiesc că sunt mulţi bărbaţi, care ar dori compania ei.

- Şi ea crede că ai de gând să-i furi unul dintre ei?

- N-aş spune asta. Ea ştie - ca şi tine - că stau puţin aici. Răul pe care i l-aş putea face ar fi infim.

- Deloc, replică el repede. Răul ar putea fi ireparabil.

- Păi, imediat ce voi părăsi Sardinia, mă va uita, declară ea.

- Ar fi trebuit să ghicesc. Nu este vorba de Vito... sau este?

- Nu. Nu este. Vito este liber. îmi face plăcere compania lui, dar este vărul Mirellei - sau mă rog, văr vitreg.

- Hm. Acum l-ai întâlnit şi pe Enrico, dar el n-are ochi pentru nimeni, când Mirella este prezentă. Aşa că-l eliminam.

Făcu o pauză.

- Cine mai este pe listă? întrebă Ryan.

- întreabă-te pe tine. Cunoşti prietenii Mirellei mai bine ca

mine.

Îşi dori să nu fi deschis discuţia asta. Fără îndoială, îi va pune întrebări destul de dificile.

Strânsoarea de pe umărul ei deveni mai puternică.

- Mă întreb cât de bine te cunosc. Nu cred că este genul tău să furi iubitul Mirellei. Mă rog, o poţi face fără să fii conştientă de asta! Dar nu cu bună ştiinţă.

- Mulţumesc, îi spuse ea cu răceală.

Pentru câteva minute, el rămase tăcut. Stătea cu capul ridicat spre cer, ca şi cum îl interesau doar focurile de artificii, profilul fiindu-i luminat de exploziile de lumină.

- Vrei să încercăm să ne prefacem? sugeră ea. Nu este treaba mea, ştiu, dar Mirella este tânără şi impresionabilă. Nu merită să fie rănită.

- Este tânără, dar mult mai puternică, decât îţi închipui. Apoi, insinuezi că eu sunt cel care rănesc?

Kathryn ridică din umeri şi imediat dădu drumul umărului ei, ca şi cum s-ar fi ars.

- S-ar putea să nu-i faci rău conştient, dar ea crede...

- Da? Continuă. Crede că este îndrăgostită de mine... şi eu de ea?

Kathryn îşi plecă privirea.

- Ce tâmpenie! exclamă el. Mirella ştie exact cum stă cu mine. Eu sunt prietenul englez, printre alţii, cu care se distrează.

- Alessandro nu este de aceeaşi părere.

Vorbele îi scăpară fără să vrea.

- Şi care este părerea lui? Evident, aţi avut o discuţie foarte interesantă în legătură cu mine şi Mirella.

Kathryn îşi alese cu grijă vorbele. Era clar. Nu putea dezvălui că Alessandro nu aproba prietenia lui cu Mirella.

- In mod evident, Alessandro se gândeşte la viitorul Mirellei, zise ea într-un târziu. Este posibil să nu-i placă un străin sau un bărbat ce nu locuieşte în Sardinia sau Italia.

- Poate să stea liniştit, zise Ryan cu răceală. N-am făcut decât să ies de câteva ori cu Mirella când a fost aici, în Sardinia. Am petrecut ziua de 1 Mai cu ea, deoarece nu dorea să stea prea mult

cu Enrico, dar probabil că nu ţi-a spus asta.

Această propoziţie banală, a fost ca un duş rece pentru Kathryn. Aşadar, Ryan şi nu Enrico, a fost partenerul Mirellei în ziua procesiunii din Cagliari. Astăzi a fost rândul lui Kathryn. Ryan îşi distribuia favorurile în mod egal.

Această zi fusese cea mai fericită zi petrecută de când sosise în Sardinia.

Privi explozia de artificii şi urmă cu privirea cum dispăreau în mare.

Un lucru era clar acum pentru ea, şi anume că n-avea un tratament special din partea lui Ryan. Dacă ieşea cu o fată, asta nu implica nimic.

De fapt, nu era cu nimic mai bun ca Vito, care în mod evident avea o colecţie de prietene la Roma şi Neapole, în Sardinia şi peste tot. Totuşi, Ryan nu jura dragoste eternă fiecărei fete. Kathryn clătină din cap. De unde ştia ea? De unde ştia ce-i spusese Mirellei, de-i aprinsese acesteia speranţele? Nu ştia decât ce-i spusese ei - sau nu-i spusese.

Când a sosit vremea să plece, Ryan o întrebă unde dorea s-o conducă, la Villa Margherita sau la Roscano.

- Nu ştiu, mărturisi ea. Am fost plecată toată ziua şi nu ştiu ce au făcut. Unele dintre lucrurile mele sunt la vilă, aşa că mai bine mă întorc la Santa Margherita.

- Vrei să spui că ai plecat fără să întrebi unde trebuie să te întorci seara?

- N-am ştiut că voi fi plecată toată ziua, zise ea apărându-se.

- Şi dacă restul a plecat, ce faci?

- Presupun că va trebui să mă întorc la Roscano.

- Destul de departe, mormăi el.

- Nu mă învinui pe mine, se răsti ea. Când mi-ai propus să merg la Nora, n-am crezut că o să întârzii atât de mult.

- îmi cer scuze că te-am ţinut atât de târziu, îi răspunse el şi trânti uşa maşinii.

- Şi eu îmi cer scuze că te deranjezi să mă conduci acasă. Dacă doreşti să stai în noaptea asta în Cagliari, spune-mi.

Dacă se aştepta ca vila de la Santa Margherita să fie

întunecată, ar fi trebuit să ghicească faptul că prietenii ei italieni puteau sta treji până în zori. Acum, la două dimineaţa, toate luminile din vilă şi din grădină erau aprinse şi din casă răzbătea zgomotul discuţiilor şi râsete lor.

- Se pare că n-ai fost încuiată pe dinafară, mârâi Ryan în timp ce Kathryn răsuflă uşurată. Nu ţi-ai dat seama că atunci când membrii familiei se întorc din excursii sau diverse călătorii, îşi povestesc toate bucuriile şi supărările de peste zi.

Ea dădu din cap, în timp ce el se aplecă peste geamul portierei.

- Mulţumesc că m-ai adus acasă - şi pentru excursie.

- Plăcerea a fost de partea mea! Dar mai bine grăbeşte-te să te împaci cu Vito! o avertiză el.

Dorind să-i răspundă la această remarcă răutăcioasă, Kathryn fu surprinsă de Mirella, care apăru ca din pământ la auzul vocii lui Ryan. Aşa cum sta la volan, chipul lui era perfect luminat de lampa de la intrare. îi făcu semn cu mâna Mirellei şi porni maşina.

- Am fost foarte îngrijoraţi din cauza ta, zise Mirella în timp ce intra împreună cu Kathryn în vilă.

- îmi pare rău că n-am lăsat un mesaj unde mă duc, dar totul s-a întâmplat foarte repede.

Mirella o privi pe Kathryn, aşteptând explicaţii.

- Ai fost cu Ryan toată ziua? o întebă ea.

- Da. N-avea rost să nege. M-a dus la Nora să văd şantierul. Apoi am fost la Cagliari să privim cursele.

Mirella o luă de braţ cu blândeţe, dar destul de hotărât.

- Hai să mergem pe terasă. Trebuie să vorbesc cu tine.

- Acum? Nu poate aştepta până mâine? Zău că sunt foarte obosită.

- Nu. Mai bine acum. Vom găsi un colţ liniştit în grădină. Este posibil să mă cert cu tine şi nu pot s-o fac în casa unde amândouă suntem invitate.

Kathryn aprecie atitudinea Mirellei şi o urmă în grădină.

Cel puţin pe terasă nu era nimeni şi lămpile ornamentale erau stinse.

- Ştiu ce vrei să spui, Mirella, începu Kathryn cu voce înceată.

Că n-ar fi trebuit să accept invitaţia lui Ryan.

- Invitaţie! o imită Mirella cu voce indignată. Ryan nu te-ar fi invitat. Tu l-ai forţat să te însoţească. A trebuit să meargă cu tine.

- Ah, nu. Mă plimbam pe ţărm şi el m-a văzut.

- Exact. Ryan este bun şi, când te-a văzut singură, te-a invitat, deoarece i s-a făcut milă de tine.

- Dar faptul că eu am ieşit cu Ryan, nu ţi-a stricat planurile, nu-i aşa? Sigur, Vito a fost ocupat. Mi-a scris un bilet că pleca la vânătoare în munţi împreună cu alţi invitaţi.

- S-a aşteptat să te găsească aici, când s-a întors, zise Mirella cu încăpăţânare.

In întuneric, Kathryn îşi permise să zâmbească fără să fie văzută.

- Vito nu trebuia să se aştepte să-l întâmpin la venire, de parcă i-aş fi soţie.

- Dacă te măriţi cu el, îţi va porunci să fii acasă şi să-l întâmpini.

- Posibil. Dar nu suntem căsătoriţi şi mă îndoiesc că se va întâmpla vreodată.

Kathryn a vorbit cât mai hotărât posibil. Voia să evite ca Vito sau Mirella să creadă că aşa ceva ar putea fi posibil.

Mirella plângea.

- Il preferi pe englez. înainte să vii aici, eram aşa de fericită. Ryan era vesel şi mergea cu mine în diverse locuri. Acum, mi l-ai furat!

Kathryn o luă pe Mirella de umeri.

- Nu, Mirella, nu este adevărat. Ryan nu este genul de bărbat care să dorească să-şi concentreze atenţia asupra unei singure fete. Noi toţi am crezut că ţi-ai petrecut prima zi a festivalului cu Enrico, dar de fapt ai fost cu Ryan.

- De unde ştii? întrebă Mirella, răsucindu-se şi îndepărtându-se de Kathryn.

- Ryan mi-a spus. După o pauză Kathryn continuă. Nu-ţi dai seama că suntem prietene de ocazie pentru Ryan? Zău, că nu este foarte diferit de Vito. Câte prietene are într-un an?

Mirella oftă.

- Când te vei întoarce în Anglia, va fi mai bine pentru mine. Ryan se va întoarce la mine si vom fi la fel de fericiţi, cum eram înainte de venirea ta.

Kathryn simţi simpatie pentru această fată cucerită de un bărbat, ce n-avea decât un sentiment de prietenie faţă de ea. Oare era bine să-i permită Mirellei să-şi închipuie un viitor alături de Ryan? Hotărî că timpul

- şi Enrico - ar putea arăta fetei adevărul. Şi orice încercare a Kathrynei de a-i arăta adevărul, ar însemna încă o acuzare că încearcă să-l „fure" pe Ryan.

- După ce ne întoarcem la Roscano, voi încerca să plec cât mai repede posibil spre nordul insulei, zise Kathryn. Am multe afaceri de rezolvat acolo. După aceea mă întorc în Anglia. Atunci vei scăpa de mine.

In timp ce se descălţa, simţi o uşoară mustrare de conştiinţă. Când discutase cu Mirella, nu-i spusese că se întâlnise cu Ryan, cu o seară înainte în timpul focului de artificii. Nu-i spusese că atunci îi făcuse invitaţia.

Kathryn n-a dorit să creeze probleme şi de aceea ţinuse acest secret pentru ea. Şi apoi, nici Ryan nu dorise să vină până la poartă ca să fie văzut de invitaţii familiei.

Kathryn zâmbi imaginii din oglindă. Nu-i va mai permite lui Ryan s-o înşele din nou. In orice caz, nu va mai avea posibilitatea. Restul timpului pe care-l va mai petrece în Sardinia va fi foarte ocupată.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, musafirii de la vila Santa Margarita începură să plece luându-şi la revedere unul de la altul şi făcându-şi nesfârşite promisiuni. In învălmăşeala creată, Kathryn spera să-l poată evita pe Vito şi reproşurile lui, dar când a crezut că a reuşit, el o prinse între două maşini.

-Am fost foarte trist că m-ai părăsit, începu el.

Ea îi zâmbi prietenos.

-Ai petrecut bine, la vânătoare, ieri? îl întrebă ea, încercând să-l facă să creadă că el a părăsit-o primul.

-Ah, da, dar nu m-am distrat. M-am gândit doar la tine şi când m-am întors la vilă mi s-a spus că ai ieşit, dar nu se ştia unde.

-Nu cred că te-ai gândit la mine, îi răspunse ea.

Vito ridică din umeri.

-Poate că tu n-ai făcut-o, pentru că erai împreună cu englezul, cred.

Sigur, Mirella l-a informat imediat, nu putea pierde ocazia.

- Da, am fost cu Ryan, recunoscu ea. Dar a fost o întâlnire întâmplătoare, nimic aranjat.

Vito mârâi.

- Englezul ăsta este un vrăjitor. Ştie exact când unul dintre noi lipseşte, aşa că pune mâna pe prietenele noastre.

-N-o lua prea în serios, Vito, îi atrase ea atenţia. Şi în orice caz, nu sunt iubita ta, nu-i aşa?

-Dar eu îţi sunt credincios, protestă el. Nu mă gândesc decât la tine.

Ea îl luă de braţ.

- Doar când nu eşti cu Maria la Neapole sau cu Luisa la Roma, ori Gina în altă parte.

- Cine ţi-a spus de Gina? întrebă el.

Kathryn râse.

- Am ghicit una dintre iubitele tale, nu-i aşa? Pur şi simplu aşa mi-a venit, dar recunoaşte, Vito, că inima ta nu este dăruită doar unei singure fete. Nu eşti încă gata să te însori... la fel cum nici eu nu vreau încă să mă mărit. Ne-am bucurat că am ieşit împreună şi că suntem prieteni buni, dar numai atât.

Totuşi, el oftă din greu şi o luă de mână.

- Englezoaicele sunt dure. Sunt prea cu picioarele pe pământ.

- Doar câteodată, replică ea. Tu încerci să te convingi că ţii la mine. Peste două săptămâni voi pleca acasă. Iar tu ce vei face? Vei dansa sau vei ieşi cu o altă fată. Te vei mai gândi la trista Kathryn, singură în Anglia? Sigur că nu!

Vito râse.

- Dar zău că te plac, Kathryn, foarte mult. însemni foarte mult pentru mine. Acum trebuie să plec, deoarece după-amiază iau vaporul de la Cagliari. Voi veni din nou la Roscano înainte de plecarea ta în Anglia.

Alessandro le conduse pe mama lui, signora Bertini şi pe Kathryn înapoi la Roscano, dar nu şi pe Mirella, care dispăruse.

- Probabil că vine cu Enrico, sugeră Alessandro.

Kathryn se întrebă dacă este adevărat. Poate că este împreună cu Ryan? Brusc, alungă din gând această posibilitate, apoi încercă să dezbată această posibilitate. Ce importanţă avea dacă Ryan petrecea această dimineaţă în compania Mirellei sau a alteia? Alegerea zilei! Dacă era Mirella, aceasta va fi încântată, Ryan s-ar putea să nu-şi dea seama şi în orice caz va fi bine pentru amândoi; Kathryn refuză să recunoască faptul că s-ar putea să fie gelozie.

Mai târziu în ziua aceea, Mirella sosi împreună cu Enrico, aşa cum prezisese Alessandro. în sinea ei, Kathryn râse. Teama ei nu fusese fondată. Totuşi, era îngrozită de reacţia ei. Dacă o singură zi împreună cu Ryan avea acest efect asupra ei, atunci era mai bine să-şi vadă de treburile pentru care venise în Sardinia.

A doua zi a petrecut-o făcând socotelile şi revăzând cumpărăturile, apoi îi scrise un scurt raport fratelui ei. Ii sugeră s-o mai lase încă două săptămâni să stea în Sardinia pentru a putea vizita mai multe regiuni din insulă şi târgul de la Sassari.

O întrebă pe Mirella dacă are un mers al trenurilor.

- Vrei să călătoreşti cu trenul?

Kathryn dădu din cap.

- M-am gândit să-mi fac un itinerar, aşa încât să ajung în zona centrală a insulei şi apoi în nord, spre Sassari şi Alghero.

- Şi o să dormi în gări? o întrebă Mirella, cu ochii strălucind.

-Ah, nu. Sper să găsesc un mic hotel în oraşul respectiv, unde să stau câteva zile, apoi să plec mai departe.

- Trenurile nu sunt confortabile deloc, declară cu hotărâre Mirella. Sunt pline de mineri şi oieri şi de ţărănci cu copiii în braţe şi coşuri cu găini vii.

Kathryn zâmbi.

- Nici nu credeam că voi călători în lux. In orice caz, trebuie să aştept răspuns de la fratele meu, Hugh, şi atunci voi şti dacă îmi continuu călătoria sau mă întorc în Anglia doar cu ce am cumpărat până acum.

Mirella o privi gânditoare.

- Dacă aştepţi câteva zile poate putem aranja ceva pentru tine. O să vorbesc cu Alessandro.

- Dar nu vreau nimic aranjat, protestă Kathryn. M-am gândit să merg de una singură, fără să mai deranjez pe cineva.

- Dar şi noi ne-am bucura de excursia asta, zise Mirella. Familia lui Enrico are o casă lângă Alghero şi o să putem sta acolo cât dorim. Şi apoi, dacă mergem cu maşina, poţi să vezi şi munţii. Muntele Gennargentu - cum se traduce în engleză?

- Poarta de Argint, traduse Kathryn.

- Oh, zona centrală a insulei este o zonă sălbatică. Se spune că acolo încă locuiesc tâlhari care nu fac altceva decât să răpească şi să jefuiască.

- Atunci, trebuie să fim atenţi. Bănuiesc totuşi că aceşti aşa-numiţi tâlhari sunt oieri ce trăiesc în sălbăticie.

Kathryn deja începuse să cedeze. Având în vedere că Mirella îi propusese să fie un fel de agent, ar fi fost înţelept să coopereze cu ea şi să-i arate ce ar interesa pe englezi şi între ce limite să cumpere.

Kathryn se simţea frustrată de întârziere, deşi viaţa la Roscano era destul de plăcută. Nu-l mai văzuse pe Ryan, dar nu voia să recunoască faptul că absenţa lui o deranja. în orice caz, ar fi preferat să meargă cu trenul până la Oristano, cel puţin să vadă oferta de acolo.

Se hotărî să-i telefoneze imediat lui Hugh pentru instrucţiuni.

Scrisoarea nu era destul de rapidă. Dacă Hugh hotăra că avea nevoie imediată de ea, asta era, hotărârea era luată de altcineva, nu de ea.

Dar Hugh răspunse imediat, că în următoarele trei-patru săptămâni n-avea nevoie de ea, dar adăugă un sfat cu privire la cheltuirea atentă a banilor.

- Fă economii, acolo unde este posibil.

Mirella fu încântată şi imediat începu să facă planuri cu privire la o excursie de trei-patru zile în nordul insulei. Kathryn nu era prea încântată. Se întrebă dacă nu era mai bine să se întoarcă acasă şi să-i lase pe Hugh şi Brenda să meargă la Sassari şi Alghero. încerca să fugă de Ryan? se întrebă în sinea ei, dar îndepărtă imediat acest gând ridicol. Fie că rămânea în Sardinia, fie că se întorcea acasă, pentru el n-avea nici o importanţă.

Alessandro fu încântat să le însoţească pe fete.

- Nu este corect nici pentru Mirella, nici pentru tine să traversaţi singure munţii, zise el. Kathryn înţelese că prin „corect" Alessandro voia să zică „în siguranţă". Oare zona muntoasă din centrul insulei era chiar atât de sălbatică încât se întâmplau lucruri ciudate acolo? Era încântată de perspectivă.

Aparent, signora Bertini n-a fost supărată că urma să fie lăsată singură; de fapt, nu rămânea singură, pentru că mai multe rude rămâneau să urmărească festivalul din Cagliari.

Kathryn se duse în magazia unde depozitase pachetele cu vase de lut, sticlărie şi articole din paie pregătite pentru a fi expediate. într-o scrisoare Hugh o sfătui să trimită acasă ceea ce cumpărase până atunci. Ryan sugerase că cea mai bună cale era pe vas până la Neapole şi de acolo cu avionul la Londra.

- După aceea o să vezi dacă găseşti o cale mai ieftină de expediere, îi explicase el.

După ce verifică pachetele şi scrise adresa, îi dădu instrucţiuni lui Luigi, un bărbat subţirel, mic de statură, cu ochi negri şi pătrunzători, ceva între majordom şi administrator în casa Bertini, sau aşa credea Kathryn. Soţia lui era bucătăreasa familiei Bertini, iar unul dintre fii era grădinar la vilă.

- *Si, si, signorina.* Luigi îi spuse că a înţeles perfect ce are de

făcut şi adăugă că el personal va duce pachetele în port şi le va duce la bordul vasului.

Nemaiavând ce face toată ziua, Kathryn se hotărî să facă o plimbare în Portomarco. Dorea să mai vadă o dată vechiul Palazzo Roscano.

Cheiurile erau aproape goale, cu excepţia câtorva pescari ce dormeau. Centrul era mai animat.

Trattoria Roscano ocupa parterul unei case, iar pe terasa din faţă erau scoase şase mese. Kathryn se strecură pe lângă o masă şi aruncă o privire peste zidul jos ce străjuia o grădină năpădită de flori de toate culorile. Văzu o parte dintr-o sculptură ce părea a fi fost parte dintr-o fântână, acum acoperită de iederă.

Apăru un chelner, iar ea se aşeză la masă şi ceru o cafea. Când îi aduse cafeaua, îl întrebă de ce grădina era aşa de neîngrijită.

- Aranjată, ar fi foarte bine pentru restaurant, sugeră ea.

Tânărul se înclină repede şi mormăi ceva ce Kathryn nu înţelese. Fără îndoială, dorea să îndepărteze răul. Totuşi, îşi zise ea în gând, puterea acestui palat, bună sau rea, era încă extraordinară şi după şaizeci de ani.

Când ajunse din nou în port, activitatea era în toi, pescarii pregătindu-şi uneltele pentru a ieşi în larg să pescuiască noaptea. Fără să vrea, se uită în lungul cheiului, căutând cu privirea mica şalupă cochetă, dar nu văzu decât bărcile pescăreşti vopsite în galben cu nelipsitul ochi păzitor. Supărată pe ea, pentru că se gândise chiar şi inconştient la Ryan, părăsi cheiul şi se îndreptă spre vila Roscano.

Alessandro ar fi dorit să plece a doua zi dis-de-dimineaţă, dar Mirella insistă că nu putea să fie gata înainte de unsprezece. Kathryn n-avea nici o părere, dar neliniştea Mirellei o surprinse, deoarece de obicei fata era gata de plecare imediat ce planul era stabilit.

Signora Bertini şi celelalte rude îi dădură o mulţime de sfaturi lui Alessandro cum să conducă, deoarece cele două domnişoare erau pasagere preţioase. Au urmat mesaje pentru Enrico şi alte rude care ar fi fost la Montefranco, dar Kathryn înţelegând destul

de puţin italiana, nu prinse toate glumele şi insinuările ce zburau dintr-o parte în alta. Faptul că Mirella roşise puţin şi mormăia un „vom vedea" sau „nu fiţi prea siguri", fu destul pentru Kathryn să înţeleagă că Enrico era subiectul preferat al insinuărilor.

Pe drum, au continuat discuţiile între Alessandro şi fiica lui vitregă în legătură cu faptul de a merge la Oristano şi să rămână peste noapte acolo sau s-o ia spre Guspini spre Sanluri.

Când au întrebat-o, Kathryn n-a ştiut ce să răspundă. Pe hartă, Sanluri părea un mic punct în interiorul insulei.

- Este vreun hotel sau han, acolo?

- Ah, da, şi încă unul foarte bun, răspunse imediat Mirella.

- Dar în Oristano sunt hoteluri şi mai bune, obiectă Alessandro.

In final, Alessandro cedă. Fără îndoială, avea multă experienţă cu Mirella şi ştia când să cedeze. Kathryn era puţin dezamăgită, deoarece auzise că la Oristano se făceau covoare ce aveau ca modele peisaje superbe în culori verde deschis şi roz. Spera să poată vizita oraşul la întoarcere.

Drumul urca necontenit lăsând în urmă valea plină de vii, cu sate mici ce se întindeau până la Cagliari. Peisajul devenea mai sălbatic, cu pâlcuri de plute, castani şi mesteceni argintii. Departe, vârfurile munţilor erau acoperite de o ceaţă mov.

Sanluri era un sat micuţ, cu un hotel confortabil şi cu un castel în apropiere.

- Nu vrei să vizitezi castelul ăsta? îi sugeră Mirella. Supusă, Kathryn se conformă, remarcând poziţia avantajoasă pe care o avea pentru apărarea de invadatori.

In timpul cinei, luată în grădina hotelului, Kathryn aduse în discuţie legenda castelului.

- Povesteşte-mi despre legenda vechiului Palazzo Roscano, îi ceru ea lui Alessandro.

Poate că nu era superstiţios ca ceilalţi membri ai familiei sau ca cei ce au avut ghinionul să lucreze lângă vechiul palat.

Mirella râse încet.

- Acum au apărut atâtea poveşti, încât nu ştii dacă asculţi versiunea adevărată.

- A, dar tu nu eşti o adevărată Bertini sau o descendentă din Roscano, sublinie tatăl ei vitreg. Totul a început cu mulţi ani în urmă, două sute sau poate trei sute de ani. Roscano era o familie puternică, foarte bogată, foarte respectată. în Portomarco, îndeplineau funcţia de judecători sau magistraţi, dar unul dintre ei, Ferdinando Roscano, era vestit pentru severitatea sa faţă de criminali şi de asta era foarte urât. Alessandro se opri, luă o gură de vin, apoi continuă. într-o zi, aşa se povesteşte, în faţa lui a fost adus un bărbat acuzat de furt. Ca de obicei, Ferdinando l-a condamnat la moarte, dar acuzatul s-a rugat şi a spus că este un sculptor talentat şi că a observat că palatul Roscano n-are decât un singur turn şi acela nu prea grozav. El ar putea construi un turn minunat, demn de palatul Roscano. De asemenea, ar putea face şi alte lucruri şi toate în schimbul libertăţii.

în faţa ochilor Kathrynei apăru imaginea turnului cu una din figuri lipsă şi cealaltă înclinată.

- Şi ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Ferdinando i-a promis că-l iartă, dar cu condiţia ca acuzatul să construiască şi o fântână în grădină. Şi aşa a fost construit turnul şi apoi fântâna foarte frumoasă, cu bazin din marmură împodobit cu figurine. Apoi, când totul a fost gata, Ferdinando s-a răzgândit şi bărbatul a fost spânzurat.

Kathryn scăpă o exclamaţie de groază faţă de o asemenea trădare.

Mirella zâmbi.

- Probabil că n-a fost cel mai rău dintre membrii familiei Roscano. Unii dintre ei au ucis familii întregi.

- Când acuzatul a auzit că va fi spânzurat după atâta muncă, l-a blestemat pe Ferdinando - şi un blestem sard este foarte puternic - adăugă Alessandro cu un zâmbet. A spus că-l va urmări pe Ferdinando cât va trăi, că fântâna nu va avea niciodată apă şi că oamenii, când vor privi turnul, se va înclina sau îşi vor atinge talismanul de coral ca să îndepărteze răul şi ghinionul.

- Şi de atunci fântâna a fost secată? întrebă Kathryn.

- A curs doar când bărbatul i-a arătat cât de talentat era. Nimeni n-a putut s-o facă să curgă. Şi într-o zi, când Ferdinando

trecea pe lângă turn, o parte din el a căzut, dar nu l-a nimerit, însă a omorât un servitor. Se mai spune că în fiecare noapte fantoma victimei venea şi stătea lângă Ferdinando, până când acesta a fugit în munţi, dar nici acolo nu şi-a găsit liniştea, pentru că un tâlhar l-a confundat cu un duşman şi l-a înjunghiat.

- Şi blestemul a încetat? vru Kathryn să ştie.

- Nu. A continuat generaţii de-a rândul. Ferdinando nu numai că nu şi-a ţinut promisiunea, dar a condamnat familia bărbatului să plătească materialele din care a fost construit turnul şi marmura pentru fântână. Familia bărbatului a rămas fără adăpost şi de aceea acesta s-a răzbunat.

- Dar acum, vechiul palat este o ruină, zise Kathryn. Incă mai este bântuit?

- Se spune că da, interveni Mirella, dar eu nu cred. Este bine pentru restaurant.

- Păi, două-trei sute de ani, roscanii au suferit destul, aşa că au construit vila Roscano pe care o ştii. Alessandro aprinse o ţigară şi părea că vrea să pună capăt povestirii, dar Kathryn dorea să afle mai multe.

- Cum s-a schimbat numele, din Roscano, în Bertini? întrebă ea.

- Prin căsătorie. Ultimii fii au fost ucişi sau au murit fără să aibă copii. Atunci, ultima fiică Roscano s-a măritat cu un Bertini şi ea este signora Leonora, *la nonna,* pe care o cunoşti, deoarece este mama mea.

- Dar nu este nici o cale de a ridica blestemul? Nu poate continua la nesfârşit.

Alessandro şi Mirella începură să râdă.

- In Sardinia, un blestem poate ţine şi o mie de ani, îi explică el Kathrynei.

- Sper că nu spre binele familiei tale, îi răspunse ea.

Afară se lăsase întunericul, liniştea nopţii fiind tulburată de ţârâitul greierilor, orăcăitul broaştelor şi freamătul copacilor din grădină.

Intr-o astfel de atmosferă poveştile deveneau credibile, aveai impresia că vezi fantome plutind în întuneric, fantomele nobililor

sau bandiţilor sau ale ţăranilor ce doreau răzbunare.

A doua zi, Mirella a trecut la volan, iar Alessandro bodogănea ori de câte ori Mirella mergea prea repede, lua o curbă cu viteză sau mergea pe mijlocul şoselei; drumul urca necontenit prin păduri, câteodată apăreau spărturi prin care se puteau vedea munţii.

- Până diseară ajungem la Laconi, o asigură Mirella. Acolo vei găsi şaluri superbe şi carpete.

Având în vedere că scopul acestei excursii era să ajungă la târgul de la Sassari, Kathryn nu era prea convinsă că va putea cheltui pe drum, pentru cumpărături.

Laconi era un sătuc mai mare, dar avea gară, un hotel şi trenul tocmai sosise. Din mica gară tocmai ieşiră trei călugăriţe şi doi bătrâni cu bărbi albe şi cu binecunoscutele bonete negre.

- Uite, Kathryn, zise repede Mirella. Sunt ciobani, bărbaţii aceia şi sunt originari din zona montană Gennargentu. Costumele pe care le poartă sunt tradiţionale, dar sunt din ce în ce mai puţini cei ce poartă aceste costume.

-Ah, sunt din ce în ce mai puţine costume originale, zise Alessandro cu regret.

Atenţia Kathrynei era îndreptată spre acei bărbaţi înalţi îmbrăcaţi în bluzele lor albe cu mâneci largi, pantaloni largi şi cu ceea ce semăna cu o fustiţă neagră sau fustanelă ce le înconjura mijlocul.

-Iarna poartă cojoace, adăugă Alessandro, deoarece este foarte frig la munte.

-Da, dar unul cu un nume foarte frumos, răspunse Kathryn. Muntele Porţi de Argint.

îi lăsă pe Alessandro şi Mirella să se ocupe de rezervarea camerelor şi se duse să viziteze biserica. Când ieşi din biserică, văzu o căsuţă unde pe un gard erau expuse mai multe carpete. Era sigură că atunci când intrase în biserică pe gard nu era nici o carpetă. Bănui că vestea sosirii unui străin dornic să cumpere carpete se răspândise cu repeziciune.

în prag apăru o femeie în vârstă cu chipul plin de riduri, care-i făcu semn cu mâna Kathrynei, care pipăia o carpetă pentru a

vedea dacă este de calitate. Preţul avea să se stabilească după o aprigă tocmeală, dar Kathryn deja se obişnuise cu acest obicei. Alesese una în nuanţe de maro cu galben-portocaliu, ce putea fi folosită drept o cuvertură de pat, covor sau carpetă de perete.

Sosi la hotel cu pachetul sub braţ şi intră în holul întunecos şi răcoros. Se îndreptă spre recepţie. Tânăra vorbea la telefon, dar nefiind cabină, convorbirea era uşor de auzit de cei din hol. Mirella vorbea în italiană, iar ea nu dorea să asculte, dar fără să vrea auzi un cuvânt sau două. Mirella voia să afle dacă cineva plecase. Era clar că nu se auzea foarte bine deoarece repetase întrebarea de mai multe ori:

- Sunteţi sigur că a plecat?

Kathryn se îndreptă spre scări. îşi aminti că şi cu o seară înainte, în Saschiri, Mirella spusese că trebuia să dea urgent un telefon. Probabil că voia să ştie unde era Enrico. Nu era sigură dacă Mirella urma să-l întâlnească pe Enrico şi restul familiei în Sassari sau dacă vor merge la vila familiei situată pe malul mării.

După masă, Alessandro era bine dispus şi începu să le spună o mulţime de glume şi să povestească despre călătoriile lui din America de Sud şi din alte părţi ale lumii. Kathryn era cucerită şi asculta cu plăcere, dar Mirella părea preocupată.

Când chelnerul a adus cafeaua, Mirella îl întrebă:

- Telefonul?

Acesta clătină din cap, iar Mirella păru foarte dezamăgită.

Abia a doua zi, spre amiază, Kathryn înţelese frustrarea şi nerăbdarea Mirelei. Alessandro declară cu voce tare că dacă nu vor porni imediat, el şi Kathryn vor pleca şi o vor lăsa acolo.

Mirella râse.

- N-are importanţă, zise ea. Găsesc eu o maşină.

- Călare pe un măgar, ar fi mult mai potrivit, explodă tatăl ei vitreg. Ia spune, ce mai aşteptăm? Dacă nu plecăm mai repede, ne va prinde noaptea în munţi.

Mirella găsea tot felul de pretexte puerile.

Când adevărata cauză a întârzierii deveni clară, Kathryn fu uimită şi dezamăgită în acelaşi timp. Obosită să tot stea în maşină aşteptând ca Mirella să se hotărască, coborî şi începu să se

plimbe pe lângă hotel, când o maşină opri în faţa hotelului. Nu se putea să fie Ryan. Erau o grămadă de maşini ca a lui pe insulă. Dar când şoferul coborî, nu mai fu nici urmă de îndoială.

Aşadar, Mirella îl aşteptase pe el. Kathryn nu se îndoi nici o clipă că sosirea lui aici era accidentală.

- Este clar că nu-ţi aminteşti de mine, zise el, cu o mică plecăciune ironică.

Realiză că-l privea plină de uimire.

- Am impresia vagă că ne-am mai întâlnit undeva, răspunse ea cu răceală.

Indiferent cât de încântată o fi fost Mirella, Kathryn nu dorea să fie prea politicoasă. Fusese încântată de această excursie împreună cu Mirella şi Alessandro, deoarece nu se gândea decât la afaceri şi la ceea ce vedea. Timp de două zile reuşise să uite sentimentul tulburător pe care-l simţea în prezenţa lui Ryan. Acum, el părea hotărât să li se alăture.

Când Alessandro şi Mirella apărură, reacţiile lor fură acelea pe care le presimţise Kathryn.

- Sunt surprins să te văd cu treburi în acest orăşel, declară iritat Alessandro. Dar, din nefericire, noi plecăm imediat şi nu putem să-ţi mai ţinem companie.

Kathryn se gândi că Ryan ar trebui să fie destul de nesimţit, dacă n-ar fi observat sarcasmul lui Alessandro.

Mirella îi zâmbi lui Ryan.

- O surpriză, desigur, dar una foarte plăcută, murmură ea.

Surpriză pe naiba! Dar, desigur, Mirella n-ar fi recunoscut nimic.

- Facem călătoria asta pentru Kathryn, continuă Mirella. Altfel n-ar fi cunoscut insula noastră frumoasă şi s-ar fi dus acasă cu părerea că aici nu există decât mine de cărbuni.

- Altfel îmi imginez o mină de cărbuni, declară Kathryn.

- Hai, nu mai trebuie să pierdem timpul, interveni Alessandro cu nerăbdare.

Se îndreptă spre maşina Mirellei şi Kathryn îl urmă.

- *Ciao!* îi strigă ea lui Ryan în timp ce se îndrepta spre maşină.

După cinci minute de aşteptat în maşină, Alessandro se

enervă.

- Fata aia vine sau nu?

Drept răspuns, maşina lui Ryan trecu pe lângă ei claxonând, iar Mirella le făcu semn cu mâna de lângă el.

Aşadar, ăsta era aranjamentul Mirellei. Două maşini, cu perechile respective, Mirella escortată de minerul englez în ciuda dezaprobării evidente a tatălui ei vitreg.

Ei bine, îmi convine, îşi zise Kathryn în sinea ei. Mirella nu va accepta un schimb de parteneri în timpul excursiei, mai ales când depusese atâta efort să-l aducă pe Ryan acolo.

Drumul urca spre vârf şi adesea Kathryn a văzut calea ferată ce se răsucea în jurul muntelui deasupra sau mai jos de şosea, uneori pe marginea prăpastiei.

Alessandro opri pentru prânz în Aritza, dar acolo nu dădură peste Mirella şi Ryan.

- Dacă nu sunt aici, vom da peste ei în Tonara, zise el. Sunt foarte supărat că a venit cu noi, adăugă el. Ar fi trebuit să-l conving pe Enrico să vină cu noi.

Kathryn tăcu. După părerea ei, chiar dacă ar fi venit Enrico, la sosirea lui Ryan ar fi fost obligat să meargă cu Alessandro, dacă aşa ar fi vrut Mirella.

- Ne vom întâlni cu Enrico? îl întrebă ea. Probabil la Sassari?

- Sper că da, mormăi Alessandro. Ar trebui ca tinerelul ăsta să se trezească, altfel o va pierde pe Mirella. Râse încântat. Ah, mi-ar plăcea să-l văd că i-o suflă de sub nas englezului. Se întoarse repede spre Kathryn. Inţelegi, signorina, n-am nimic cu conaţionalii tăi, dar n-ar fi potrivit pentru Mirella.

- Poate că el n-o ia în serios, încercă ea. Nu putea să-i spună că asta aflase de la Ryan. Poate că peste puţin timp Mirella nu va mai fi atrasă de el.

- Aş vrea eu, recunoscu Alessandro plin de speranţă. Dar cum pot să stau şi să mă uit cum îi frânge inima?

După masă şi o scurtă odihnă, Kathryn şi Alessandro se îndreptară spre maşină, dar în afară de carpetă, celelalte lucruri dispăruseră.

- Sper să nu le fi furat bandiţii, remarcă Alessandro cu

îndoială în glas. Cine crezi că a făcut asta?

Se grăbi să intre în hotel să ceară nişte explicaţii, dar acolo se întâlni cu Ryan şi Mirella.

- Nu trebuie să-ţi faci griji, îl asigură ea pe tatăl ei vitreg. Ryan a sugerat să rămânem aici peste noapte. Am putea să mai stăm două sau trei zile şi să facem nişte excursii pe munte.

- După aceea ne putem îndrepta spre Tonaro, propuse el. Asta dacă nu aveţi nici o obiecţie.

Alessandro ridică din umerii lui largi.

- Dacă aş avea obiecţii, ar trebui să nu ţin seamă de ele, deoarece frumoasa mea fiică a hotărât altfel.

Mirella îl luă pe Alessandro de umeri cu multă dragoste.

- Trebuie să-i arătăm lui Kathryn tot ce se poate din această zonă. Ea este oaspetele nostru.

Alessandro o privi plin de mândrie. Mirella ştia toate metodele de îmblânzire a tatălui ei vitreg.

Dar în problema cu oaspetele de onoare, Kathryn avea îndoieli. Aşa că hotărî, că principalul ei motiv era căutarea de artă populară şi încercă să părăsească hotelul cât mai discret.

Ca de obicei, vizită biserica, apoi câteva străzi înguste din apropiere.

Se opri să privească de aproape o colecţie de mici bijuterii, mici piese de bronz sau ornamente strălucitoare pe care femeile le atârnau de rozariile lor.

- Nu cumpăra de aici! şopti cineva lângă urechea ei. Pot să-ţi arăt un loc mai bun.

Ryan, desigur. Cine altcineva? Refuză să se întoarcă spre el şi continuă să privească piesele aranjate pe tarabă. Dar nu putea să rămână nemişcată la nesfârşit, doar el s-o hotărî să plece.

- Având în vedere că-mi sufli în ceafă, presupun că trebuie să accept sfatul tău, zise ea până la urmă şi se îndepărtă de tarabă spre dezamăgirea vânzătorului, care se pregătise să înceapă tocmeala.

- Ce se întâmplă cu tine, Kathryn? o întrebă el, în timp ce păşea pe lângă ea. Ce ţi-am făcut?

- Nimic, desigur. Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care

să nu vii cu noi.

- Dacă aş fi ştiut că vrei să vizitezi această parte din interiorul insulei, aş fi aranjat un itinerar mai bun.

- N-am nimic împotriva traseului ales. Alessandro şi Mirella ştiu drumurile foarte bine.

- Ai dreptate. Recunosc, sunt străin...

- Eu doream să fac această excursie cu trenul, dar Mirella a insistat să mergem cu maşina.

Ryan râse.

- Sper că nu te gândeai la un compartiment de lux pentru tine.

- Nu, am fost avertizată că urma să împart compartimentul cu ţărani şi pui de găină, călugăriţe şi ciobani, o grămadă de bagaje şi o atmosferă încinsă.

Ajunseseră la o altă tarabă pe care erau expuse mici brelocuri şi ornamente de bronz.

- O să cumpăr un breloc ieftin, îi răspunse Kathryn. Vreau să-mi salvez banii pentru cumpărături în Sassari.

- Bună idee. Alege ce vrei şi o să mă tocmesc eu cu negustorul.

- N-ai încredere în abilitatea mea de a mă tocmi?

- Nu prea, mai ales într-o limbă pe care n-o cunoşti.

Kathryn oftă, dar curios, nu mai era atât de încordată. Şi pentru moment era mai bine să fie relaxată.

Ryan se tocmi cu atâta succes pentru două broşe, încât plăti doar un sfert din preţul pe care se pregătise să-l plătească.

- Mulţumesc, îi zise ea în timp ce se îndepărtau. Nu sunt sigură că n-ai jefuit-o pe femeia aia.

- Imposibil. Se va duce diseară acasă şi va povesti mulţumită cum a jumulit un englez.

Au stat la masă pe terasa unei mici cafenele.

- Eşti foarte gânditoare, comentă el după o lungă tăcere.

- Şi asta te supără? îl întrebă ea.

- Nu.

Urmă o altă tăcere.

- Alessandro mi-a spus legenda vechiului palat Roscano, zise ea într-un târziu.

Ryan zâmbi.

- Mă întreb care dintre versiuni. Sunt mai multe şi fiecare membru al familiei povesteşte altă versiune.

-Atunci ,trebuie să ştii ce versiune mi s-a povestit.

- Nu prea sunt apropiat de Alessandro, după cum ţi-ai dat seama, deşi nu prea merit criticile lui.

- Eşti sigur? Ochii ei verzi-cenuşii îl priviră cu neîncredere.

Ryan ridică din umeri.

-Alessandro nu trebuie să se teamă de mine.

-Atunci, de ce nu-i spui asta?

- De ce nu-i spui tu? o provocă el.

- Crezi că-mi va da crezare, când a văzut cât efort ai depus ca s-o urmezi pe Mirella în excursia asta?

- De unde ştii că pe Mirella am urmărit-o? Se putea să fii tu cea urmărită.

Kathryn râse atât de tare la aceste vorbe, încât chelnerul privi în direcţia ei şi zâmbi ca şi cum ar fi gustat această glumă.

- Ai fi un clarvăzător remarcabil! se strâmbă ea. Mirella şi Alessandro s-au certat mult pe drum în legătură cu itinerariul de urmat. Recunosc că în final Mirella a avut câştig de cauză.

Ryan chicoti.

- Normal.

- Aşa că, doar datorită telefoanelor Mirellei ai putut să ştii drumul, altfel te-ai fi împotmolit la Oristano.

- Păi, s-ar fi putut să urmaţi un itinerar mai bun, dar asta este o altă poveste. Acum suntem aici şi trebuie să ne descurcăm.

- Nu m-am plâns.

- Mă bucur. Anunţă-mă când eşti supărată.

- Şi ce-o să faci? îl întrebă ea.

- O voi lua la fugă, dacă va fi posibil în direcţie opusă.

- Dar când Mirella te va solicita, vei veni în goană, îl acuză ea.

El o privi lung pentru câteva secunde.

- Aşadar, asta era! Cumva am sesizat o urmă de gelozie?

- Deloc. De ce aş fi geloasă?

- Doar tu ştii motivul.

Era gata să-i spună că Alessandro ar privi cu bucurie cum

Enrico l-ar strânge de gât, dar îşi aminti la timp că în felul ăsta l-ar pune în gardă pe Ryan. Oricât de neadevărate ar fi fost sentimentele lui pentru Mirella, ar juca rolul admiratorului pasionat şi în final Mirella s-ar fi îndrăgostit de o umbră.

Totuşi, ce dovadă avea Kathryn că atitudinea reţinută a lui Ryan nu era decât o perdea de fum? Conştient de faptul că era considerat de Bertini doar un străin şi de aceea inacceptabil, ar fi putut să-şi construiască o adevărată strategie. Dorea să nu dea impresia unui vânător de zestre şi deci trebuia să fie foarte atent.

Nu voia să admită câtuşi de puţin că era geloasă, totuşi doar gândul că el şi Mirella vor călători împreună, în timp ce ea va merge cu Alesssandro restul drumului, îi crea o stare de neplăcere.

Pentru a doua zi Mirella, aranjase un picnic la munte. Drumul până la munte s-a făcut în maşina Mirellei, cu Alessandro pe post de şofer.

Ryan a ales un loc convenabil unde să-şi ia prânzul. O coastă de deal acoperită cu iarbă şi care cobora până la râu; un pâlc de copaci asigura umbra şi o stâncă de granit, netedă şi rotunjită de vreme, era folosită de Alessandro ca un spătar de scaun.

După ce au servit potârniche rece cu garnitură de mazăre şi anghinare, brânză picantă şi câteva pahare cu vin, urmat de Villacidro, lichior verde sardinian, Kathryn şi-ar fi dorit să rămână lângă Alessandro să se odihnească. Dar după o jumătate de oră, Mirella a început să se foiască şi a sugerat o plimbare spre vârf.

- Nu, nu, sunt prea bătrân ca să mă caţăr, protestă Alessandro. Dacă voi ceilalţi doriţi să vă transformaţi în capre, mergeţi, dar aveţi grijă să nu vă rătăciţi.

- Eu rămân cu Alessandro, declară liniştită Kathryn.

- Ah, nu fi leneşă! protestă Ryan şi, prinzând-o de cot, o trase în picioare.

- Sigur că trebuie să vii cu noi, adăugă pe neaşteptate Mirella. Kathryn era convinsă că fata nu-şi dorea decât compania lui Ryan. Ce era în capul italiencei? Kathryn să fie doamnă de companie?

Ryan mergea în frunte, căutând drumul cel mai uşor şi ajutând fetele la nevoie. De câteva ori Kathryn se opri să admire

priveliştea superbă. Vârfurile ascuţite ale munţilor Silver Gate se profilau clar pe cerul albastru, iar pădurile bogate păreau umbre întunecate în lumina strălucitoare. Pe platou, trei ciobani frigeau o jumătate de oaie la proţap. La început, Ryan vorbi cu ei, apoi le prezentă pe însoţitoarele lui.

Kathryn nu le înţelegea dialectul, dar chiar şi Mirella făcu ochii mari auzind accentul straniu.

- Ne invită să stăm şi să mâncăm cu ei, le explică Ryan.

- Dar abia am mâncat, obiectă Mirella, privind cu uimire bucata de carne.

- Se vor simţi ofensaţi dacă nu mâncăm cu ei, spuse Ryan. Doar o îmbucătură şi vor fi încântaţi.

Unul dintre ciobani, mai tânăr decât ceilalţi, folosindu-se de un cuţit lung, tăie carnea în porţii. Mirella şi Kathryn acceptară bucăţile cu un zâmbet şi găsiră că friptura era mai bună decât îşi închipuiseră.

Ceilalţi îşi tăiară nişte bucăţi imense şi începură să mănânce. Tânărul, într-o cămaşă cu mâneci lungi, albă ca zăpada şi pantaloni largi cu fustiţă neagră peste ei, se duse să aducă o sticlă de vin învelită în piele.

Vinul era mult mai tare decât ceea ce băuse Kathryn până atunci, aşa că refuză al doilea pahar.

Tânărul cioban arătă de mai multe ori spre ea şi făcu nişte comentarii pe care nu le înţelese.

- Spune că părul tău este foarte frumos, îi traduse Ryan. Toate fetele pe care le cunoaşte el, au părul negru.

Kathryn îi zâmbi drept mulţumire pentru compliment, şi-şi dădu părul pe spate.

Când plecară, lăsându-i pe ciobani să-şi ia masa în tihnă, Kathryn rămase în urmă să examineze nişte flori galbene ce creşteau după o buturugă. Lasă-i pe cei doi să aibă câteva minute pentru ei. Era conştientă că era în plus.

După un timp porni şi ea, dar nu văzu nici pe Ryan şi nici pe Mirella. Se căţără pe nişte stânci, de unde putea să vadă o mai mare parte a dealului. Pe una din pante păştea o turmă mare de oi, dar nu văzu nici un cioban.

Se hotărî să strige după Ryan, dar apoi strigă după Mirella. Nici un răspuns. Ei bine, dacă vor să fie doar ei doi, atunci n-aveau decât să stea singuri. Kathryn se hotărî să se întoarcă la Alessandro.

Dar nu mai recunoştea drumul. Pe aici venise? Avusese încredere în Ryan când urcaseră şi n-a fost atentă la drum. Era sigură de un lucru, că drumul înapoi trebuia să coboare, nu să urce. Se opri nehotărâtă. Dacă se rătăcise?

Deşi ştia că nu era corect, începu să se supere pe Ryan pentru că nu venea după ea. Se părea că în compania Mirellei uita de toate.

Se îndreptă spre nişte tufişuri pe care avu impresia că le-a recunoscut, dar după ele apăru brusc tânărul cioban.

începu să-i fie teamă. îşi aminti vorbele Mirellei despre bandiţii care trăiau în munţi şi câteodată făceau raiduri în sate sau răpeau călătorii neatenţi.

încercă să se ţină tare şi într-o italiană clară, îl rugă să-i arate drumul. îi spuse de maşină şi despre Ryan, care era cu ele.

Tânărul îi zâmbi înţelegător.

- Si, signorina.

Se părea că nu dorea s-o ajute să ajungă la prietenii ei. O prinse cu hotărâre de cot, dar cu blândeţe, o conduse pe cărare până când ajunseră într-o poiană. Nu departe zări un drum, dar nici urmă de maşină sau de Alessandro.

- Nu este aici, îi spuse ghidului ei. Nu, nu aici.

El continuă să zâmbească şi o conduse în altă direcţie, care era convinsă că era greşită. încercă să se opună, iar teama deveni şi mai puternică. Se gândi să-i ofere banii pe care-i avea în geantă, dar nu ştia dacă n-ar fi un gest ofensator. In timp ce stătea pe loc, el scoase un cuţit mare şi ea se sperie cumplit. El mormăi ceva ce ea nu înţelese şi-i prinse între degete o şuviţă de păr. înainte de a putea protesta, el tăie şuviţa de păr şi începu s-o răsucească între degete.

Kathryn nu mai ezită. Citise destule poveşti în care se spunea că răpitorii tăiau o şuviţă de păr şi o trimiteau împreună cu cererea de răscumpărare. O luă la goană, dar era convinsă că

tânărul ar fi putut lesne s-o ajungă.

Apoi, îl văzu pe Ryan. Cu un strigăt de bucurie fugi spre el şi aproape că i se aruncă în braţe.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Mă întrebam unde ai dispărut.

- M-am... m-am rătăcit, mormăi ea şi se lipi de el. Şi apoi... el... a apărut ciobanul şi...

- Ei bine, acum eşti în siguranţă, o consolă Ryan.

Apoi spre uimirea ei, ca şi cum frica ar fi făcut-o să se comporte diferit, el o sărută. Prea surprinsă, se lăsă îmbrăţişată, fără să bage în seamă spectatorii şi fără să facă nici o mişcare ca să se elibereze. Apoi vocea Mirellei veni ca un şoc.

-Ah, Katrina, te-am găsit!

Kathryn se desprinse brusc de Ryan, aproape pierzându-şi echilibrul. Dar chipul Mirellei nu exprima decât uşurare că şi-a găsit tovarăşa pierdută. Doar în ochi i se putea citi mânia.

Tânărul cioban rămase un spectator interesat de comportamentul străinilor. Când Ryan se apropie de el, îşi strânse cuţitul şi se părea că-şi cerea scuze pentru că tăiase o şuviţă din părul Kathrynei. Ryan vorbi cu el, apoi îl bătu pe spate şi se despărţiră zâmbind.

Tânărul se îndreptă spre Kathryn îi întinse mâna şi-i făcu o plecăciune. După o clipă de ezitare, ea îi întinse mâna şi simţi buzele atingându-i mâna, în timp ce murmura ceva ce suna a scuză.

-îmi pare rău.

Apoi, se îndepărtă cu paşi uşori şi dispăru după nişte stânci.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Mirella cu o răceală ce o înfioră pe Kathryn.

Ryan râdea.

-A crezut că o s-o răpească! Tot ceea ce dorea era o şuviţă de păr, ca s-o arate prietenilor lui.

- Nu m-aş fi speriat, dacă aş fi fost însoţită, se apără Kathryn.

- Păi să-ţi fie de învăţătură - să nu te plimbi singură pe munte, o mustră Ryan. Nici nu ştiu de ce ai rămas în urmă. Oricum, ar trebui să-i fii recunoscătoare tânărului cioban. El te-a adus înapoi.

In timp ce coborau, Kathryn se simţi ca o prizonieră prinsă

între Ryan care mergea înainte şi Mirella care venea în spatele ei.

Totuşi, mai degrabă era prizoniera propriilor gânduri. Fusese de neiertat că se aruncase în braţele lui Ryan, iar apoi când o sărutase, ar fi trebuit să se desprindă de el mai repede nu să zacă în braţele lui.

Nu-i păsa de tânărul ce fusese martor la scenă, ci de Mirella care apăruse tocmai în acel moment.

Cum ar putea să-l convingă că doar panica o împinsese în braţele lui? De asemenea, cum putea s-o convingă pe Mirella că nu era rivala ei, în ceea ce-l privea pe Ryan? Dar mai întâi trebuia să se convingă pe ea însăşi de aceste două lucruri. Deşi nu voia să recunoască, îi plăcuse gestul lui Ryan, îl găsise excitant. Şi nici nu putea nega că Mirella n-avea motiv să fie geloasă.

Cel mai rezonabil lucru ar fi ca Ryan să nu se îndrăgostească nici de ea, nici de Mirella şi atunci nu s-ar mai simţi vinovată. Totuşi, era supărată că i-a dat impresia lui Ryan că ar putea răspunde sentimentelor lui. Şi de acest gând nu putea să scape.

Capitolul 6

A doua zi, Kathryn a fost mulţumită că au pornit mai departe, dar şi mai mulţumită că din nou călătorea cu Alessandro.

După ce au oprit la Tonara şi apoi lângă un sat numit Fonni, ca să privească un ciudat *nuraghi,* au ajuns la Nuoro, un oraş mai mare şi capitala provinciei.

Kathryn auzise destule despre *nuraghi* ridicate peste tot în insulă, turnuri rotunde cu temelia conică din pietre imense puse una peste alta fără a fi cimentate între ele.

- Există tot felul de opinii despre scopul sau originile lor, îi explică Ryan. Odată, s-a crezut că erau locuinţe sau morminte ale unor giganţi, mai degrabă turnuri de observaţie în timpurile atâtor invazii ale insulei. O teorie mai modernă le consideră fortăreţe construite de invadatori şi folosite pentru supravegherea locuitorilor. De obicei erau ridicate pe terenuri mai înalte.

Kathryn observă că atât în Tonara, unde au oprit pentru prânz şi apoi în Fonni, la fel ca în Nuoro, locuitorii erau îmbrăcaţi în costumele tradiţionale pe care le purtau cu naturaleţe pe stradă, fără pic de afectare. Vestele de catifea ale bărbaţilor erau purtate şi jerpelite; fustele femeilor în două culori, roşu şi negru sau maro cu verde erau de toată ziua, la fel ca bluzele albe cu mâneci lungi şi jachetele scurte din brocart cu broderii.

A doua zi, Kathryn a vizitat Muzeul Etnografic al Costumelor, o clădire destinată pentru expunerea costumelor şi a artei populare din Sardinia. Poziţia ei era impresionantă, deoarece era situată la marginea dealului San Onofrio, de unde porneau pe o pantă abruptă viile. Dincolo de vale, privirile erau atrase de vârfurile munţilor învăluiţi în ceaţă.

îşi notă câteva exponate în ideea că le-ar putea găsi la Târgul de la Sassari. Apoi se întoarse să viziteze piaţetele Plebiscito şi San Giovanni. Constituiau vechile cartiere ale oraşului şi străzile erau pline de magazine mici, puţin luminate, aşa că de vreo două ori a trebuit să se ducă la uşă ca să vadă ce voia să cumpere. Intr-o băcănie se înghesuiau vreo şase femei îmbrăcate în negru, cu basmale colorate, aşteptând să fie servite, iar singurul lucru strălucitor era acul cântarului. Ici şi colo erau tarabe cu portocale,

struguri, roşii şi smochine supravegheate îndeaproape de femei.

Kathryn era impresionată de aerul pur şi de lumina strălucitoare de munte care făcea ca acoperişurile clădirilor să se proiecteze clar pe cerul de un albastru turcoaz. Cele mai multe clădiri aveau culoarea nisipului şi chiar la umbră reflectau o nuanţă de caisă.

Hugh, cu ochii lui de pictor, ar fi apreciat acest oraş cu străluciri de aur, cu acoperişurile lui roşii, şi vederea permanentă a vârfurilor muntelui Gennargento la sud şi Ortobene la nord-est, a locuitorilor în straie colorate preocupaţi de treburile lor zilnice. Şi la fel Jeffrey, deoarece era un peisagist mai bun ca fratele ei.

Cu o tresărire, realiză că de mult timp nu se mai gândise la Jeffrey. De ce şi-l amintise tocmai acum? Subconştientul o îndemnase la asta, din cauza lui Ryan? Jeffrey era un tip total previzibil; nu ambiguu sau derutant ca Ryan.

Merse pe Corso Garibaldi pe lângă primăria oraşului şi intră în Piazza Crispi. La o masă, în faţa unei cafenele, stăteau Ryan şi Mirella. Era prea târziu ca să-i evite, iar ei o invitară la masa lor.

Mirella fusese la cumpărături şi-şi luase un material imprimat cu desene roşii, verzi şi aurii.

- Iţi place? o întrebă pe Kathryn.

- Foarte mult.

- Atunci, trebuie să-ţi cumperi ceva asemănător - desigur nu chiar culorile astea - şi să-ţi faci o rochie, care să te ajute să-ţi vinzi şalurile şi vasele, când o să ajungi acasă.

Vocea Mirellei era destul de calmă, dar Kathryn remarcă privirea fetei, care-i spunea clar că vizita ei era doar temporară.

- Poate că o să cumpăr ceva în Sassari, îi replică ea, evitând să se angajeze direct.

Se întoarse la hotel împreună cu Ryan si Mirella si luară masa împreună cu Alessandro. După o scurtă siestă, Ryan sugeră să urce toţi patru pe muntele Ortobene:

- Drumul este bun, remarcă el. Nu este departe, doar vreo zece kilometri.

Kathryn tăcu, aşteptând ca ceilalţi să hotărască.

- Am fost acolo acum câţiva ani şi am admirat priveliştea,

murmură Alessandro somnoros. Şi sunt prea bătrân ca să mă caţăr pe munte.

- Nu neapărat să te caţeri, îi explică Ryan. Tu ce zici Kathryn?

- Am de făcut câteva însemnări. Voi rămâne să-i ţin companie lui Alessandro.

- Nu este necesar, interveni Mirella. Trebuie să vii cu noi. Vom merge cu maşina mea şi voi conduce eu, deoarece Ryan nu crede că sunt în stare să conduc pe serpentine.

- N-am spus aşa ceva, protestă el.

- Nu. Dar am citit pe faţa ta că nu-ţi place cum conduc.

Kathryn cedă. Dacă dădea înapoi, ar fi părut că nici ea n-avea încredere în Mirella, ceea ce nu era adevărat, decât atunci când conducea cu viteză. Putea ghici de ce Mirella avea nevoie de ea ca să-i însoţească. Alessandro ar fi fost şi mai încântat dacă ar fi plecat toţi trei.

Kathryn urcă în cameră, îşi schimbă rochia şi-şi refăcu machiajul, pierzând mai mult timp ca de obicei în aşa fel încât, dacă Mirella şi Ryan voiau să meargă singuri, s-o poată face. De aceea, fu surprinsă să-l vadă doar pe Ryan aşezat în spatele volanului şi nici urmă de Mirella.

- Pe toţi sfinţii, am crezut că nu mai vii, exclamă Ryan mânios.

Ii deschise portiera să se urce lângă el.

- Unde este Mirella? întrebă ea. Am crezut că vrea să conducă.

- S-a răzgândit, se răsti el. Ah, urcă o dată pentru numele lui Dumnezeu sau mă răzgândesc şi eu.

- De unde ştii că nu mă răzgândesc eu? îl întrebă ea indignată.

Dădu un pumn în volan.

- Perfect. De ce ţi-e frică? Că o să fii răpită de un cioban nevinovat? Asta a fost vina ta. N-ar fi trebuit să părăseşti cărarea. O privi cum stătea cu mâna pe portieră. Sau crezi că am planuri cu tine? Ar fi fost posibil cu mult timp în urmă, când bărbaţii puteau răpi o fată şi o duceau în peştera lor.

- Sau în cortul lor din deşert, adăugă ea. Poate că ai citit ceva

romane demodate.

Se trânti pe scaun şi închise portiera cu putere.

- încet, soră, te rog, se rugă el. Maşina mea este foarte sensibilă. Portiera aia are obiceiul să sară din încheieturi dacă o trânteşti prea tare.

Deja conducea maşina spre ieşirea din oraş.

- Ne vom opri la biserica Silitude, care este puţin mai încolo. Are o uşă foarte interesantă şi poate că vreo câteva minute în biserică îţi vor calma spiritul neliniştit.

Ea îi zâmbi.

- Şi te vor calma şi pe tine?

O privi, iar în ochii lui era o sclipire pe care o găsi încurajatoare şi neliniştitoare în acelaşi timp. încurajator pentru că între ei se stabilise o scurtă armonie, dar era neliniştită pentru că ar putea vedea în privirea ei mai mult decât prietenie.

Biserica era mică şi mirosea a tămâie şi lemn vechi.

- Grazia Deledda, cea mai cunoscută romancieră a Sardiniei, este înmormântată aici, îi spuse încet Ryan, în timp ce mergeau de-a lungul naosului. Buchete cu flori de câmp şi de lavandă erau puse în vaze înalte pe mormântul unde se odihnea această femeie.

- A scris mult despre Sardinia? întrebă Kathryn.

- Destul de puţin, îi răspunse Ryan. A locuit mulţi ani la Roma şi a scris despre acea zonă, dar sunt câteva romane a căror acţiune se petrece în această zonă, în jurul oraşului Nuoro şi conţin descrieri superbe ale locurilor.

Când au ieşit din biserică, Kathryn a studiat uşile cu siluetele sfinţilor şi îngerilor sculptate în relief, care înconjurau o uşă mai mică ce conţinea un portret al Fecioarei cu pruncul Isus în braţe pe un fundal de copaci şi dealuri.

în maşină, Kathryn s-a simţit mult mai liniştită. Ideea lui Ryan a fost bună şi spera că şi el profitase de atmosfera liniştită din biserică.

în ciuda neliniştii care o cuprinsese la început, Kathryn a savurat după-amiaza. Aproape de vârful muntelui Ortobene era un parc natural superb şi împreună cu Ryan s-a aşezat la umbra unui

pâlc de peri ţepoşi.

Au discutat despre cărţi şi muzică şi el i-a povestit despre unele descoperiri interesante pe care le făcuse în timpul prospecţiunilor lui.

- De obicei din întâmplare, deoarece atunci căutam cu totul altceva.

Lui Kathryn i-a părut rău că imediat ce a ajuns la hotel la Nuoro,
atmosfera de pace a fost tulburată brusc.

în timp ce se îndrepta spre camera ei să se schimbe pentru cină, s-a întâlnit cu Mirella, care era furioasă foc.

-Ai fost toată după-amiaza cu Ryan? o întrebă ea.

- Da. Dar ştiai de asta.

- Nu, nu ştiam. V-am aşteptat în maşină. După un timp am aflat că aţi plecat de ceva timp.

Kathryn privi mirată. Erau în mijlocul coridorului şi cameristele şi clienţii hotelului ascultau cu interes plângerile fetei.

- Hai să intrăm în cameră, sugeră Kathryn.

Mirella se supuse, dar imediat ce uşa se închise izbucni.

-Ah, ai sperat să mă calmezi. M-ai fentat în după-amiaza asta.

- Dar tu ai insistat, Mirella, să vin cu voi. Eu nu doream, dar...

-Aa, nu! Dispreţul o desfigură pe Mirella. Nu voiai să-ţi petreci timpul cu Ryan, dar când s-a ivit ocazia, ai zburat ca o săgeată.

Câteva clipe, Kathryn rămase tăcută.

- îmi pare rău Mirella, dar am înţeles că i-ai spus lui Ryan că te-ai răzgândit.

- Ba, deloc! l-am spus clar, că mergeam cu maşina mea, doar m-ai auzit. Şi totuşi a mers cu maşina lui, şi cred că tu i-ai sugerat asta.

- Nu! declară Kathryn repede. Indiferent ce discuţie ai avut cu Ryan, nu este vina mea. Ar trebui să discuţi cu el.

Mirella râse.

- Nu este nevoie. Pot să ghicesc adevărul şi singură. Tu ai dorit să rămâi singură cu Ryan. La început, ai un prieten în Anglia. Acum vrei să mi-l furi pe Ryan.

- Ţi-am mai spus că Ryan nu este genul de bărbat pe care o fată să-l poată fura de la alta. Este prea independent pentru aşa ceva. Foarte bine, Mirella, voi avea grijă să nu mă mai apropii de

Ryan cât voi mai sta în Sardinia. Dar să nu mai ai pretenţia să te însoţesc, de ochii lui Alessandro şi apoi să-mi spui să rămân acasă. Doar pentru că am vrut să vă las singuri pe munte, m-am rătăcit...

Mirella aproape că izbucni în râs.

- Aşa că ai pretins că te-ai aflat în pericol! Dădu ochii peste cap. Ciobanul care era gata-gata să te omoare, aşa că atunci când l-ai văzut pe Ryan i-ai căzut în braţe.

- Foarte bine, se răsti Kathryn. A fost o prostie.

Era gata să-i spună mai multe, dar îşi aminti la timp că încă era musafira ei şi a tatălui ei vitreg.

Cină doar cu Alessandro, iar el era foarte amuzat de păţania din acea după-amiază a fiicei lui vitrege.

- Mirella a fost foarte nervoasă, îi povesti el Kathrynei.

- Englezul a plecat fără ea şi când mi-am închipuit că ai plecat cu el, am fost foarte încântat. I-am spus că este clar că el preferă o englezoaică, în locul unei italience temperamentale şi că bietul Enrico trebuie prevenit ce-l aşteaptă.

în ciuda părerii că Alessandro nu prea avusese tact, Kathryn râse din toată inima.

- Şi ea ce a spus?

Alessandro izbucni în râs, apoi luă o gură de vin ca să poată vorbi.

- Ceva foarte urât, ceva ce o fată nu poate spune tatălui ei vitreg!

Totuşi, nici acum Kathryn nu ştia dacă Mirella fusese o victimă a
intrigilor lui Ryan sau dacă ea gândise întregul incident pentru a putea învinui pe toată lumea.

Se părea că Ryan fusese forţat s-o scoată pe Mirella la un restaurant, la un alt hotel. Kathryn se întreba dacă într-adevăr putea fi forţat să dea socoteală.

în etapa următoare a călătoriei spre oraşul Macomer, Kathryn a fost mulţumită să călătorească împreună cu Alessandro şi să-l lase pe Ryan în compania temperamentalei Mirella.

Drumul a fost foarte interesant, deoarece pe următorii

cincizeci de kilometri se întindea o câmpie largă. Lăsând munţii în urmă, drumul străbătea o pădure de plută care dădeau locului un aspect de stufăriş gri- verzui. Apoi câmpia galbenă cu doar unul sau doi copaci ici şi colo spărgea monotonia. Din loc în loc de-a lungul drumului ,erau case pătrate din cărămidă, văruite, înconjurate de mici grădini, foarte îngrijite, cu oleandri şi din când în când câte un palmier.

- Sunt aşa-numitele *Case Cantoniere,* o informă Alessandro. Erau folosite de lucrătorii de la drumuri. Şi de asemenea, pot fi folosite de cei care vor să se odihnească peste noapte.

Oraşul Macomer era situat pe vârful unui platou, iar casele se înşirau de-a lungul străzilor până la câmpie. Era un centru feroviar mai important şi un oraş mai mult industrial decât agrar, îi spuse Alessandro. Pe străzi stăruia un miros puternic de brânză de capră, care se împletea cu cel de vin, ce parcă înconjura fiecare cramă sau magazin.

Ryan le sugeră să ia masa la un restaurant pe care-l descoperise cu ocazia unei vizite anterioare.

- Este pe o străduţă lăturalnică, dar mâncarea este bună şi localul este plăcut şi curat.

Mirella fu de acord, dar declară că nu dorea să rămână acolo peste noapte.

- Putem să ajungem la Sassari şi să înnoptăm acolo.

Kathryn nu spuse nimic, dar fu uşurată când Alessandro consideră că era bine să continue drumul după-amiază.

Prânzul a fost neaşteptat de vesel şi a fost servit într-o grădină răcoroasă, sub o boltă de viţă de vie.

- Dacă vrei să te odihneşti după masă, îi sugeră Ryan lui Alessandro, eu şi Mirella ne vom continua drumul şi vom închiria camere la hotel. Tu poţi să vii împreună cu Kathryn mai târziu.

Alessandro a fost de acord, deoarece îi plăcea să tragă un pui de somn după-amiază.

- De unde ştim ce hotel aţi ales? îl întrebă ea pe Ryan,

- Vom pune un sol la intrare în Sassari, care să te îndrume, răspunse el. Ce întrebare tâmpită!

- Nu-ţi fă griji! Alessandro va face înconjurul oraşului şi unde va vedea un om cu un steag roşu în mână, va şti că acela este hotelul.

- Mirella! Să-mi aminteşti, se răsti Ryan. Trebuie să cumpărăm un steag, ca s-o mulţumim pe această doamnă posacă.

- Dar dacă vei sta în faţa hoteului, Kathryn va şti unde stăm, argumentă Mirella.

Kathryn râse împreună cu Ryan. Mirella vorbea foarte bine engleza, dar nu înţelegea întotdeauna tachinările dintre englezi, cum nici Kathryn nu putea înţelege glumele dintre Mirella şi italieni.

- Hai, Mirella! zise Ryan punând capăt schimbului de cuvinte. Poate vom găsi un hotel pentru Alessandro, nu pentru acritura asta. O vom pedepsi pentru impertinenţă şi o vom lăsa să doarmă pe jos, într-un grajd, dacă vom găsi unul.

Kathryn îi privi cum pleacă. Un chelner îi întrebă pe ea şi pe Alessandro, dacă mai doreau ceva.

- Da. Un fotoliu confortabil pentru siestă.

A fost adus un fotoliu mare şi Kathryn îi aranjă perna lui Alessandro.

- Să vii să mă scoli peste vreo oră sau două, o instrui Alessandro.

Kathyrn îl lăsă pe Alessandro să se odihnească şi ieşi în oraş. Magazinele erau închise, femeile de la tarabele de fructe dormitau la umbră. Un motociclist trecu pe stradă, trezind cu zgomotul făcut câinii şi ridicând praful.

După-amiaza caldă şi liniştită a făcut-o să-şi tragă un fotoliu alături de Alessandro şi să stea şi ea. Când deschise ochii, văzu cu uimire că era aproape şase. Trezită de-a binelea, îl scutură pe Alessandro, însă acesta sforăi mai tare.

- Alessandro! strigă ea. Este târziu. Trebuie să plecăm.

Drept răspuns, capul lui Alessandro căzu pe piept. Kathryn se alarmă. Oare leşinase? Sau era bolnav? Intră în restaurant şi-l căută pe chelner.

- Mă duc să chem pe cineva, sugeră el. Se întoarse însoţit de doi bărbaţi, care-l ridicară pe Alessandro şi-l duseră în restaurant, unde îl întinseră pe o canapea.

- Un doctor? întrebă Kathryn.

Chelnerii scuturară din cap, sugerând că somnul lui Alessandro se datora mai degrabă vinului, decât bolii.

Deşi Kathryn se gândise că s-ar putea să fie adevărat, nu renunţă la ideea de a chema un doctor. în orice caz, în seara aceea nu mai era posibilă deplasarea la Sasssari, aşa că se hotărî să-l instaleze pe Alessandro cât mai confortabil cu putinţă.

în timp ce un chelner telefona după doctor, ea vizită camerele libere şi alese două care dădeau spre curtea interioară şi nu spre stradă unde era zgomot.

După ce Alessandro a fost pus în pat în aşteptarea doctorului, Kathryn realiză că trebuia să-i anunţe pe Ryan şi Mirella, dar habar n-avea unde. Poate că era mai bine să aştepte doctorul, în caz că Alessandro era bolnav cu adevărat.

Kathryn se aşeză lângă patul lui Alessandro şi începu să se impacienteze pe măsură ce minutele treceau şi respiraţia lui

devenea mai greoaie.

Kathryn coborî şi, în restaurant, se întâlni cu proprietarul, care într-un discurs elaborat îi spuse că nu dorea un om bolnav în localul lui, care era posibil să moară. Cel mai bine era la spital.

- După ce vine doctorul, vom hotărî, îi spuse ea cât de bine se pricepu.

în timpul discuţiei, apăru doctorul. Fără alte comentarii, Kathryn îl
duse pe *il medico* la Alessandro.

După o scurtă examinare şi după multe clătinări din cap şi o expresie ce o făcu pe Kathryn să tremure, doctorul începu un tir de întrebări la care ea abia putea răspunde. îi solicită ajutorul proprietarului, care stătea în prag, deoarece dorea să afle dacă Alessandro rămânea sau nu peste noapte.

Doctorul se bătu peste inimă, indicând un posibil atac de cord sau doar o slăbire a acestui organ. Era clar că nu exista un pericol imediat şi Kathryn înţelese că Alessandro trebuia să se odihnească o zi sau două. Acum era şi mai necesar să ia legătura cu Mirella şi Ryan.

Ceru unui chelner lista hotelurilor din Sassari cu numerele de telefon şi după ce i-a fost adusă, începu să dea telefoane. Nici urmă de signor Carlyle sau signorina Cavallini. Ce se întâmplase? îi trecu prin minte că cei doi s-ar fi putut hotărî să rămână undeva pe drum. Sau să-şi continue drumul la Porto Conte, pe coasta de nord, unde familia lui Enrico avea o vilă.

în acest caz, trebuia să aştepte ca Ryan sau Mirella să telefoneze şi să întrebe de ce nu ajunseseră şi ei.

Kathryn se aşeză lângă patul lui Alessandro, a cărui respiraţie se îmbunătăţise. Mai târziu, proprietarul îi aduse o cină apetisantă şi se interesă de Alessandro.

- Este mai bine, i-a revenit culoarea în obraji, murmură el, privind chipul lui Alessandro.

Era aproape miezul nopţii şi Kathryn aţipise, când a fost chemată la telefon.

Vocea lui Ryan era furioasă.

- Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el. Vă aşteptăm...

- Ryan, vrei să mă asculţi? i-o tăie ea. în câteva cuvinte, îi explică totul.

- Cât de serios este? întrebă el.

- Doctorul nu consideră că este foarte grav, dar trebuie să stăm aici vreo două zile.

- Dar o să pierzi Cavalcada!

- N-am ce face. Bănuiesc că o să supravieţuiesc dacă n-o să văd procesiunea asta.

Se lăsă tăcerea şi Kathryn a crezut că s-a întrerupt convorbirea.

- Alo? zise impacientată Kathryn.

- Lasă-mă să mă gândesc cum este mai bine să facem, veni răspunsul lui Ryan.

îl auzi mormăind. Apoi auzi vocea Mirellei.

- Alessandro e bolnav? repetă ea. Dar este groaznic. El n-a fost bolnav niciodaă. N-a murit, nu?

- Nu, nu, taci un minut, îi spuse cu bruscheţe Ryan. Kathryn, mai eşti acolo? Uite. Voi veni mâine dimineaţă la prima oră şi o să văd ce este de făcut. Dacă Alessandro este mai bine, vă aduc pe amândoi aici, la Sassari. Este bine?

- Da, perfect, zise ea, sperând din tot sufletul ca Alessandro să se simtă mai bine, ca să poată călători.

- Acum, du-te şi culcă-te, o sfătui el.

Ea murmură aprobator, dar era hotărâtă să nu plece de lângă Alessandro până nu-şi revenea de tot.

Când reveni în cameră, fu uşurată să constate că acesta se trezise. Clipi spre ea.

- Mi-e sete. Dă-mi să beau, te rog.

îi dădu puţină apă minerală cu gheaţă.

- Aşadar, am ajuns, zise el. Ciudat... nu-mi amintesc să fi condus.

- Suntem încă la Macomer, îi spuse ea. Ai avut o uşoară indigestie, aşa că am rămas aici peste noapte, iar mâine va veni Ryan să ne ia.

- Indigestie? repetă el, N-am avut aşa ceva în viaţa mea. Şi am mâncat şi mâncăruri ciudate la viaţa mea.

- Atunci, probabil că de vină a fost căldura şi a fost nevoie să te odihneşti, îl asigură ea.

- Cât este ceasul?

- Douăsprecece jumătate. încearcă să dormi sau mâine n-o să poţi călători.

El se strâmbă.

- Ai fi o infirmieră bună! Căscă. Aş vrea să mănânc ceva. Am luat cina?

- Nu, ai dormit.

- Păcat. Ar fi trebuit să mă trezeşti. Nu este bine pentru mine să ratez o masă.

Kathryn râse. Se părea că ceva nu este în regulă cu el, dacă regreta că nu luase cina.

- Este târziu pentru a cere să pregătească ceva, îi zise ea, dar poate un pahar cu lapte...

- Lapte! Dispreţul lui era comic. Doar copiii beau lapte. Un pahar cu vin ar fi mult mai bun.

Kathryn dădu din cap şi coborî în restaurant. Nu ştia dacă era înţelept să-i dea ceva de mâncare, dar în nici un caz vin sau altceva cu alcool.

Un chelner somnoros curăţa o masă după plecarea ultimului client. N-avea lapte, dar sugeră nişte coniac şi sifon.

Kathryn spera că n-o să-i facă rău. Dar se linişti când se întoarse în cameră, deoarece Alessandro adormise şi de data asta respira normal. Puse paharul pe noptieră.

Abia când ajunse în camera ei şi începu să se dezbrace, realiză cât de obosită era. Ultimele ore fuseseră epuizante şi abia se întinse în pat că şi adormi.

Fu trezită de nişte ciocănituri puternice în uşă. Alessandro. îi era rău. Sări din pat şi-şi trase capotul pe ea.

în prag apăru proprietarul hotelului, cu o haină peste pijama.

- Au venit nişte persoane, zise el iar. Vor să vă vadă. îl urmă în hol şi acolo dădu peste Mirella şi Ryan.

- Nu mi-am dat seama că veniţi aşa devreme, începu ea, dar fu întreruptă de Mirella.

- Tatăl meu... cum se simte ? Pot să-l văd ?

- Doarme, o asigură Kathryn. Se simte mult mai bine.
- Am venit imediat, îi explică Ryan. Mirella era foarte îngrijorată. Kathryn realiză că cei doi plecaseră din Sassari imediat după ce
vorbiseră la telefon cu ea.
- Te rog, Katrina, spune-mi în ce cameră este, trebuie să-l văd. Chipul Mirellei arăta o îngrijorare sinceră.
- Te conduc eu, dar să nu faci gălăgie, deoarece doarme.

Alessandro dormea liniştit şi Mirella se linişti.

- Mulţumesc foarte mult, Katrina, că ai avut grijă de el, şopti ea, poţi să te culci.

Kathryn dădu din cap şi ieşi din cameră, dar mai întâi trebuia să-l vadă pe Ryan.

în hol, Ryan discuta cu proprietarul.

- Cred că eşti obosit, după ce ai condus atâta, îi zise ea lui Ryan. Ce doreşti? Puţină cafea, sau să dormi câteva ore? Abia este ora cinci.

Proprietarul se oferi să le facă nişte cafea şi ieşi îndreptându-se grăbit spre bucătărie.

Ryan căscă.

- Am nevoie de o cafea ca să mă ţină treaz. N-are rost să mă culc la ora asta, dar tu du-te şi mai dormi puţin. O prinse de încheietura mâinii. Te-ai descurcat bine, Kate. Mirella ar fi intrat în panică.

O sărută uşor pe tâmplă, atât de reţinut şi politicos încât aproape că o pufni râsul. întâi Mirella, apoi Ryan; saluturile politicoase erau în vogă în acel moment.

- Am încercat să-mi folosesc bunul simţ, asta este tot.

Vorbise mult mai aspru decât a dorit, pentru că el îi spusese Kate, care sunase mai mult ca o mângâiere. încă o mai ţinea uşor de mână. Dar când îi privi chipul, fu dezamăgită să vadă o expresie jumătate afectuoasă, jumătate ironică. îşi trase mâna şi-şi înfăşură capotul mai strâns, când sosi cafeaua. Se scuză şi luă o cană să i-o ducă Mirellei.

- Ryan a spus că vrea să pornească în jur de ora nouă, dacă Alessandro este gata, îi spuse Mirellei.

Kathryn nu mai putu să adoarmă. Oare nu se mai învăţa minte? Nu putea să înţeleagă că Ryan era un bărbat care se bucura de compania unei fete oricând dorea. Nu trebuia să se lase impresionată de un simplu compliment.

Oftă. Sassari, Cavalcada, Expoziţia. Dar câteva zile şi-l va lăsa pe Ryan în Sardinia. Un episod de neuitat, desigur. Cu greu poţi întâlni în viaţă o astfel de excursie combinată cu afaceri, dar era clar că trebuia considerată un episod.

Kathryn se îmbrăcă şi coborî. Aproape că-şi terminase micul dejun, când apăru Ryan.

- Alessandro aproape că şi-a revenit, îi spuse ea. Aşa mi-a spus Mirella.

- Bine.

Kahryn zâmbi.

- încep să cred că probabil cauza a fost prea mult vin, cum a spus un chelner, ieri.

Ryan îi aruncă o privire rapidă.

- Mirella mi-a spus că a mai avut unul sau două infarcte înainte. Probabil că asta a fost si acum. Dar nu-i spune Mirellei.

- Sigur că nu, îi promise Kathryn. îmi pare rău.

Când erau gata de plecare, Ryan sugeră ca Alesandro să meargă în maşină cu el si cu Kathryn, iar Mirella să vină singură la Sassari.

- Ah, nu! obiectă ea imediat. Tata vine cu mine.

Ryan ridică din umeri.

- Atunci, să conduci cu grijă. Porneşte tu mai întâi şi noi te urmăm, aşa că dacă se întâmplă ceva noi suntem în urma ta.

Kathryn se învioră, dar brusc se posomorî. Oare plăcerea de a călători cu Ryan era mai puternică decât hotărârea de a păstra distanţa faţă de el?

Oricum, această problemă a fost rezolvată de Mirella, care realiză că dacă ea va călători cu tatăl ei, Ryan şi Kathryn vor fi singuri.

- Nu, nu, m-am răzgândit, exclamă ea când erau lângă maşini. Este mai bine ca Alessandro să meargă cu Ryan. Iar Kathryn va merge cu mine, pentru că nu-mi place să merg singură în maşină.

Este oribil.

- Parcă aş fi un pachet pe care-l muţi de colo-colo, mormăi Alessandro. N-are importanţă în ce maşină stau. Sunt capabil să conduc singur.

- Mâine sau poimâine o să poţi face, Alessandro, dar nu astăzi, i-o tăie Ryan.

Aşa că cele două maşini se îndreptară spre Sassari. Bărbaţii într-o maşină, cele două fete în cealaltă. Mirella flecări tot drumul, dar Kathryn nu-i prea dădu atenţie.

Trebuia să facă faţă gândului că oricât de mult a rezistat, aici într-un mic orăşel industrial, într-un hotel destul de prăfuit, la o oră matinală şi în timp de criză, fusese cuprinsă de un sentiment care trecuse graniţele unei prietenii normale. Legătura ei cu Ryan nu mai putea fi numită doar un episod romantic. Nu exista romantism într-o legătură în care doar unul simţea aşa şi când planurile ei urmau să se desfăşoare departe de Sardinia. Şi în viitor, n-avea cum să-l mai întâlnească pe Ryan.

Capitolul 1

în Sassari, Kathryn avu parte de două surprize. Enrico se prezentă în persoană, cu o politeţe mişcătoare, se gândi ea.

El venise să-i invite pe toţi la vila familiei care era situată în afara oraşului Porto Conte.

-Aici hotelul este prea aglomerat şi vei putea vedea tot ce doreşti în Sassari, dacă vom veni aici în fiecare zi.

Ryan îi explică faptul că majoritatea hotelurilor erau pline şi nu găsise loc la unul dintre cele mai bune.

-Atunci, este un motiv în plus să vii să stai la vilă. Şi apoi, Alessandro trebuie îngrijit în continuare.

în puţinele dăţi în care l-a întâlnit, Enrico i s-a părut Kathrynei o persoană ştearsă, cu un înnebuitor simţ al corectitudinii. Acum i s-a părut că avea o personalitate mult mai puternică. A menţiona în prezenţa Mirellei nevoia de îngrijire atentă a lui Alessandro, i s-a părut un lucru înţelept, având în vedere ţelul comun al celor doi bărbaţi şi anume ca Mirella să devină soţia lui Enrico.

Ryan a fost imediat de acord cu planul lui Enrico, Alessandro abia aştepta, aşa că Mirella n-a mai putut să spună nimic.
Vila familiei Montefranco din Porto Conte era mai impresionantă decât cea din Santa Margherita. Kathryn o consideră un adevărat palat, deoarece era enormă, diversele aripi adăugate construcţiei principale având stiluri arhitectonice diferite, dar care se îmbinau armonios între ele. Grădinile erau luxuriante, uimind cu mulţimea florilor şi copacilor specifici climei subtropicale. De pe un imens balcon semi-circular se putea vedea marea, o întindere nesfârşită de culoarea safirului, care la orizont se unea cu un cer de o nuanţă mai deschisă.

Părinţii lui Enrico şi o mulţime de alte rude locuiau la vilă şi la cina din prima seară, Kathryn a avut parte de o a doua surpriză : era aşezată între Alessandro şi unul dintre numeroşii veri ai lui Enrico, un tânăr care flecărea într-un amestec de italiană şi engleză.

Era la mijlocul unei anecdote amuzante, imitând în acelaşi timp şi diferite dialecte sarde, când se opri brusc.

- Vito! Cât ţi-a luat ca să vii! M-am angajat s-o fac pe frumoasa Katrina să râdă, dar acum mă duc la locul meu.

Tânărul se ridică, făcu o plecăciune către mama lui Enrico, ce stătea în capul mesei şi se îndreptă spre locul lui.

Vito, fără să facă vreo pauză, se aplecă s-o sărute pe Kathryn, se scuză la signora Montefranco pentru întârziere şi se aşeză pe scaun lângă ea. Nepregătită pentru acest salut public, Kathryn îşi simţi obrajii în flăcări. Năucită, se aplecă peste farfurie şi luă o îmbucătură de peşte. Când ridică privirea îl văzu pe Ryan, care stătea în diagonală cu ea, între Mirella şi o roşcată superbă, cum rânjea cu gura până la urechi. îi venea să ia fructiera de pe masă şi să i-o arunce în cap.

Acum, Vito începuse conversaţia lui favorită, cât de mult îi lipsise, că nu putuse veni mai repede când aflase că era în drum spre Porto Conte. Avionul de Roma avusese întârziere, altfel ar fi fost la vilă ca s-o întâmpine la sosire.

Se părea că toate aceste aranjamente se făcuseră cu mult înainte. Oare Ryan fusese la curent? Cu siguranţă, Mirella ştiuse, deoarece o dată îi pomenise în treacăt de invitaţia de a sta la vilă.

După cină, Vito părea hotărât s-o monopolizeze pe Kathryn, iar ea cedă, atât timp cât nu insista prea mult cu îmbrăţişările şi declaraţiile de fidelitate.

- Eşti foarte rece, Katrin, îi reproşă el.

- Nu, zău, Vito, sunt destul de caldă. Nu este prea răcoare afară.

El oftă teatral.

- Te faci că nu mă înţelegi, în mod intenţionat. Vreau să spun că inima ta este de piatră. N-ai viaţă în tine.

- Păi, toţi suntem îngrijoraţi pentru ceea ce s-a întâmplat seara trecută cu Alessandro, aşa că sunt destul de obosită.

Vito se învioră.

- Ah, da, înţeleg. în seara asta nu poţi să-mi răspunzi, dar mâine o vei face...

Indiferent ce voia să-i declare, fu întrerupt de patru tineri, care discutau râzând şi aproape dădură buzna peste ei. Mirella îl ţinea hotărâtă de braţ pe Ryan, iar roşcata era lipită de Enrico.

- Niciodată să nu-l crezi pe vărul meu Vito, o sfătui Mirella pe Kathryn. Promite dragoste eternă tuturor fetelor, dar poate că... lăsă capul pe o parte şi privi mai întâi pe Vito, apoi pe Kathryn... dar poate că pe tine te iubeşte mai mult decât pe altele.

- Mirella! protestă indignat Vito. Nu este deloc adevărat.

Se lansă într-o tiradă rapidă în italiană.

- Ah, hai să nu ne certăm, interveni Kathryn, mai veselă decât se simţea.

Întreruperea intervenise la timp şi ea se ridică, iar Vito trebui s-o urmeze până la marginea balconului de unde se vedea marea. Felinarele aruncau pete de lumină pe marmura balconului, iar fântâna înconjurată de mici păsări şi animale din piatră susura liniştită. O atmosferă mai potrivită pentru o romantică noapte mediteraneană nici că se putea, dar Kathryn ştia că nu era în compania partenerului potrivit. Ryan discuta cu roşcata, sprijinit de balustrada balconului. Fata râdea şi Kathryn se simţi invidioasă pe ea.

- Sunt într-adevăr obosită Vito, îi spuse ea rugător. Te superi dacă intrăm?

- Sigur, scumpa mea. Te conduc cu plăcere.

În timp ce treceau pe lângă Ryan, Vito o luă ostentativ de mijloc pe Kathryn, ca şi cum ar fi sprijinit-o, dar era doar o provocare la adresa englezului. De parcă lui Ryan i-ar fi păsat!

Imediat ce a putut s-o facă, s-a refugiat în camera ei. Dormitorul era somptuos mobilat, culorile predominante fiind verde-pal şi chihlimbar. Mirella ocupa camera alăturată, balconul despărţit de a ei, printr-un paravan de sticlă, ce putea fi strâns.

Mâine, de ziua înălţării, avea să se desfăşoare Marea Cavalcadă din Sassari. Kathryn era conştientă că avea nevoie de toată forţa ei pentru a putea lua parte la diferitele procesiuni şi parade care se vor desfăşura în mai multe locuri.

- Costumele mă interesează mai mult ca orice, îi spuse ea lui Enrico, a doua zi când se deplasau spre Sassari.

- Dacă doreşti să le vezi, în bibliotecă avem o carte cu ilustraţii ale costumelor populare din toate regiunile insulei, îi răspunse el. Unele nici nu mai există, dar multe există şi sunt trecute de la o generaţie la alta.

- Când se uzează, sunt făcute din nou din aceleaşi materiale?

vru ea să ştie.

Enrico zâmbi.

- Mătasea, brocartul şi catifeaua nu mai sunt de mult folosite. De asemenea, avem acasă propria noastră colecţie de costume, dacă vreuna din femeile din familie doreşte să le poarte. Mama mea arată foarte bine în costum popular. Când ne întoarcem la vilă, ţi le voi arăta.

în acel moment sosi şi Mirella. Enrico o salută zâmbitor, cu multă afecţiune. Kathryn se întrebă dacă şi-o imagina pe Mirella ca soţie îmbrăcată într-un costum popular.

Ca şi Bertini, Montefranco asistau la festivităţi, având locuri rezervate. Nu era derangul lor să se amestece în mulţime. Aveau locurile rezervate la balconul mare de la primul etaj al Primăriei din Piazza Italia, unde defilau majoritatea procesiunilor.

- Acum poţi să vezi frumoasele noastre costume, îi arătă Enrico lui Kathryn. Bărbaţii în pantaloni albi şi cu jachete roşii sau negre sunt din Oristano, iar femeile cu fuste maro şi şorţuri verzi sunt din insula San Pietro. Au şaluri lucrate cu foarte multă migală şi poartă mai multe şiraguri de coral la gât.

Kathryn observă că multe femei purtau nişte bonete brodate sau şaluri, iar altele aveau pe cap o pălărie ciudată cu fundul plat ; semăna mai mult cu o bonetă academică, dar cu boruri largi.

A făcut foarte multe fotografii. Când piaţa s-a mai golit, s-a sugerat să se îndrepte spre catedrală. Cum s-ar fi putut deplasa, pentru Kathryn constituia un mister, deoarece se părea că toată populaţia insulei se îndrepta în acea direcţie.

- Bănuiesc că fără bagheta magică a familiei Montefranco nu este posibil, îi spuse ea lui Ryan, care se despărţise temporar de noua sa prietenă, roşcata Nicola. Au părăsit clădirea prin nişte coridoare şi au ieşit într-o străduţă strâmtă, unde s-au urcat în mai multe maşini oficiale.

Precedaţi de o maşină a poliţiei, Kathryn şi ceilalţi au ajuns în faţa catedralei şi au luat loc pe estrada de lemn ridicată acolo.

- Tatăl lui Enrico este o persoană foarte importantă în Sardinia, îi spuse Ryan.

La timpul cuvenit, statuia Fecioarei înconjurată de episcop şi arhiepiscopi a fost scoasă din catedrală, înconjurată de grupuri de bărbaţi purtând cruci, călugări şi călugăriţe. Fete îmbrăcate în costume roşii şi aurii cântau în timp ce se deplasau în cortegiu, alături de bărbaţi purtând pancarte cu numele satelor, ţărani, copii şi preoţi.

Scena era copleşitoare şi Kathryn spera ca mai târziu, ajutată de fotografii să fie capabilă să-şi amintească în pace toată această atmosferă plină de culoare şi mirosuri excitante.

întrecerile erau departe de a se termina, deoarece, mai târziu după- amiază, familia Montefranco şi prietenii lor au fost conduşi pe un teren de sport unde călăreţii făceau diferite numere de acrobaţie. Unul dintre cele mai spectaculoase numere era cunoscut sub numele de *Perechea* şi consta în aceea că doi călăreţi stăteau pe cai în picioare, apoi se prindeau de braţe şi la sfârşit schimbau caii, totul desfăşurându-se în galopul cailor.

După atâta zgomot şi mişcare, Kathryn a fost bucuroasă să petreacă o zi liniştită în Sassari, la Sanna Museum, o clădire înconjurată de o grădină superbă pe Via Roma. A văzut picturi şi vase de alabastru, dar mult mai interesată a fost de colecţia de costume şi artă populară, din clădirea alăturată. Aici a putut trece în revistă costume din toate zonele insulei, bluze de dantelă, jachete, fuste brodate şi brocart.

După ce părăsi muzeul, se plimbă prin Piazza d’Italia, apoi se îndreptă spre zona unde urma să se deschidă a doua zi Expoziţia de Artă Manuală. Aici se desfăşurau pregătirile de ultimă oră.

Sassari părea un oraş plăcut, cu o temperatură mai suportabilă decât altele pe care le vizitaseră, deoarece era situat la câteva sute de metri deasupra nivelului mării şi aerul era mai proaspăt şi plin de mireasma florilor.

Străzile erau mărginite de palmieri sau migdali, în parcuri erau fântâni şi covoare de flori în culori vii.

De asemenea, găsi interesante şi magazinele, deoarece intra în magazin situat pe o stradă şi ieşea în altă stradă, fiindcă multe dintre ele erau construite urmărind pante ale oraşului, acesta fiind

ridicat în coasta unei stânci.

în cele din urmă nimeri drumul spre Piazza d'Italia, unde cafenelele începuseră să se aglomereze. Comandă o cafea, şi aşezată la masă, începu să privească trecătorii.

- Cum ai ajuns aici? întrebă o voce lângă urechea ei. Fără nici o invitaţie, Ryan se aşează pe scaunul din faţa ei.

- Cu elicopterul, îi răspunse ea cu îndrăzneală. Regreta sosirea lui, pentru că pe tot parcursul zilei reuşise să nu se gândească la el. Acum era din nou prezent. Privi în jurul lui.

- Nici o însoţitoare roşcată sau de altă culoare? îl chestionă ea.

Ryan chicoti.

- Ar trebui să te simţi flatată, draga mea Kate, că am profitat de această ocazie pentru a scăpa de ventuza de Nicola şi chiar de întreaga armată de Bertini şi Montefranco sau alte clanuri ce sunt aici în Porto Conte.

- S-ar fi putut să mă simt flatată, dacă aş fi ştiut că ai venit special la Sassari şi m-ai fi căutat în toate cafenelele.

- Ba deloc, negă el. Ai fost adusă aici de unul dintre şoferii familiei Motefranco - de unul dintre ei, pentru că au batalioane de servitori - şi fără îndoială, după ce ai vizitat muzeul, ai fi venit aici pentru a fi luată şi dusă acasă.

- Foarte deştept, Sherlock! îşi privi ceasul. Mi-e teamă că trebuie să te părăsesc. Aşa cum ai presupus, unul dintre şoferi mă aşteaptă la ieşirea din piaţă.

- Nu te aşteaptă. îi aşteaptă pe alţii ca să-i ducă la vilă. I-am spus că te-ai răzgândit şi că ai găsit alt mijloc de transport să te întorci la vilă.

- Ce! exclamă ea. Cei de la mesele vecine întoarseră capul spre ei şi trebui să coboare vocea. N-ai nici un drept să-mi schimbi planurile în felul ăsta. Şi nici nu intenţionez să te las s-o faci.

îşi deschise poşeta, scoase câteva monede pe care le puse pe masă, apoi se ridică hotărâtă şi se îndreptă spe trotuar.

- Kathryn stai o clipă. Trebuie să-ţi dau ceva.

îi întinse o scrisoare de la fratele ei. Scrisoarea fusese retrimisă la Porto Conte de la Vila Roscano.

- Când a sosit? întrebă ea.

- Se pare că azi. După cum vezi, a fost trimisă la Roscano.

Ezită.

- Mulţumesc, Ryan, zise şi-şi puse scrisoarea în poşetă. Putea s-o citească în drum spre casă.

Aşteptă un moment să treacă maşinile, apoi se grăbi spre locul unde văzuse maşina parcată. Maşina plecase.

- Ah, grozav! i se adresă mânioasă printre dinţi. Puteai să-mi dai scrisoarea de la Hugh înainte de plecarea maşinii.

- Am stat aici doar vreo două minute. Oricum, n-ai fost abandonată. După cum ţi-am mai spus, ai o alternativă.

- Dacă îţi oferi maşina ta, nici o şansă. Mulţumesc, dar pot să iau un taxi.

- Cum vrei, fu el de acord. înţeleg că eşti nerăbdătoare să te întorci la Porto Conte. Bietul Vito a fost neconsolat toată ziua. Cel puţin asta îţi va spune când o să-l vezi. Ultima oară când l-am văzut, o privea plin de adoraţie pe Nicola.

Râse zeflemitor.

- încerci să mă faci geloasă?

- Imposibil. Nu în legătură cu Vito. Iată taxiul tău.

Credea că o s-o însoţească, dar spre surpriza ei, închise portiera cu hotărâre. Prin geam, îi spuse:

- Acum ai posibilitatea să te calmezi şi să nu mai fii o scorpie. *Ciao!* Ne vedem mai târziu.

Ce obrăznicie! Primii kilometri străbătuţi nu văzu nimic din ce o înconjura. îi spusese „draga mea Kate" cu vocea aceea caldă, indulgentă, pe care o ştia. Oare într-adevăr venise la Sassari ca s-o găsească şi să scape de restul familiei? Nu-i prea venea a crede.

încet-încet reveni în prezent. Drumul şerpuia pe dealuri coborând spre coastă. Culturile de tutun, livezile de măslini şi viile ce acopereau pantele erau pete diferite de verde. într-adevăr, Sardinia era insula contrastelor, deoarece această parte era fertilă, acoperită de o vegetaţie luxuriantă, atât de diferită de câmpiile prăfuite din interior.

îşi aminti de scrisoarea lui Hugh şi cu un uşor sentiment de vinovăţie, deschise plicul. Brenda nu se simţea prea bine, o

înştiinţa el, era destul de deprimată. Sora ei, Susan, încă mai stătea cu ei şi-l ajuta mult cu galeria. Oricum, era de dorit să se întoarcă acasă cât mai curând posibil.

Sigur, este şi o chestiune de bani, cum ştii, dar timpul este important. Nu este bine să avem prea multă marfă şi să rămânem cu ea. Cred că este mai bine să nu aştepţi târgul de la Sassari şi să vii acasă, imediat ce ai reuşit să expediezi marfa.

Ţinând scrisoarea în mână, privi pe geamul maşinii. Privi data de pe scrisoare - cu aproape o săptămână în urmă. Cu greu putea să evite acum târgul, dar trebuia să mai stea doar o zi pentru a cumpăra mici atenţii şi apoi să se întoarcă la Vila Roscano.

într-un fel, îi era recunoscătoare lui Hugh că o chema acasă. Putea să-i lase pe Ryan şi Mirella şi Enrico să-şi vadă de treburile lor şi ea să se reîntoarcă la viaţa ei de la Londra.

Se suci în scaun ca să privească la o căsuţă cu acoperiş roşu şi observă maşina ce venea în spatele lor. Nu se înşela. Maşina lui Ryan. Dar, desigur, de ce nu s-ar îndrepta în aceeaşi direcţie? Şi el trebuia să se întoarcă la Porto Conte.

Se aplecă şi-i spuse şoferului să tragă pe dreapta deoarece vila era situată la capătul celălalt al promontoriului Porto Conte. Maşina din spate urmă taxiul şi ea ştia că era Ryan.

începu să realizeze că acţionase prosteşte că nu acceptase oferta lui Ryan de a o conduce acasă, dar nu-i plăcuse atitudinea lui dictatorială. Ar fi putut s-o întrebe mai întâi şi apoi să-i dea drumul şoferului lui Montefranco.

Maşina lui Ryan opri în faţa taxiului. Ryan vorbi cu şoferul, care dădu din cap zâmbind.

- Vrei să mergi cu mine ultima parte a drumului? o întrebă Ryan. Cei de la vilă nu se aşteaptă să vii cu un taxi, dacă ai refuzat una din maşinile lor.

Fără să-i adreseze un cuvânt, ea dădu din cap, plăti taxiul, dând şoferului şi un bacşiş gras. Cel puţin Ryan fusese destul de deştept să nu se ofere să-i plătească taxiul.

Se aşeză în maşina lui, tăcută şi gânditoare.

- Veşti bune de la fratele tău?

- Bune... şi rele, îi răspunse. Trebuie să plec cât mai repede

posibil. Pot să mai stau doar o zi să vizitez expoziţia. Apoi trebuie să mă întorc la Roscano, să-mi strâng lucrurile, să împachetez cumpărăturile şi să plec acasă.

- Doar o zi la expoziţie? Păcat.

- N-am ce face. Şi aşa am stat prea mult.

- Şi, desigur, trebuie să te întorci la Londra şi la iubitul tău.

Nu va răspunde la această provocare şi scăpă deoarece tocmai intrau pe poarta vilei.

A doua zi, pe când vizita pavilionul de expoziţie, realiză că Ryan îi spusese adevărul. Avea nevoie de mai mult de două ore şi asta numai ca să-şi facă o idee. Ca prin minune, standurile erau gata pentru deschiderea oficială. Deficienţele erau bine ascunse de ochiul vizitatorului. Tot ce a putut face a fost să viziteze standurile, să adune cât mai multe informaţii şi prospecte şi apoi să se întoarcă la câteva standuri unde putea să examineze exponatele în amănunţime.

Mirella, care o însoţea, părea foarte însufleţită în legătură cu proiectul iniţial şi anume să fie agentul reprezentativ al Kathrynei în Sardinia.

- Ce zici de coşurile astea? îi arătă ea. Sigur se vor vinde bine în Anglia. Doar femeile merg la cumpărături, nu?

Kathryn îi explică răbdătoare că transportul este dificil. Şi aşa avea un munte de bagaje, datorită cumpărăturilor pe care le făcuse în Sanluri, Larconi şi în alte locuri.

- Nu ştiu cum o să mă descurc cu toate astea şi trebuie să mă întorc la Roscano.

Mirella îi aruncă o privire plină de şiretenie.

- Este posibil ca una dintre maşini să te ducă înapoi. Am hotărât ca Alessandro să stea o perioadă aici, în nord. Clima este mai potrivită pentru el şi desigur trebuie să rămân cu el.

- Sigur.

Aşa că se mulţumi să cumpere câte ceva, reuşind să umple o sacoşă pe care Vittorio insistă s-o care. La expoziţie nu l-a văzut pe Ryan şi simţi absenţa lui, deşi ştia că nu era bine. Ar fi apreciat mai mult informaţiile şi ajutorul lui Vito şi Mirella erau entuziaşti,

dar nu ştiau ce să aleagă.

- Nu trebuie să stăm mult aici, o preveni Mirella, diseară este petrecere la vilă.

- Ah? Vreo ocazie specială? Vreo sărbătoare? întrebă Kathryn, cu gândul la o posibilă logodnă între Mirella şi Enrico.

- Nu. Pur şi simplu ne distrăm.

Kathhryn îşi spuse în gând că nu fusese la dans nicăieri, de când venise în Sardinia. Ultimul ei partener fusese Vito şi asta la Londra. Se întrebă cum dansa Ryan sau dacă agrea astfel de distracţii.

- Trebuie să dansezi numai cu mine, Kathryn, zise Vito.

- Nu trebuie să mă monopolizezi, îi replică ea. Şi apoi, nu vrei să dansezi şi cu frumoasa Nicola?

Mirella chicoti şi Vito râse strâmb.

- Ah, se pare că nu pot să mă uit la o fată frumoasă, fără să fiu pârât, se plânse el.

- Aaa, dar este vorba de *felul* în care te uiţi la ele, îi răspunse ea cu şiretenie.

în seara aia, Ryan n-a fost prezent nici la cină, nici la petrecerea care a urmat. Vila avea o minunată sală de bal, ale cărei uşi se deschideau spre terasă. Kathryn nu văzuse această parte până atunci. Sala, decorată cu coloane care sprijineau arcade cu fresce reprezentând peisaje din Sardinia pe un fond de verde jad şi roz-pal, era un superb tribut datorat gustului artistic al strămoşilor familiei Montefranco.

Kathryn era îmbrăcată cu rochie din mătase de Thailanda, în nuanţa chihlimbarului, şi îşi lăsase părul liber.

- în seara asta eşti o fată de aur, murmură Vito în timp ce dansau.

- Nu tot ce străluceşte este aur, cită ea, apoi râse când îi văzu uimirea. Este un proverb englezesc, ceea ce înseamnă că nu trebuie să judeci interiorul unui pachet doar după ambalaj.

într-un fel, îi făcea plăcere să danseze cu Vito, deoarece nu era implicată emoţional şi ştia că intenţiile lui nu erau serioase. Dar ar fi schimbat această linişte pentru plăcerea de a dansa în

braţele lui Ryan. Dar aceste gânduri erau absurde.

Stătu mult cu Vito pe terasă, discutând despre viitoarea expoziţie, cu tema Sardinia, pe care urmau s-o deschidă ea şi fratele ei la Londra.

-Trebuie să ceri o persoană importantă să vină la deschidere. în felul ăsta obţii o bună publicitate.

Ea râse.

- Mi-e teamă că nu cunosc astfel de persoane.

- Poate găsesc eu pe cineva. Este posibil ca Ambasada Italiei să trimită pe cineva. Sau Departamentul care se ocupă de comerţ din Londra.

îi promise să se gândească la propunere.

- Ţi-e frig? întrebă el. Noaptea este destul de răcoroasă.

- Nu. Mi-e cald, îi răspunse ea.

- Dar nu cu mine. Cu mine eşti destul de rece, se plânse el, luând-o de mână.

Kathryn tremură.

- Poate că totuşi este frig.

Se aştepta s-o conducă înapoi în sala de bal, unde dansul era în toi. în schimb, el se ridicase repede în picioare.

- O să rog un băiat să-i spună cameristei să-ţi aducă un şal sau o jachetă.

Dispăru în sala de bal. Kathryn se ridică şi se sprijini de balustrada de piatră a balconului. Aerul nopţii era cald şi plin de miresmele florilor. Frunzele copacilor fremătau uşor, iar lumina lampioanelor arunca umbe tremurânde în adierea uşoară a vântului.

Brusc, realiză că cineva stătea lângă ea.

- Ah, Vito... ai fost foarte rapid... vorbele îi muriră pe buze, când îşi dădu seama că lângă ea era Ryan.

-îmi pare rău că te-am părăsit. Am fost la pescuit, zise el încet. Stătea sprijinit de balustradă cu mâinile uşor împreunate.

- Sper că ai pescuit ceva.

- Nici măcar un peştişor. Mi se spusese că era destul peşte, dar probabil că n-am folosit momeala potrivită.

Oare cuvintele lui aveau dublu sens?

- îţi mărturisesc că pescuitul nu-mi place deloc, îi declară ea cu răceală. Mi se pare un obicei barbar.

- La fel de barbar, ţi se pare să mănânci ce au prins alţii, nu-i aşa? Oricum, de ce trebuie să discutăm despre pescuit?

- Tu ai început.

- Ar fi trebuit să mă abţin. Eşti încântătoare, aşa dichisită. Eşti cumva regina balului?

- Nu. Sunt eclipsată de Mirella... şi Nicola. Nici una nu duce lipsă de parteneri. Bărbaţii fac coadă la ele.

- Şi tu n-ai parte decât de Vito, presupun?

- Cel puţin, dansează bine. Mai bine ai pleca. Trebuie să sosească.

- Nu va veni, zise el sigur de sine. Şi de ce trebuie să-mi fac probleme, dacă se întoarce? Poate că ar trebui să-l facă să-şi amintească de asta.

înainte să poată face vreo mişcare o luă în braţe.

- Nu ţipa şi nu te zbate, o preveni el în şoaptă. N-are rost. Nu este nimeni pe aici.

O sărută uşor pe buze, apoi cu o pasiune care o făcu să-i răspundă. Era plină de viaţă şi ar fi putut sta pe vârful unui munte, fără să-i fie frig. Se lipi de el şi se întrebă de ce se luptase atâta timp cu el.

- Fata mea de aur! murmură el şi-şi lipi obrazul de al ei. Apoi o prinse de braţe. îmi pare rău că trebuie să pleci acasă, Kate. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, în ciuda toanelor tale.

îngheţă. Oare într-adevăr Ryan era cel care rostea aceste cuvinte convenţionale de despărţire? Plăcere! Ca şi cum ar fi vorbit despre un pahar de oranjadă. Acum ar fi trebuit să-i dea o palmă, dar mâna refuză să se mişte. Cum ar putea face aşa ceva când cu câteva minute în urmă stătuseră obraz lângă obraz?

- Mulţumesc pentru ajutor, îi spuse cu o voce de gheaţă.

- Am ceva pentru tine, murmură el, când ea aproape se întorsese să plece. Se rugă să nu-i dea un cadou de despărţire.

îi luă mâna şi-i puse în palmă un obiect mic.

- Nu-l arunca într-o cutie, da? Este o bucată de jasp roşu.

Vru să se întoarcă în casă, dar picioarele refuzau să se mişte. Ryan dispăruse în întuneric.

Tremura când Vito se întoarse lângă ea.

- Scumpa mea, n-ar fi trebuit să lipsesc atât de mult. îi dădu un şal alb de lână. Dar am fost reţinut. Hai să intrăm.

Kathryn se abţinu să râdă, de teamă să nu izbucnească în plâns. Sigur că Vito fusese reţinut, avusese Ryan grijă de asta. Şi în această scurtă perioadă, toate noţiunile ei despre dragoste, afecţiune, cinste şi adevăr fuseseră spulberate de comportamentul lui Ryan.

Să vină aici în seara asta, s-o ţină în braţe şi s-o mângâie în aşa fel încât fiecare nerv din corpul ei să-i răspundă şi apoi să-i spună:

- îmi pare bine că te-am întâlnit. La revedere.

Ceva mai groaznic nu-şi putea imagina.

îi permise mecanic lui Vito s-o conducă prin sala de bal până la scară, unde îi spuse noapte bună şi se retrase în camera ei. Trebuia să fie singură.

Deschise uşa şi ieşi pe balcon. Apoi realiză că încă mai ţinea în mână piatra pe care i-o dăduse Ryan. Vru s-o arunce în grădină, unde n-ar mai fi fost găsită, unde s-ar fi amestecat cu celelalte pietre. La fel ca prietenele lui Ryan, îşi zise în gând. O pietricică pe plajă. Apoi îi auzi vocea din nou. „N-o arunca într-una din cutiile tale“. Privi piatra pe care o ţinea în mână. Era de mărimea unei nuci cu marginile zimţate, cu vine verzi şi albe ce străbăteau piatra de un roşu închis. Probabil că o găsise pe insula San Pietro.

Puse piatra în geanta ei de voiaj. Cu siguranţă, o va ţine şi n-o va arunca. Ori de câte ori va fi în pericol de a lăsa sentimentele s-o copleşească, va privi şi-şi va aminti legătura cu un bărbat numit Ryan. Da, într-adevăr, o va păstra până când vederea ei o va face să zâmbească, nu să plângă aşa cum făcea în acel moment.

Capitolul 8

A doua zi când a anunţat-o pe mama lui Enrico de plecarea la Roscano, n-a întâmpinat nici o greutate.

- Ce păcat, îi zise cu simpatie femeia, că trebuie să călătoreşti atâta. Ai fi putut să iei avionul şi de la Alghero.

- Am de luat mai multe pachete, îi explică ea.

Signora Montefranco zâmbi.

- îţi punem la dispoziţie o maşină, îi promise ea.

Kathryn spera ca cel puţin Mirella să aibă un viitor fericit alături de Enrico, având în vedere că familiile lor doreau foarte mult acest lucru. Nu voia să se gândească la o posibilă unire între Ryan şi Mirella. Ryan era tipul bărbatului singuratic, care niciodată n-ar fi de acord să fie legat de o femeie.

înainte de plecare, Kathryn găsi o clipă să-i ureze lui Enrico mult noroc, sperând că o să înţeleagă încurajarea ei.

El zâmbi încrezător.

- Mirella este foarte tânără şi trebuie să fii foarte răbdător cu ea. Sunt convinsă că până la urmă o să fie bine.

O filozofie admirabilă, îşi zise în gând Kathryn, atâta timp cât răbdarea lui nu va lua sfârşit.

- Şi tu? o întrebă el. Este posibil ca tu şi Vito...?

Ea negă cu hotărâre.

- Nu. Vito este un prieten bun şi încântător, dar nici el nu se gândeşte serios la o căsătorie cu mine.

Enrico dădu din cap.

- Nu, probabil că ai dreptate. Vito este plin de viaţă, dar cu timpul se va căsători cu o fată drăguţă din Roma sau Napoli. Englezul ţine foarte mult la tine, dar probabil că ai alte planuri în Anglia.

- Da, am, îi răspunse ea repede. La revedere, Enrico. Mi-ar plăcea să spun că sper să ne mai întâlnim, dar nu cred că va fi posibil. Iţi mulţumesc mult pentru ospitalitatea si ajutorul tău.

Mirella înota în piscina din spatele vilei si când o văzu pe Kathryn iesi din bazin.

- Te va conduce Vito, îi comunică ea. In felul ăsta, vei avea si cu cine vorbi pe drum. O să mergeţi cu masina mea, pe care o va

lăsa la Roscano.

Acest aranjament schimba totul. Kathryn ar fi dorit un sofer politicos, dar nu putea să se opună.

- L-ai văzut pe Ryan în dimineaţa asta? întrebă Mirella.

- Nu.

Mirella o privi uimită.

- Curios că n-a venit de ieri de la micul dejun. N-a venit nici la petrecere. I-am trimis un mesaj în dimineaţa asta, dar o menajeră mi-a răspuns că a plecat.

Kathryn nu spuse nimic. Cel mai mic cuvânt i-ar putea dezvălui Mirellei că-l văzuse pe Ryan la petrecere si în mod sigur nu dorea să-l mai vadă înainte de a pleca în sud.

Mirella se înfăşură într-un prosop mare verde si-si sterse mâinile.

- Dragă Katrina, murmură ea în timp ce o îmbrăţisa. Mă bucur că te-am cunoscut si poate o să vii din nou pe insulă. împreună cu fratele tău, poate?

- Nu sunt sigură. Dacă vine el, eu trebuie să rămân acasă.

Regretul din vocea Mirellei nu era potrivit cu expresia de mulţumire
ce apăruse pe chipul ei.

- Păcat, pentru că mai sunt multe de văzut. Dar n-are importanţă, vei vinde tot ce ai cumpărat în Sardinia si o să trimiţi după alte produse, nu-i asa? Apoi îmi vei trimite instrucţiuni cu ce vrei să cumperi si o să mă ajute si Ryan.

Asadar, legătura cu Ryan încă exista, cel puţin din punctul de vedere al Mirellei.

Katrhryn reusi să-si ia la revedere de la Mirella, mulţumindu-i si transmiţându-i sănătate lui Alessandro.

Drumul cu Vito se dovedi mai puţin obositor, decât se aşteptase. Discutară tot felul de lucruri, iar câteodată el cântă cu o voce plăcută de tenor.

- Ştii, când eram mai tânăr mă gândeam să devin cântăreţ de operă şi chiar am luat lecţii de canto.

Ea chicoti.

- Depinde din ce punct de vedere priveşti problema.

- Eşti foarte rea, dar câteodată te plac mai mult când eşti rea, pentru că cele mai multe fete nu spun ce gândesc.

Ea suspină teatral.

- Ah, Vito, este bine să înveţi să devii înţelept de tânăr.

Sosirea la Roscano fusese aranjată. Vito urma să rămână acolo peste noapte şi a doua zi pleca la Napoli. Promise să-i facă o rezervare la zborul Cagliari-Roma şi de la Roma la primul zbor spre Londra.

- N-o să uiţi, nu-i aşa, Vito? îi reaminti ea. Nu vreau să pierd acest avion.

- O să dau chiar acum telefon, îi promise el. în felul ăsta o să vezi că sunt demn de încredere.

Aşteptă lângă el să termine convorbirea cu agenţia de voiaj. N-aveau nici un loc liber până poimâine, îi comunică el.

- Bine. Fac rezervare pentru atunci, dar vreau să fie sigur.

Căzură de acord să nu-i spună nimic signorei Bertini despre boala lui Alessandro, dar într-un fel sau altul ea auzise câte ceva în legătură cu sănătatea fiului ei.

- Este un Bertini şi seamănă cu tatăl lui, comentă ea. Nu ţine seama de nici un sfat.

- Oricine poate avea o mică problemă, îşi apără Vito unchiul.

La nonna clătină din cap.

- Niciodată un Roscano, n-ar fi avut o astfel de problemă. Ei sunt foarte puternici.

Kathryn cină cu Vito şi bunica lui. îşi reaminti cele spuse de Alessandro în legătură cu descendenţa ei din neamul Roscano.

- Trebuie să ne povesteşti despre familia ta, interveni Vito. Se întoarse spre Kathryn. *La nonna* ştie toată povestea.

Kathryn începuse să înţeleagă italiana, dar nu suficient de mult ca să înţeleagă tot ce spunea bătrâna. Din când în când, Vito îi traducea esenţa poveştii.

Signora Bertini vorbea despre răpiri, dueluri şi certuri, despre morţi misterioase, despre averi pierdute şi jocuri de cărţi care readuseseră averea jucătorului. Kathryn avea impresia că în faţa ochilor i se desfăşura o imensă tapiserie cu scene din viaţa unei familii.

-Vrei s-o întrebi despre legendă, Vito? îl rugă ea. Mai mult ca sigur că există o profeţie despre cum se sparge vraja sau blestemul.

Vito traduse cele spuse de Kathryn şi pentru câteva clipe bătrâna căzu pe gânduri.

- Poate că atunci când o să mor eu, blestemul va lua sfârşit, dar cine ştie? Tatăl meu mi-a spus că povestea va lua sfârşit când fântâna va curge din nou în grădina din curtea vechiului palat Roscano. Atunci, fantoma va fi mulţumită.

-Aşa de uşor? întrebă Kathryn.

-Ah, de multe ori s-a încercat acest lucru, dar nu s-a reuşit nimic. De asemenea, trebuie să fie făcut de un bărbat dintr-o altă ţară, de un străin.

Fără să vrea, gândul lui Kathryn se îndreptă spre Ryan. Un inginer ar fi putut să se priceapă la aşa ceva şi în felul ăsta blestemul ar lua sfârşit?

- De unde să luăm un străin să repare fântâna? întrebă Vito nepăsător. Mai bine dărâmăm vechiul palat şi construim ceva modern.

Bunica zâmbi.

- Când tatăl meu a vrut să facă aşa ceva, apa a inundat vechiul palat, deşi n-a fost furtună. Peste tot era apă, cu excepţia fântânii. Fântâna era uscată, plină de praf şi frunze. Şi încă o bucată din turn a căzut atunci.

- Aşa că vezi tu, Kathryn, toţi suntem ameninţaţi de fantoma asta criminală, zise Vito. Dar într-o zi se va plictisi şi ne va lăsa în pace.

- Sper, zise Kathryn voioasă.

Se gândi că era posibil să nu-l vadă pe Ryan până va părăsi Sardinia, dar dacă l-ar vedea, i-ar sugera să-şi încerce norocul şi să repare fântâna. îi părea rău că nu aflase mai din timp povestea, pentru că acum n-avea cum să-i mai ceară ceva lui Ryan. Despărţirea era definitivă.

- Parcă mai este ceva în legătură cu povestea asta, îi reaminti Vito. Ceva în legătură cu bărbatul care să repare fântâna. Trebuie să fie însurat cu o fată din casa Roscano, dar care nu este

membră a familiei?

Signora Bertini îi răspunse repede şi Vito îi traduse răspunsul Kathrynei.

- Nu este corect. Fata trebuie să locuiască la Roscano, dar să aparţină unei ţări de peste mare. Vito râse. Nu trebuie să-i spunem Mirellei, altfel ar sta pe capul minerului englez să-şi ia uneltele şi să repare fântâna!

Kathryn tresări uşor. Descrierea se potrivea perfect Mirellei, pentru că într-adevăr locuia la Roscano, dar adevărata ei casă fusese în Italia, înainte ca mama ei să se mărite cu Alessandro.

înainte de a adormi, Kathryn îşi zise că nici Sardinia, nici legenda n-aveau vreo legătură cu viaţa ei.

A doua zi îşi petrecu mult timp împachetându-şi cumpărăturile pe care le făcuse în timpul ultimei excursii. Fu mulţumită să constate că Luigi, administratorul familiei Bertini, se ocupase de tot ceea ce cumpărase înainte. Spera ca toate să ajungă cu bine la Londra. Hugh fixase data deschiderii expoziţiei şi făcuse publicitate, cel puţin aşa îi scrisese în ultima scrisoare.

A doua zi dimineaţă, Kathryn a reuşit cu abilitate să nu-l însoţească pe Vito la Cagliari.

- Am foarte mult de împachetat, se scuză ea.

- Poate o să vin eu la Londra, la deschiderea expoziţiei? sugeră el.

Ea râse.

- Cum reuşeşti să-ţi iei atâtea concedii? Tu nu munceşti deloc?

Vito rânji.

- Câteodată, aceste vacanţe se numesc călătorii de afaceri.

După ce a terminat de împachetat şi de lipit ultima etichetă, Kathryn hotărî ca înainte să coboare la cină ar putea să facă o mică plimbare până la Portomarco să-şi ia la revedere de la chei şi poate şi de la vechiul palat Roscano.

Uşa magaziei se deschise şi o siluetă apăru în prag.

- Am terminat, Luigi, spuse ea fără să se întoarcă. Totul este gata de expediat.

- Nu chiar totul.

La auzul vocii, se întoarse brusc cu cârpa şi peria în mână.

- Ryan! Ai apărut din neant? Am crezut că te distrezi în altă parte a insulei - sau la pescuit!

Nu reuşi să se abţină şi să nu fie zeflemitoare, dar în felul acesta nu va plânge. De ce n-a stat departe încă o zi, cel puţin până pleca ea?

Ţinea în mână un pachet.

- Ai uitat asta în maşina mea, zise el calm.

Era carpeta cu portocaliu şi maro pe care o cumpărase în Laconi. Habar n-avea cum ajunsese în maşina lui Ryan.

- Mulţumesc. într-adevăr, mi-ar fi părut rău că l-am pierdut.

Cum stătea printre rafturi, o rază de lumină căzu pe chipul lui bronzat şi pe părul castaniu închis. Kathryn ştiu că de acum înainte aşa şi-l va aminti.

îşi întoarse privirea de la el.

- O să desfac un pachet şi o să pun carpeta.

Cât timp desfăcu pachetul, el nu se mişcă şi simţi că o priveşte. Când îşi ridică privirea, văzu în ochii lui o expresie sumbră.

- Foarte frumos din partea ta, mormăi ea cu voce tremurată. Ai bătut atâta drum ca să-mi aduci ceva ce am uitat.

- Poate că mi-am îmbunătăţit tehnica de a sustrage şi apoi de a returna acest lucru proprietarului. La urma urmei, Vito mi-a dat un exemplu bun.

- Vito? repetă ea, neînţelegând sensul cuvintelor lui şi ştiind că intenţionase să spună mult mai mult.

- Presupun că el te-a răpit. Dacă ştiam că eşti atât de grăbită, te-aş fi condus eu la Roscano.

- Nici nu m-ai întrebat şi nici eu nu ţi-aş fi spus despre planurile mele, îi replică ea cu răceală.

începuse să-şi regăsească stăpânirea de sine şi puterea de a replica.

- Nu trebuie să te simţi obligată. Trebuia să mă întorc astăzi. Mâine trebuie să mă prezint la conducerea minei. Zâmbi slab. Unii dintre noi trebuie să mai şi lucreze din când în când. Se pare că şi Vito.

îi aruncă o privire rapidă.

- Sărmanul Vito! Nimic din ceea ce face nu-ţi place.

- Dar ţie, da! se răsti el.

- Ah, mie da, câteodată.

Se apropie de ea.

- Kate, spune-mi despre bărbatul care te aşteaptă în Anglia. Din cauza lui eşti nerăbdătoare să părăseşti Sardinia?

Simţi cum sufletul amorţit începe să se încălzească. Nici în cele mai intime gânduri ale ei nu avusese curajul să creadă că Ryan ar fi putut arăta vreun semn de gelozie. Totuşi, acum parcă întrezărea o speranţă.

- Ţi-am spus motivul. Fratele meu are nevoie de mine acasă, îi răspunse ea evaziv.

Deschisese un pachet şi încerca să pună carpeta înăuntru. Când începu să-l lege, Ryan puse mâna pe sfoară şi o legă strâns. Chipul lui era foarte aproape de al ei şi după o privire rapidă în ochii lui de un cenuşiu închis, îşi plecă ochii, de teamă că s-ar putea trăda.

- Dar bărbatul acela? Câtă nevoie are de tine?

Tresălta de fericire, văzându-i teama faţă de rivalul necunoscut, un rival care de fapt nici nu exista.

- Cât de mult te interesează? sondă ea.

El tocmai întărea nodul la pachet.

- Mai ai bucata de jasp roşu pe care ţi-am dat-o sau ai aruncat-o?

- N-am aruncat-o. îşi ridică ochii şi întâlni privirea lui. Imperceptibil, se apropie şi mai mult de el.

în acel moment, uşa magaziei se deschise brusc şi Mirella apăru în prag.

- Ah, aici erai, Ryan! Luigi mi-a spus că s-ar putea să te găsesc aici, dar am crezut că eşti singur.

- Plec acum, murmură Kathryn, conştientă că Mirella era furioasă. Tocmai am terminat.

- Da, noi am terminat, repetă Ryan şi în vocea lui era o finalitate mohorâtă.

Kathryn se simţi ca un căţeluş prins făcând ceva interzis. Se

îndreptă spre uşă, dar Mirella nu se mişcă.

- N-am ştiut că te-ai întors, zise Kathryn.

în ochii negri ai Mirellei străluci triumful.

- Ah, era necesar să vin să-mi mai iau nişte haine, aşa că Ryan m-a adus cu maşina lui, deoarece Vito a luat-o pe a mea ieri.

Aşadar, adevăratul motiv al reîntoarcerii lui la Vila Roscano era acesta. Aducerea carpetei era incidentală, iar Ryan încercase să-l îmbrace în altă haină.

- Bine. Mă bucur că ai avut parte de o călătorie plăcută şi ai ajuns cu bine, îi zise cu duritate Kathryn.

De data asta, aproape că o împinse la o parte şi ieşi din magazie.

In singurătatea camerei ei, Kathryn analiză cu atenţie acest incident. Abia sosise împreună cu Mirella si venise s-o caute pe ea. Oare Mirella era
o companie atât de obositoare încât avea nevoie de Kathryn îndărădnica, drept antidot?

In fine, putea să-l vadă pe Ryan asa cum era în realitate. Un bărbat care putea să mintă si să însele un batalion de femei. începu s-o compătimească pe Mirella, care era oarbă la trădările lui, încât pentru plăcerea de a fi cu el găsise pretextul hainelor pentru a se deplasa la Roscano.

La cină au participat doar trei femei, signora Bertini, Mirella si Kathryn. Ryan, evident, n-a rămas la masă.

La sfârsit, Kathryn se scuză, spunând că mai are de împachetat. Totusi, nu-i folosi la nimic, deoarece abia ajunsă în camera ei, apăru si Mirella.

- Se va ocupa Rosina de asta... si o să aibă grijă să nu uite nimic.

Sensul cuvintelor ei nu-i scăpă Kathrynei, simţind si o amenințare
ascunsă.

- Vino pe balcon să stăm de vorbă, continuă Mirella. Asta este ultima ta noapte aici si s-ar putea să avem multe să ne spunem.

N-avea cum să se opună, pentru că Mirella avea autoritate

asupra servitorilor.

Mirella se întinse într-un sezlong de răchită. Cu chipul ei frumos înconjurat de o coroană de păr negru, era irezistibilă. Nu era de mirare că Ryan fusese cucerit, iar Enrico de-a dreptul fermecat!

- Crezi că a fost bine din partea mea că l-am adus azi pe Ryan aici?

- Nu stiu, replică Kathryn reţinută.

- Am pus unul din pachetele tale în masina lui, când ai plecat si apoi i-am spus că îţi trebuie neapărat. I-am cerut să mă conducă până aici - si pentru haine, bineînţeles - dar si pentru ca să nu lasi ceva aici, din ceea ce ai cumpărat.

- Mie mi-a spus că a trebuit să vină din cauza serviciului, îi spuse Kathryn cu răceală.

Mirella râse.

- Ah, bărbaţii, mereu au drept scuză serviciul. Nu pot să admită că le face plăcere să se plimbe încoace si-ncolo cu o fată drăguţă. Se ridică brusc. Crezi că sunt drăguţă? o întrebă cu o neliniste comică.

- Eşti mai mult decât drăguţă. Eşti frumoasă, o asigură Kathryn cu sinceritate. Mi-aş dori să fiu pe jumătate la fel de frumoasă ca tine.

Câteva momente, Mirella o privi cu atenţie pe Kathryn.

- Prima oară când ai venit să stai cu noi, am fost îngrijorată. Eşti foarte drăguţă, într-un mod diferit de noi. Probabil că de asta te place Vito aşa de mult. Dar eram îngrozită la gândul că Ryan se va îndrăgosti de tine pentru că eşti englezoaică. Acum ştiu că n-am motive de îngrijorare. Ai stat aici câteva săptămâni şi de câteva ori ai ieşit cu Ryan şi asta m-a înfuriat. Dar am încredere în el, deoarece ştiu că mă iubeşte.

- Şi se va căsători cu tine? întrebă Kathryn cu scepticism, care ar fi putut s-o rănească pe cealaltă fată, dacă n-ar fi fost atât de visătoare.

- Sigur.

Replica Mirellei era prea încrezătoare şi Kathryn realiză că încerca să-şi mascheze nesiguranţa.

- Şi Enrico?

Mirella ridică din umeri.

- Probabil că va găsi o altă fată drăguţă, iar familia va fi de acord. Mai sunt şi alte verişoare şi el are multe prietene.

- Dar el te iubeşte pe tine, nu pe verişoarele lui sau pe prietenele lui.

- Posibil. Dar nu se compară cu Ryan.

Urmă o pauză, apoi Kathryn se aplecă spre Mirella şi-i vorbi calmă.

- Mirella, eu plec în Anglia. Probabil că n-o să mă mai întorc vreodată în Sardinia şi n-o să-l mai văd pe Ryan, aşa că nu-mi fac probleme pentru mine. Dar tu, o să-ţi placă stilul de viaţă al lui Ryan? Oriunde va merge, va fi în regiuni legate de minerit. S-ar putea să meargă în zone şi mai sălbatice ca cele din Sardinia, de exemplu America de Sud sau Siberia sau ţări din Africa. O să vrei să-l urmezi mereu?

Mirella chicoti.

- Nu înţelegi. Nu voi locui în oraşe miniere. Eu voi continua să locuiesc aici sau ne vom cumpăra o vilă în Italia. Ryan va veni destul de des acasă şi ne vom simţi bine împreună. Sau s-ar putea să renunţe le minerit pentru mine şi să se angajeze în altă parte. Ar putea fi avocat sau arhitect.

Kathryn încercă să nu râdă de această gândire naivă. Zâmbi.

- Ryan şi-a ales această meserie pentru că-i place si asta şi-a dorit să facă. Nu cred că va dori să-şi schimbe meseria. Şi amândoi va trebui să trăiţi, iar Ryan nu este chiar bogat.

- Vom rezolva aceste probleme mai târziu, replică Mirella încrezătoare.

- Cu ce se ocupă Enrico... adică lucrează ceva? întrebă Kathryn.

- Nu prea, recunoscu Mirella. Familia lui este foarte bogată, dar Enrico a studiat arhitectura. De asta am spus că-l poate ajuta pe Ryan.

- Nu prea cred că va dori să ajute un alt bărbat să se căsătorească, în special cu tine, remarcă ea practică.

- Ah, Enrico nu este gelos. Pentru mine ar face orice.

- Sunt sigură de asta... dar nu ajutându-l pe Ryan.

- Dar eu nu sunt săracă, afirmă Mirella. Când voi împlini douăzeci şi cinci de ani, voi putea dispune de banii lăsaţi de mama mea. Şi mai este şi *la nonna,* care a promis că-mi va lăsa o sumă de bani.

Kathryn îşi aminti că Alessandro îi spusese despre moştenirea Mirellei. De asemenea, menţionase părerea lui şi anume că Ryan ar fi genul de vânător de zestre.

- Desigur, Ryan ştie că vei moşteni o considerabilă sumă de bani? întrebă ea.

- Oh, da. De ce i-aş ascunde asta?

- Enrico n-are nevoie de bani, zise Kathryn încet. Dar Ryan?

Era conştientă de îndoiala pe care o sădea în mintea Mirellei.

-Asta este o cruzime. Ryan m-ar iubi la fel de mult şi dacă aş fi săracă. Totuşi, asta îmi dovedeşte că tu nu-l iubeşti pe Ryan. Altfel, n-ai gândi aşa ceva despre el.

Poate că era mai bine să încheie subiectul, îşi zise în gând Kathryn. Dar Mirella nu era de aceeaşi părere.

- Totuşi, recunosc că mă bucură faptul că pleci acasă, zise ea cu un zâmbet dezarmant. Nu-mi place să-l împart pe Ryan cu tine.

Kathryn se ridică.

-Acum poţi să-l păstrezi pentru tine, îi zise ea.

Mai devreme sau mai târziu, italianca va realiza că nu era singura de pe lista lui Ryan.

*
* *

A doua zi, Mirella a venit la aeroport ca să asiste la plecarea Kathrynei.

Până în ultimul minut, Kathryn sperase că Ryan o va însoţi pe Mirella. Se întrebă ce rost ar fi avut. Despărţirea avusese loc în sunetul muzicii în timp ce ceilalţi dansau. Poate că sosirea bruscă a Mirellei o salvase de la repetarea unui act nesincer. *Fata mea de aur!* îi spusese el. Cum i-ar fi spus în magazie, când era îmbrăcată în halat şi nu în rochia de culoarea chihlimbarului?

în timp ce avionul zbura deasupra oraşului Cagliari, îşi luă rămas bun de la oraşul de unde rămânea cu atâtea amintiri. Dedesubt putea vedea plaja, portul şi mai departe pe coastă lângă capul Nora, ruinele romane.

I se părea că aproape fiecare punct de pe insulă îi reamintea de Ryan. Hotărâtă, îşi schimbă cursul gândurilor în timp ce avionul lua înălţime şi insula se pierdea în ceaţă.

Capitolul 9

Hugh a venit s-o întâmpine pe Kathryn la aeroport şi în taxi în drum spre galerie a pus-o la curent cu toate noutăţile pe care nu i le comunicase în scrisori.

Kathryn a întrebat de Brenda.

- Ah, este în convalescenţă. Necazul este că acum are o depresie. Şi-a pierdut slujba.

- Pierdut? Cum?

Brenda era expertă în bucătărie şi lucra în conducerea unei reviste pentru femei, fiind responsabilă cu paginile despre gastronomie.

- Se pare că printr-o fuziune. Două reviste s-au unit într-una singură şi nu vor două redacţii pentru reţete şi sfaturi pentru gastronomie.

- Păcat, comentă Kathryn. Ştia cât de interesată era Brenda de postul ăsta, adesea petrecând mult timp în bucătărie, încercând reţete noi.

- Se pare că n-a fost chiar pe neaşteptate, continuă Hugh. Bănuia ceva, dar nu mi-a spus până când n-a fost definitiv.

- Nici o altă şansă la orizont? vru ea să ştie.

- Este prea descurajată ca să se gândească la o altă slujbă.

- Ei bine, nu trebuie să ne facem griji pentru viitor. Un bucătar bun valorează greutatea lui în aur, cel puţin aşa ştiu.

- I-am spus să nu-şi facă griji. De fapt, sper să n-o facă pentru un timp. Susana stă cu noi încă, şi am fost foarte mulţumit de ajutorul ei.

Susan, sora mai mică a Brendei, încă nu ştia ce carieră să-şi aleagă. Ceva artistic, declarase ea. Teatru, scenografie sau modă: fuseseră luate la rând, dar n-o atrăseseră în mod deosebit.

- Am putut s-o las pe Brenda având în vedere că aveam multă treabă şi alergătură în legătură cu expoziţia. Dar Susan s-a dovedit a fi extrem de utilă la galerie. Nu m-ar surprinde dacă ţi-ar lua locul. Aruncă o privire timidă surorii lui.

Kathryn se strâmbă.

- înţeleg. încă o persoană care o să-şi piardă slujba?

- Nu încă, o asigură fratele ei. Nici chiar dacă o să vrei să te întorci în Sardinia sau Italia şi să te căsătoreşti cu admiratorul ăla italian.

La cină au fost doar ei trei. Brenda i-a spus că Susan lua masa în oraş în seara aceea. Kathryn era mişcată de aspectul fragil al Brendei. întotdeauna fusese slabă, arătând ca un spiriduş cu părul ei negru, pielea albă şi ochii de un albastru intens.

După cină, Kathryn le-a vorbit despre călătoria ei în Sardinia, dar n-a menţionat numele lui Ryan. Când a apărut în poze, le-a spus că era un englez, prieten cu Mirella şi Vito.

- De ce nu petreceţi o scurtă vacanţă în Sardinia? sugeră ea lui Hugh.

- Mai vorbim noi, îi răspunse el. Mai mult ca sigur că Brenda are nevoie de o vacanţă.

- Numai că eu n-am chef să merg nicăieri, murmură Brenda.

Kathryn abandonă subiectul. Hugh o conduse până la apartamentul ei,
situat la cinci minute de casa lui. Susan stătea împreună cu Hugh şi Brenda.

- Eşti sigur că Susan se întoarce în seara asta? o întrebase pe Brenda, înainte de a pleca.

- Sigur, zâmbise Brenda. Vine acasă pe la miezul nopţii, nu ca tine... care te distrai cu prietenul tău italian până în zori!

Kathryn se plimbă prin micul ei apartament. Era curat, cu flori proaspete în vaze. Cineva avusese grijă să-i facă venirea plăcută. Probabil Susan, care de multe ori declarase că-i plăcea să facă treabă în casă, dar când are chef, nu din obligaţie.

Kathryn se aşeză pe pat. Era bine să fie acasă, înconjurată de familie şi prieteni. Se gândi la Jeffrey. Când îi întrebase pe Brenda şi Hugh de el, îi spuseseră că era bine şi vesel, ba chiar vânduse câteva tablouri.

- Păi, asta face un artist să fie vesel, răspunsese ea.

Jeffrey avea nevoie doar de un succes modest şi de cineva cu care să sărbătorească. îşi aminti de seara dinaintea plecării în Sardinia. îi vânduse trei tablouri mici şi el îi sugerase să ia masa în oraş.

- Trei tablouri este aproape un triumf, îţi mulţumesc.

îl refuzase cu blândeţe, pentru că avea întâlnire cu Vito.

- Da, sigur, strălucitorul Romeo italian.

Poate că acum, Jeffrey, având mai mult succes, va fi mai încrezător. Mult timp a crezut că era destul de îndrăgostit de ea, dar finanţele lui nu erau prea grozave şi apoi mai trebuia s-o întreţină şi pe mama lui, care locuia în Sussex.

Dacă i-ar cere să se căsătorească, ce i-ar răspunde? Se ridică nerăbdătoare. Era un gând necinstit. Ar trebui să-l uite pe Ryan pentru totdeauna, dar din cauza asta să accepte alt bărbat, ar fi monstruos. Jeffrey merita ceva mai bun.

A doua zi, la galerie, controlă facturile pentru ceea ce cumpărase.

Hugh era şocat şi dezamăgit de marea cantitate de articole.

- N-o să recuperăm banii niciodată, mârâi el.

- Nu fi pesimist! obiectă ea. Nu puteam să facem o expoziţie despre Sardinia doar cu câteva carpete şi două-trei ulcioare.

Hugh se scărpină pe frunte.

- Ştiu. Dar când mi-ai spus că pentru unele articole nici n-ai plătit, am fost şocat. Nu mi-am închipuit că o să arunci banii chiar aşa.

- Nu i-am aruncat pe nimicuri! replică ea. Nu-ţi dai seama că în afară de două zile, n-a trebuit să plătesc hotel? Am fost găzduită de familia lui Vito şi de prietenii familiei şi nici n-am putut să le fac cadouri. Sunt prea bogaţi. I-am luat Mirellei o pereche de cercei din cristale şi a fost încântată.

- Oh, îmi dau seama că ai făcut economie în sensul ăsta. Ce mă îngrijorează este contul meu din bancă, sau lipsa lui.

- Da, înţeleg, Hugh. Cheltuielile cu Brenda.

El ridică din umeri.

- Mă rog, vom supravieţui, sper. Acum, spune-mi despre taxele vamale. Cât ne vor costa?

- Foarte puţin. Am făcut formele în trei exemplare. Nu trebuie să plătim pentru articolele pe care le-am adus cu mine. Mâine trebuie să mă duc la aeroport să iau restul pachetelor care au venit cu charterul.

Au despachetat împreună şi au verificat costurile produselor, pentru a putea stabili preţul lor.

Susan era dornică să ajute şi au lucrat din greu următoarele trei zile, sortând lucrurile şi hotărând care să fie expus. Susan semăna cu sora ei, dar coloritul ei era mult mai puternic. Părul roşcat şi ochii verzi făceau o combinaţie atrăgătoare.

- Ce ştii despre Brenda? o întrebă Kathryn într-o după-amiază când lucrau împreună.

-Adică la ce te referi? La sănătatea ei?

- Da, la sănătatea şi starea ei de spirit. Ea şi Hugh trebuie să plece în vacanţă.

- Am fost cu ea şi cu mama în Cornwall pentru câteva zile, dar îşi făcea griji pentru că-l lăsase singur pe Hugh, aşa că a trebuit să ne întoarcem mai devreme.

Kathryn despachetă câteva coşuri din paie pe care le cumpărase în Sassari.

-Voi face tot ce pot să-l conving pe Hugh, iar tu trebuie s-o convingi pe Brenda. Trebuie să plece în vacanţă împreună, nu separat.

Ochii verzi ai Susanei străluciră.

- Vom insista. Apoi se întristă. Dar nu pot să plece decât după expoziţie.

- Sigur că nu. Dar putem să-i convingem să-şi facă planuri şi să plece imediat după ce se închide expoziţia.

Susan se dovedi utilă şi în altă direcţie, pentru că îşi asumase sarcina de a scrie etichetele produselor, de a desena posterele şi de a se ocupa de publicitate. Hugh avea deja mai multe pliante tipărite, la tipografia unui prieten, iar Susan a convins patronii câtorva magazine locale să le distribuie.

-Ah, ce piesă superbă de coral! exclamă Susan, când despachetă una dintre cutii.

- Atinge-o şi spune-i cuvinte frumoase, o sfătui Kathryn. Se presupune că aduce noroc.

- Noroc, repetă, în timp ce mângâia uşor piesa sculptată, ce reprezenta un cuib de păsări într-un copac.

- Ce mai face Jeffrey? întrebă în treacăt Kathryn. Nu l-am

văzut de când am venit acasă, dar am auzit că picturile lui se vând bine.

Susan tocmai căuta într-un pachet mare.

- Da, este bine, mormăi ea şi continuă să scotocească în pachet.

- Ce ai pierdut? întrebă Kathryn.

- Nimic! Susan se ridică puţin. Voiam să văd dacă n-a mai rămas ceva acolo.

Atunci, Kathryn observă chipul îmbujorat al Susanei. Faptul că stătuse aplecată peste pachet nu explica îmbujorarea.

Se auzi uşa de la intrare dechizându-se şi Kathryn se ridică.

- Presupun că a intrat un client. Te duci tu, Susan?

Susan se grăbi să întâmpine clientul. Se auzi un murmur de voci, apoi Susan se întoarse.

- Nu este un client. Este Jeffrey.

Kathryn se grăbi să-l întâmpine, în timp ce Susan urcă scările spre etaj.

-Jeffrey! Mă bucur să te văd după atâta timp!

O prinse de umeri şi după o clipă de ezitare o sărută pe buze, un sărut cald, plin de afecţiune. Era prima oară când o saluta în felul ăsta.

Dragul de Jeffrey! De neclintit şi credincios în afecţiunea lui.

- Şi cum a fost excitanta aventură din Sardinia? o întrebă el.

- Multe deplasări, petreceri şi vile luxoase. Destul de nepotrivit pentru mine, care duc o viaţă sobră, aici la Londra.

- Poate că prietenul tău, italianul, s-a asigurat că trebuie să te acomodezi cu o viaţă mai trepidantă, o tachină el cu o sclipire în ochi.

- Aaa, Vito! Nu l-am luat prea în serios nici aici, iar în Italia are nenumăraţi prieteni. Oricum, ţin mult la Vito. A făcut multe pentru noi. Fără el nu ne-am fi gândit la expoziţia asta.

Jeffrey chicoti.

- Hugh crede că o să piardă destul de mulţi bani.

- Nu-i adevărat. O să fie un mare succes, îl asigură ea.

- Ai dreptate, Kathryn. Dacă tu ai încredere în el, nu poate da greş.

- Am auzit că ai vândut recent câteva tablouri. Felicitări.

- Mulţumesc. De fapt, Susan le-a vândut... aşa că am ieşit de

câteva ori cu ea la restaurant.

Kathryn râse, apreciind uşoara ironie, deoarece ea îi refuzase invitaţia, în favoarea lui Vito.

- Trebuie să urc şi să mai lucrez puţin cât timp lumina este bună, îi zise îndreptându-se spre scară. Trebuie să-i mai dau Susanei câteva exemplare din opera mea, altfel îi scade stocul.

Urcă grăbit scările, iar Kathryn îşi reluă treaba de despachetare a articolelor aduse din Sardinia.

Jeffrey era mai încrezător în puterile lui, îşi zise ea în gând. Se datora oare recentelor lui succese or mai era un motiv? Se hotărî să nu facă nimic care ar clătina această încredere în el.

Două zile mai târziu, Hugh fu în culmea fericirii când primi o scrisoare de la Departamentul Italian al Comerţului.

- Ascultă! O prinse pe Kathryn de braţ. Nişte oficialităţi de rang înalt vin la deschiderea expoziţiei noastre. Niciodată nu m-am gândit să invit pe cineva.

Ochii Kathrynei străluciră.

- Vito! Nu l-am crezut când mi-a spus că va rezolva problema asta.

Hugh o luă de umeri.

- Căsătoreşte-te cu bărbatul ăsta şi devenim în scurt timp milionari.

- Nici chiar aşa! îţi vinzi sora pentru un pumn de bani?

- De ce? Cine stă în calea îmbogăţirii mele?

- Cine ştie? Eu şi Vito suntem... doar prieteni buni, cum se zice, şi apoi el are o mulţime de prietene.

- Păi, scrie-i şi mulţumeşte-i pentru ajutor.

- Sigur, îi promise ea. Şi asta mi-a dat o idee. Ar trebui să invităm câte o personalitate nu numai la deschidere, ci în fiecare zi pe parcursul expoziţiei. Cel puţin în felul ăsta am beneficia de publicitate şi de vânătorii de autografe.

- Este cam târziu, mormăi Hugh. Trebuia să ne fi gândit mai din vreme.

Susan a fost cea care a făcut rost de o duzină de personalităţi, care urmau să vină o oră sau două în diferite zile pe parcursul expoziţiei. Susan îşi petrecuse ore la telefon, călărise

taxiurile şi în final obţinuse participarea unei actriţe de televiziune, a unui autor de cărţi de călătorii care scrisese despre Sardinia, a unui patron de agenţie de voiaj şi a altor *nume* care atrăgeau publicitate în presă.

- N-am putut să obţin participarea unor persoane pe care le doream, recunoscu Susan. Voiau să fie plătiţi pentru apariţia lor.

Kathryn râse.

- Nu te subestima, Susan dragă. Vei fi un agent de publicitate clasa întâi. Poate că ar trebui să te gândeşti la o carieră în acest domeniu.

Susan o privi gânditoare.

- Mda. Cele două ar putea merge împreună.

- Ce altceva? o iscodi Kathryn.

Susan clătină din cap.

- Gândeam cu voce tare. Vreau să zic publicitate şi... ăăă... postere, şi altele.

Peste câteva minute se scuză pe motiv că avea câteva idei noi pentru un poster.

- Aş putea să fac publicitate acestor personalităţi care atât de binevoitori au acceptat să vină la expoziţie.

- Multă treabă, comentă Kathryn. Asta înseamnă că va trebui să mergi în fiecare zi la panourile publicitare şi la magazinele unde ai pliante. Pot să te ajut?

- Nu, mulţumesc foarte mult, replică ea în grabă. Mă duc în studioul lui Jeffrey. Toate lucrurile mele sunt acolo.

Kathryn o privi pe Brenda, care stătea în colţul opus al camerei. Chipul ei nu exprima nimic.

- Susan... vreau să zic... ea şi Jeffrey? Kathryn se trezi bâlbâindu-se.

Brenda zâmbi.

- Habar n-am. Nu-mi face confidenţe.

Kathryn recunoscu faptul că nu va afla nimic. Când ajunse în apartamentul ei se gândi la această problemă, trecând în revistă toate semnele pe care le citise pe chipul şi în comportarea Susanei... obrajii îmbujoraţi, retragerea bruscă la apariţia lui Jeffrey, când Kathryn era aproape, apoi la faptul că împărţeau

acelaşi studio de la etaj. Kathryn îl vizitase foarte rar şi numai când ştia că Hugh lucra acolo.

Totul conducea la ideea că Susan se îndrăgostise de Jeffrey. Dar el? Kathryn nu ştia încă, dar îi părea rău pentru tânăra care ar putea bate la o poartă închisă.

Din fericire, apropierea deschiderii expoziţiei cerea atenţia tuturor aproape douăzeci şi patru de ore şi Kathryn nu mai avea timp de introspecţii.

Ziua deschiderii expoziţiei a fost un succes imens. Oficialii italieni au fost încântaţi de primirea care li s-a făcut, de steagurile italiene şi de panglica inaugurală în culorile roşu, alb şi verde ce urma să fie tăiată la momentul potrivit.

Fotografii de presă s-au înghesuit la galerie şi au fotografiat pe toată lumea. Cele trei fete îşi cumpăraseră ţinute noi, iar Kathryn era încântată să vadă că Brenda, într-un costum nou de culoare crem, cu o eşarfă portocalie, era mult mai animată decât fusese în ultimul timp.

- Parcă seamănă cu Brenda dinainte, murmură Kathryn la urechea fratelui ei.

- Da, îi place foarte mult atmosfera asta... reporterii, fotografii, mulţimea şi un pahar de şampanie.

- Plecaţi cât mai curând în vacanţă, Hugh. Oriunde doreşte ea. Eu şi Susan vom avea grijă de toate, aici.

Hugh aprobă din cap.

-Voi face tot ce pot, Thryn.

O bătu frăţeşte pe umăr şi se îndreptă spre nişte prieteni.

Kathryn a fost felicitată de reprezentanţii italieni pentru dibăcia şi gustul de care dăduse dovadă în alegerea articolelor din Sardinia şi ea reuşi să le mulţumească în italiană şi să poarte o scurtă conversaţie în aceeaşi limbă, ceea ce i-a făcut pe oficiali să plece încântaţi la maşinile lor.

La sfârşitul zilei, când în sfârşit uşile au fost închise, Hugh o felicită pe Kathryn, care făcuse o treabă bună când cumpărase toate acele produse, deşi el fusese nepermis de pesimist.

- Dacă şi celelalte zile vor fi la fel ca asta - ceea ce abia îndrăznesc să sper - atunci într-adevăr ne vom îmbogăţi. Şi apoi,

trebuie să ne pregătim să facem rost de alte articole pentru restul anului.

- Am putea organiza o săptămână spaniolă şi o expoziţie suedeză şi altele de acest gen, sugeră Susan.

- Doamne fereşte! Dacă vâri astfel de idei în capul Kathrynei, o s-o vedem colindând tot continentul, risipind profitul!

- Zgârie-brânză! Kathryn se uită chiorâş la el, în timp ce-şi scotea pantofii. Picioarele mele! Nu mai pot să fac un pas.

Era încă îmbrăcată în rochia albă ,cu jacheta verde deschis. Acum îşi scoase pălăria cu boruri largi brodate cu galben şi o aruncă pe un scaun în sufrageria casei lui Hugh.

- Sper să am putere să rezist astea două săptămâni. După câteva clipe de tăcere, continuă: Hugh, ce se va întâmpla dacă vindem articolele şi oamenii vor dori să le ia cu ei? Vom rămâne cu foarte puţine exponate.

- Este dificil, îi răpunse el. Cumpărătorii nu vor să vină înapoi după ce au cumpărat, iar dacă nu plătesc, nu se mai deranjează.

- De ce nu pui o mică etichetă cu vândut pe ele? interveni Susan. Aşa se întâmplă cu tablourile în expoziţii. Apoi şi le iau la sfârşit.

- Bună idee, fu de acord Kathryn. Şi apoi, omul având o natură invidioasă, când va vedea vândut pentru cineva, va dori o piesă similară.

- Voi face mici etichete cu *vândut,* s-a oferit Susan.

Se părea că dorinţa de a se face utilă a Susanei n-avea limită.

- De asemenea, am convins încă două actriţe să vină săptămâna viitoare, adăugă Susan. Starlete, dar au prins din zbor ideea de publicitate şi cred că ar putea fi remarcate la TV, dacă au noroc.

Kathryn se sprijini de spătarul scaunului şi râse.

- Zău, Sue, eşti grozavă! De unde cunoşti starletele astea?

Susan strâmbă din nas.

- De ici, de colo. Şcoala de actorie, apoi ştiu câţiva bărbaţi de la studioul de desen şi fotografi obişnuiţi cu lumea mondenă. I-am amăgit.

- Ai o calitate în plus faţă de noi, recunoscu Hugh.

- Suntem o familie talentată, zise Brenda, plină de importanţă.

Pe perioada expoziţiei, comportarea Brndei s-a îmbunătăţit. Deşi era încă slabă, nu mai avea cearcăne, era mai animată şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului la galerie, prezentând cele mai valoroase şi exclusive produse aduse din Sardinia.

Câteodată gătea diferite specialităţi pentru familie; gulaşul unguresc, păstrăvul tirolez păreau desprinse din paginile revistelor la care lucrase Brenda.

Eforturile ei erau foarte apreciate, pentru că indiferent ce talente poseda Susan, aceasta nu gătea, deşi încercase în timpul bolii Brendei.

La îndemnul Kathrynei, Hugh aduse vorba de vacanţă şi de data asta Brenda a răspuns pozitiv.

- Fără prea multe plimbări sau ceva obositor, o avertiză el.

- Ce zici de Scoţia? sugeră ea imediat. N-am mai fost acolo din copilărie.

- Foarte bine, fu de acord Hugh. Mergem cu maşina, stăm o zi sau două ici şi colo, unde dorim.

Aproape imediat ce expoziţia luă sfârşit, Hugh şi Brenda au plecat, lăsându-le pe Kathryn şi Susan să aibă grijă de galerie. Erau destule de făcut, de la curăţenie la stabilirea stocului rămas, la împachetarea şi expedierea articolelor vândute.

Jeffrey a lucrat din greu în studio şi a terminat câteva tablouri pentru vânzare sau pentru a fi expuse în vreo expoziţie dacă avea noroc.

Kathryn urma să stea cu Susan în apartamentul lui Hugh.

- Sigur, aş putea să merg la mine acasă în fiecare seară, sugeră Susan, dar ar însemna să fac drumuri în plus.

Părinţii Susanei locuiau în Windsor şi Susan ar fi pierdut mult timp pe drumuri.

- Sigur că nu. Nu este nevoie, o asigură Kathryn.

*
* *

Intr-o seară, Susan se grăbea să-şi termine treaba.

- Nu te superi dacă te las pe tine să închizi? o întrebă ea pe Kathryn.

- Ieşi undeva?

- Da. Cu Jeffrey.

In tonul ei era o notă sfidătoare.

- Bravo. Distracţie plăcută.

Privirea pe care i-a aruncat-o Kathrynei era un amestec de uimire şi mulţumire.

- Nu te superi?

Kathryn zâmbi.

- Nu. De ce aş face-o?

Susan o zbughi pe scări.

Când sosi Jeffrey, Kathryn stătea la masă. Se ridică şi-i deschise uşa, lăsându-l să intre.

- Probabil că Susan este aproape gata. Vrei s-o strig?

- Nu, nu este nevoie, o reţinu el. O s-o aştept.

- Nu te superi, dacă verific socotelile?

El îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ea. Il simţea cum îşi căuta cuvintele, pentru că era ceva ce dorea să-i spună.

Lasă-l să-şi găsească cuvintele, se gândi ea, deşi dacă nu se grăbeşte, Susan va veni în fugă.

- Kathryn, începu el, vreau să ştii ceva.

Ea lăsă pixul şi-l privi.

- Poate că deja am ghicit. Susan?

El dădu din cap, răsuflând uşurat pentru că nu-i cerea explicaţii.

- Ştiu că înainte de a pleca în Sardinia am crezut că eram îndrăgostit de tine. Eram gelos pe ceilalţi prieteni ai tăi, dar acum Susan este... şi ştiu că este adevărat. Nu vreau să te supăr Kathryn, dar...

Ea îi puse o mână pe braţ.

- Nu-ţi face griji. înţeleg şi sunt foarte bucuroasă.

- încă te admir foarte mult, îi mărturisi el.

- Este o imensă diferenţă între admiraţie şi dragoste.

El îşi întoarse privirea.

- Sigur, nu sunt foarte sigur de Susan... dacă mă iubeşte... dar...

Kathryn zâmbi.

- Dacă nu ştii, mai bine întreab-o, îl sfătui ea. Cred că-ţi va răspunde direct.

La etaj se auzi o uşă închizându-se cu zgomot şi Susan strigă:

-Jeff! Vin!

- Ceart-o pentru că te-a lăsat s-o aştepţi, îi spuse Kathryn.

Chipul lui se înduioşă.

- Nu. Nu pot să fac asta. Nu când am avut şansa să lămuresc lucrurile între noi.

Susan coborî ultimele trepte, îi zâmbi lui Jeffrey şi aruncă o privire întrebătoare către Kathryn.

- Noapte bună, murmură ea.

Kathryn se concentră asupra cifrelor, dar cifrele îi dansau în faţa ochilor. Ce ironie! Se întorsese acasă gata să-l accepte pe Jeffrey. Acum, hotărârea ei nu mai era necesară. Fusese înlăturată, cum o tachinase Hugh.

Totuşi, nu simţea nici un fel de regret; ci doar un sentiment de libertate, o slăbire a legăturilor care o făcuseră să se învârtească între fratele ei, Brenda şi galeria cu problemele ei. într-un fel misterios, prezentul se lărgise. Totuşi, nu-şi va permite să considere că Ryan ar putea face parte din viitorul ei.

Starea de pace şi seninătate care o cuprinsese, fu brusc distrusă a doua zi.

în timpul după-amiezii, Kathryn era singură la galerie, împreună cu o clientă care studia o cutie cu încrustaţii, dar dorea să mai vadă şi alte articole.

Kathryn se aplecă să deschidă un sertar plin cu stampe. Auzi uşa deschizându-se, dar nu se întoarse până când nu puse câteva stampe în faţa clientei.

Rămase cu gura căscată. Avea halucinaţii, sau chiar Ryan era în faţa ei? Clipi de câteva ori, neîncrezătoare.

- Bună ziua, zise nou-venitul cu o voce gravă şi se îndreptă spre masa unde erau expuse ulcioare din Sardinia şi câteva rogojini din pai.

Kathryn a înţeles că va aştepta până când clienta va pleca şi acum era nerăbdătoare ca femeia să se hotărască o dată. Până la urmă cumpără cutia cu încrustaţii.

- Şi stampa?

- Nu, nu cred.

Kathryn împachetă cutia, dădu restul şi o conduse până la

uşă. Apoi, se răsuci spre Ryan.

- De ce ai venit aici? îl întrebă ea cu violenţă.

El ridică din sprâncene.

-Am înţeles că oricine poate intra în magazin. Sau se face o selecţie?

-Atunci, ce doreşti să vezi?

O privi şi toată furia ei dispăru. încă mai avea putere asupra ei.

- N-am o părere prea bună despre tine ca vânzătoare, comentă el. Ai fi putut cu uşurinţă s-o convingi să cumpere o stampă sau chiar două.

- Ce păcat! Nu te pot convinge să stai aici pe post de asistent. Ai putea să ne dai lecţii.

Ryan râse.

- Limbă ascuţită! Povesteşte-mi despre expoziţie, asta dacă poţi purta o conversaţie normală.

- S-a închis. Ai venit prea târziu.

- Prea târziu? Ah, asta este soarta mea. Ei bine, cum a fost?

- Un mare succes. Vito a reuşit să trimită nişte oficialităţi italiene la deschidere şi după aceea totul a mers şnur.

-Ai comandat şi alte articole în Sardinia?

-Ah, da. Asta fac acum. Fratele meu şi soţia lui sunt acum în vacanţă.

- Şi tu eşti singură? o întrebă el, cu ochii sclipitori.

- Nu, se răsti ea. Sora Brendei stă cu mine. Câteodată vine şi Jeffrey. Are închiriat studioul de la etaj. Este pictor.

Ryan aprobă din cap.

- De succes?

- Câteodată. Acum este în plin avânt.

- înţeleg. Aşadar, el este magnetul de acasă, bărbatul pe care l-ai lăsat aici. Sper că îşi apreciază norocul.

- Poate că apreciază asta. Ţin foarte mult la Jeffrey.

- Doar ţii? Este de-ajuns?

Ryan o prinsese în corzi. Cine ştie? Considerase că este legată de Jeffrey, iar ea nu dorea să-i schimbe părerea. Niciodată n-ar recunoaşte în faţa lui Ryan că în viaţa ei nu exista un alt bărbat

care să-i răscolească simţurile aşa cum o făcea el.

- Eu şi Jeffrey nu ne grăbim, îi zise deliberat. Poate că nici unul din noi nu agreem atracţia violentă.

Ryan îşi ţuguie buzele.

- Intr-adevăr, foarte înţelept. Foarte înţelept.

Se lăsă o tăcere adâncă.

Cineva intră în galerie şi ea aproape că alergă spre el, cu braţele deschise.

- Jeffrey! Sunt atât de bucuroasă că ai venit. Să-ţi prezint un prieten din Sardinia.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

- In vacanţă? vru să ştie Jeffrey.

- Nu, lucrez aici... fac cercetări în domeniul minier. Sunt la Londra în una din vizitele mele periodice la minister.

Kathryn nu se gândise să-l întrebe pe Ryan care era motivul adevărat al prezenţei lui acolo.

- Am auzit o mulţime despre Sardinia, de la Kathryn, zise Jeffrey. Pare un loc foarte interesant. Trebuie să merg o dată acolo.

- Da, vei găsi o mulţime de subiecte interesante, interveni Kathryn, aruncându-i o privire piezişă lui Ryan.

După câteva minute, Jeffrey se scuză şi urcă în studio.

- Nu este prea vizitată, nu? zise el la întâmplare.

- Din fericire, nu în după-amiaza asta. Altfel n-aş fi avut timp să discut cu tine.

- Poate că niciodată nu vei avea timp să discuţi cu mine, mormăi el. Se răsuci brusc spre ea. Ce zici să ieşi cu mine acum? Putem să luăm masa mai târziu.

Kathryn vru să aprobe din toată inima. Totuşi, mândria ei ridică un zid între ei.

- Nu, nu pot să închid galeria înainte de vreme. Susan este ocupată sus.

- Ai deja stabilită o întâlnire?

Se gândise şi ea la asta.

- Da.

- Inţeleg. Cu harnicul pictor. Foarte bine Kate, nu te mai reţin.

Pur şi simplu m-am gândit... să vin şi să te văd.

Se îndreptă spre uşă. Va ieşi din magazin şi din viaţa ei şi nu putea face nimic să-l oprească. Nimic?

- Ce face Mirella? îl întrebă disperată, să-l mai reţină câteva clipe.

Se întoarse zâmbind.

- La fel de fermecătoare şi imprevizibilă. Cu Enrico la dans, probabil. S-a întors cu el la vila familiei lui. Cât despre Vito, nu mai ştiu nimic despre el de când s-a întors la Napoli sau Roma sau oriunde altundeva.

Ii ţinu uşa, în timp ce el ieşea în stradă.

- La revedere, Kate!

Ii făcu semn cu mâna şi se îndepărtă. Nici nu se uită în urmă. Tocmai se încheiase un capitol din viaţa lui.

Se întoarse încet în magazin şi se aşeză pe un scaun.

Aproape imediat se auziră paşi uşori şi Susan apăru lângă ea.

- N-ai fost cinstită cu mine, nu-i aşa? o acuză ea furioasă.

- Cinstită? Despre ce?

- Jeff. M-ai lăsat să-mi fac speranţe. Acum vrei să te agăţi de el. Imi pare rău Kathryn, dar nu m-am putut abţine să nu trag cu urechea. Tocmai coboram pe scări şi te-am auzit când i-ai spus bărbatului ăla că iei masa cu Jeff.

- Nu, Susan, nu tocmai. L-am lăsat să presupună asta. Este o cacealma...

Susan se uită la ea cu lacrimi în ochi.

- Cacealma? Vrei să spui că a fost o scuză, deoarece nu doreai să ieşi cu el?

- Exact.

- Şi e adevărat... e adevărat că nu-l vrei pe Jeff?

- Jeffrey a fost întotdeauna un prieten bun, dar niciodată nu l-am privit ca pe un viitor soţ. Pe tine te iubeşte. Dacă vrei să-ţi mărturisească asta, du-te Susan, nu poate fi aşa de dificil.

Susan strălucea de fericire.

- Ah, Kathryn! M-ai făcut atât de fericită! Fii binecuvântată!

O îmbrăţişă cu putere şi fugi când în magazin intrară trei cliente.

Kathryn o lăsă pe Susan să se ocupe de cliente. Când fata veni să ia de pe un raft o farfurie de sticlă, se apropie de ea.

- De ce n-ai vrut să ieşi cu el? şopti ea.

Kathryn se hotărî.

- Are pe cineva în Sardinia. O cunoştinţă.

- Arată foarte bine, fu părerea Susanei.

- Nu este genul meu.

Susan se grăbi să se întoarcă la cliente, iar Kathryn ar fi vrut să râdă isteric. Nu este genul meu! Şi-ar fi dorit din toată inima să fie cu el în clipa aia.

Şi apoi? Ce-ar face? El se va întoarce în Sardinia sau în altă parte.

Era mai bine „La revedere, Kate!“ spusese el cu hotărâre, cu o finalitate ce nu dădea loc la îndoială. Totuşi, Kathryn era dezolată.

Capitolul 10

Kathryn a fost încântată să observe că starea Brendei se îmbunătăţise considerabil după vacanţa petrecută împreună cu Hugh. Brenda vorbea de faptul că dorea să-şi caute o nouă slujbă în domeniul ei.

- Nu este nevoie să fie la o revistă sau la un ziar, zise ea după cină, într-o seară când erau în apartamentul lor.

-Ai putea să-ţi găseşti o slujbă de bucătar la un conac sau la un castel, sugeră Hugh. Plată bună şi un trai minunat şi civilizat.

- Şi tu ce ai putea să faci la un castel? întrebă ea.

- Să am grijă de Rembrandt-urile şi Gainspourgh-urile lor, presupun.

-Aiurea! Ce ştii tu despre restaurare? Ar trebui s-o iei de jos.

Kathryn râse.

- Şi între timp, galeria Comelian se conduce singură?

- Eu şi Susan ne-am gândit să continuăm cu publicitatea, zise Brenda cu seriozitate. Este păcat să pierdem tot ce am câştigat. Trebuie să devenim cunoscuţi întâi în Londra şi apoi în împrejurimi ca locul unde se găsesc articole din Sardinia. Am selectat vreo două articole şi aş putea să cer fotografilor să facă nişte poze speciale pentru ziare. Şi apoi, mai avem toate pozele făcute la expoziţie. Le-am putea folosi.

- în acest caz, avem nevoie de o sursă permanentă de produse, sublinie Kathryn. Mirella a fost de acord să fie reprezentantul nostru şi să ne trimită comenzile neîntârziat, dar până acum n-au sosit cu regularitate.

- N-a avut prea mult timp, comentă Hugh. Eu zic s-o mai lăsăm puţin.

- Nu prea mult, îl preveni Brenda, sau o să ne-o ia altcineva înainte şi ne pomenim că deschide Galeria Sardă sau ceva asemănător.

- Posibil, fu de acord Hugh. Ne vom gândi la asta.

La sfârşitul săptămânii a sosit un mic pachet ce conţinea nişte covoraşe de pai şi câteva coşuri, dar celelalte bunuri comandate n-au fost trimise nici la sfârşitul celei de-a doua săptămâni.

Brenda se impacientă.

- Hugh, trebuie să facem ceva. Nu putem aştepta luni întregi ca Mirella să acţioneze. Şi apoi, fata n-are nici un interes. Are propria ei viaţă, iar Kathryn ne-a povestit că n-are nevoie de bani, iar ceea ce plătim noi este foarte puţin.

- Şi atunci, ce propui? o întrebă Hugh.

- Las-o pe Kathryn să se întoarcă în Sardinia şi să rezolve lucrurile, răspunse imediat Brenda şi Kathryn simţi cum i se opreşte inima. Deja îi cunoaşte pe producători, poate să discute cu ei şi să trimită produsele acasă. Cât despre galerie, eu şi Susan ne vom ocupa de publicitate şi ne vom ocupa şi de clienţi.

Asta era Brenda cea dinainte, energică şi capabilă, îşi zise Kathryn în sinea ei, dar era încă buimăcită la gândul că va trebui să se întoarcă în Sardinia.

- Tu ce zici, Hugh? De ce nu pleci tu? Poţi merge împreună cu Brenda.

- Prea cald pentru mine, în august, îi răspunse Brenda cu hotărâre. Mi-ar plăcea să merg în primăvară.

Aşa că pentru a doua oară în decurs de câteva luni, Kathryn şi-a făcut bagajele în grabă. In colţul unei valize a găsit bucata de jasp roşu pe care i-o dăduse Ryan. Era gata s-o arunce într-un sertar, o bucată de piatră nefolositoare, prea zimţată ca să poată fi folosită ca ornament. Totuşi, s-a oprit brusc, când şi-a amintit vorbele lui Ryan: „N-o arunca într-un sertar"... O înveli în şerveţel şi o puse la loc în valiză. Dacă îl va mai întâlni pe Ryan privind piatra, îşi va reaminti cât nedemn de încredere era el.

Brenda şi Susan au însoţit-o la aeroport. In timp ce-şi luau rămas bun, Susan îi şopti:

- Mă logodesc în curând cu Jeff. Tata a spus că trebuie să aştept să sărbătoresc ziua mea de naştere în octombrie.

- Grozavă veste. Cele mai bune urări de bine, pentru amândoi.

Kathryn văzu ochii Susanei strălucind şi ştiu că de data asta a făcut tot ce-a
putut ca să contribuie la fericirea a două persoane la care ţinea foarte mult.

De data asta a luat avionul direct către Alghero, aşa că a

putut să viziteze din nou expoziţia permanentă a meşteşugarilor din Sassari.

- O să-mi iau o cameră într-o mică pensiune pentru o noapte sau două, îi spusese lui Hugh. Nu este nevoie să stau într-un hotel mare. Oricum în această perioadă sunt foarte aglomerate.

Primul lucru şi cel mai important era să ia legătura cu Mirella şi cum a ajuns a telefonat la vila de la Porto Conte. Nu, *signorina* nu era acolo,
i se comunică, este plecată într-o excursie cu un iaht împreună cu alţi membri ai familiei. Când se întoarce? Nu se ştia.

Kathryn era într-o mare încurcătură. Deja îi telegrafiase Mirellei de la Londra s-o anunţe că vine. Fără îndoială Mirella nu primise telegrama. Ea nu putea să comande diferite articole fără să ştie ce comandase Mirella producătorilor.

După o îndelungă meditaţie, Kathryn se hotărî s-o elimine pe Mirella ca agent. Dacă Mirella trimisese ceva în Anglia, atunci Hugh şi Brenda vor face ce vor putea ca să vândă produsele. Kathryn hotărî că responsabilitatea ei era să înceapă să facă din nou comenzi.

Având în vedere că era puţin probabil s-o întâlnească pe Mirella, Kathryn decise să se mute la Sassari, unde se cază într-o pensiune ieftină pentru trei sau patru zile.

Găsi voluntari care-i dădură informaţii despre producători şi produse. După mai multe vizite în satele şi orăşelele din împrejurimi, făcând comenzi sau cumpărând eşantioane, consideră că avea dreptul la o zi de odihnă. Se hotărî să se deplaseze cu autobuzul până la Porto Conte sau Alghera unde să admire marea de culoarea safirului sau schimbătoare de la smarald la turcoaz.

La sosirea la Porto Conte ezită dacă să sune la vila Montefranco ca să afle dacă Mirella se întorsese, iar în caz că nu, să-i lase un mesaj.

Vila părea părăsită, dar până la urmă o fată în casă îi deschise uşa. Kathryn reuşi să înţeleagă că familia încă nu se întorsese din excursie. Pe când stătea la o măsuţă în hol şi scria un bilet pentru Mirella, dinspre grădină apăru Alessandro.

O salută plin de entuziasm şi vru să ştie de ce se întorsese în Sardinia şi de ce nu stătea la Porto Conte.

- De data asta este vorba doar de afaceri, îi zise ea. Nu de vacanţă. N-ai plecat cu ceilalţi pe iaht? continuă ea.

- Nu. Imi plac voiajele lungi cu o navă, nu să mă învârt în jurul coastei.

- Când se întorc? vru ea să ştie.

El ridică din umeri, apoi râse.

- Dacă este furtună, vor veni foarte rapid. Dacă nu, vor sta la soare.

Insistă s-o servească, o luă cu el în grădină şi ceru unei servitoare să
aducă vin, prăjituri şi cafea.

- Şi englezul? întrebă el. Nu l-ai văzut în Anglia?

Ea ezită.

- Da. A sunat... o dată. S-a întors aici?

Alessandro păru surprins.

- Nu ţi-a spus că s-ar putea să nu se mai întoarcă?

Kathryn clătină din cap.

- Ah, am fost bucuros când am auzit vestea. De dragul Mirellei, înţelegi. Enrico are mai multe şanse, dacă englezul nu-i mai stă în cale.

Kathryn intenţionase să stea puţin la vilă şi apoi să meargă să viziteze Grota lui Neptun, vestită pentru stalactitele ei. Dar a stat de vorbă cu Alessandro şi timpul a zburat. Abia mai avea timp să prindă autobuzul înapoi. Grota lui Neptun rămânea pentru altă dată.

A doua zi dimineaţă a plecat cu trenul spre Oristano. Peisajele se schimbau constant pe măsură ce trenul cobora dinspre Sassari. Merii şi perii erau încărcaţi cu fructe, culturile de tutun au făcut loc chiparoşilor şi apoi câmpiilor.

In faţa gării staţiona un şir de autobuze. Kathryn se urcă într-unul şi dădu adresa unui hotel, unde spera să se cazeze peste noapte.

Oristano părea un orăşel plăcut, cu un aer medieval. Erau

multe case construite din piatră, cu balcoane de fier forjat tivite cu flori, străzile erau străjuite de copaci şi erau multe biserici foarte frumoase.

Totuşi, Kathryn nu prea avea timp de excursii, deoarece avea întâlnire seara cu un meşteşugar, la câţiva kilometri de oraş. Spre dezamăgirea ei, clădirea părea închisă, dar după ce a bătut de mai multe ori la uşă, un îngrijitor a venit să deschidă.

Nimerise greşit. După un timp a ajuns la adresa corectă, dar se întunecase şi a trebuit să examineze vase de lut şi păturI, covoare şi bijuterii la lumina lămpii cu gaz.

In final, a fost bucuroasă când s-a reîntors la hotel.

întreaga vizită în Sardinia, care prima oară i s-a părut o încântare, acum părea plictisitoare şi tristă. Voia să se grăbească să ajungă la Cagliari, să cumpere din locurile pe care le ştia şi apoi să plece acasă. Hugh ar fi fost foarte încântat dacă făcea economie.

Cum a ajuns la Cagliari, oraşul a cucerit-o. Era o atmosferă plină de viaţă şi modernă în acelaşi timp, însă plină de istorie. Străzile înguste se răsuceau în jurul fortificaţiilor ca nişte cozi de şopârlă.

Credea că amintirea lui Ryan va fi copleşitoare, dar când vizită locurile unde fuseseră împreună remarcă plăcerea de a se plimba şi bucuria revederii.

îşi rezolvă repede treburile şi făcu din nou comenzi, după ce controlă dacă Mirella nu trecuse pe acolo. Mai trebuia să se deplaseze la un atelier de olărit din apropiere de Iglesias. Dacă avea timp, ar fi putut să treacă pe la vila Roscano şi să-şi ia rămas bun de la signora Bertini.

îşi termină treburile înainte de prânz, se opri să ia prânzul în Iglesias şi apoi luă un taxi până la Portomarco.

Când se apropie de vila Roscano, opri taxiul în faţa porţii.

- Nu stau decât câteva minute, promise ea.

Signora Bertini o primi cu afecţiune şi-i spuse că hotelurile nu erau sigure pentru fete singure.

Kathryn îi mulţumi pentru ospitalitate, dar refuză să mai stea acolo. Promise însă că va veni a doua zi să ia prânzul la vilă.

- Alessandro a telefonat de mai multe ori în ultimele zile, îi spuse signora. A întrebat dacă l-ai întâlnit.

- Pe cine?

- Nu ştiu. Vito?

Kathryn clătină din cap. Nu prea se înţelegeau, având în vedere că signora vorbea prost englezeşte, iar Kathryn foarte puţin italiana, aşa că nu prea pricepu ce voia să spună.

îi spuse „Arrivederci" şi promise să vină din nou a doua zi.

La poartă mai era o maşină şi un bărbat vorbea cu şoferul. Când şoferul o văzu, îi zâmbi şi porni înainte ca ea să poată spune ceva.

- Dispărut fără urmă. Se întoarse să se uite la cel ce vorbise şi nu-i veni să creadă că Ryan era în faţa ei.

-Ah, la naiba...! începu furioasă.

- Am plătit şoferul şi l-am trimis la Cagliari la familia lui. Era foarte mulţumit să aibă liber restul zilei.

- Ce coincidenţă să apari la momentul potrivit! zise ea zeflemitor.

- Exact! fu el de acord. Şi nu te flata singură, crezând că am venit tocmai din Iglesias după tine. Eram în drum spre chei, ca să aranjez barca.

- Atunci nu te reţin, zise ea cu o voce de gheaţă, deşi dorea să-i cadă în braţe.

- Ah, nu. Urcă şi hai să mergem.

- Având în vedere că nu mai am mijloc de transport, presupun că n-am altă alternativă.

- Corect, n-ai maşină. Şi nu poţi face drumul ăsta fără taxi.

Tăcută, urcă în maşină pe bancheta din spate.

- Supărată?

Nu răspunse. Când ajunseră în port, rămase în maşină.

- Mai bine coboară. S-ar putea să am chef să merg până la San Pietro şi Dumnezeu ştie când mă întorc.

- Pot să merg până la Portomarco şi să iau o maşină.

- Sigur. Bună idee.

Se îndreptă spre chei şi ea rămase în maşină. Apoi îşi aminti cuvintele signorei Bertini.

-Alessandro a telefonat... a întrebat, dacă l-ai văzut... Dacă l-ai văzut...

Coborî din maşină, trânti uşa, dar el nici nu întoarse capul. Se opri la
pontonul unde era legată barca.

- Păcat să o vând, murmură el, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi.

-Vinzi barca?

Se întoarse uşor, ca şi cum ar fi fost uimit s-o vadă lângă el, dar ea înţelese că o tachina.

- Da. Dacă plec în... America de Sud sau Australia, nu voi mai avea nevoie de ea.

-Ah, da. Pleci în altă parte.

- Poate. Oftă. Ce zici să mă însoţeşti într-o ultimă excursie la San Pietro?

Ultima excursie pentru cine? Pentru barcă sau pentru ea?

Fără să aştepte consimţământul ei, se urcă la bord, apoi se întoarse s-o ajute şi pe ea.

Mecanic, se urcă la bord. In câteva minute, barca se îndreptă spre San Pietro.

-De ce ţi-ai numit barca *The Owe*- Bufniţa? strigă ea ca să se facă auzită.

- *La Civetta?* Aşa se numea când am cumpărat-o. Cred că aparţinea unui contrabandist, care ieşea noaptea în larg.

Ea vizitase insula doar o dată şi atunci împreună cu Vito. Acum mergea încet paralel cu stâncile şi putea vedea extraordinarele culori de lila şi roz ale stâncilor ce se ridicau vertical din apă.

Departe la apus, cerul îşi schimbase culoarea din violet în purpuriu, de la galben la verde auriu; soarele făcea marea să arate precum culoarea aurului.

Ryan acostă la Carloforte, printre bărcile pescarilor de corali.

O conduse printr-un labirint de străduţe.

-Dacă încerci să mă pierzi în oraşul ăsta necunoscut, să ştii că ai venit foarte bine.

- Dacă n-ai simţ de orientare, o meriţi. Indiferent pe unde o

iei, ajungi în port.

- Mulţumesc de explicaţie.

- Am ajuns. O conduse printr-o arcadă într-un restaurant mic, luminat de lumânări şi mirosind a mâncare bună şi vin.

Dacă era ultima excursie, atunci ar face bine cel puţin să pară că se bucură.

El comandă cina: peşte, urmat de friptură de viţel şi anghinare. In timpul mesei n-a fost prea vorbăreţ, iar când au părăsit localul a devenit tăcut.

-Ar trebui să mă întorc la Cagliari, zise ea.

-Nici o grijă. Te duc eu.

Tăcu iar şi ea observă că se îndreptau în partea opusă portului. In curând au ajuns pe o terasă pavată, semicirculară, situată deasupra stâncilor, străjuită de o balustradă de fier.

El îşi sprijini coatele de balustradă şi privi în jos.

-Atunci, plec în America de Sud?

-Tu trebuie să hotărăşti asta. Vocea ei era calmă.

-Nu. Asta depinde de tine. De ce crezi că am străbătut toată insula?

-Ca să vinzi barca, aşa mi-ai spus.

Se întoarse spre ea.

-Nu mă îndoiesc că sunt un prost, dar am vrut să-mi dau încă o şansă să achiziţionez ceva mai mult decât o barcă.

Incepu să o cuprindă bucuria.

- Şi ai reuşit?

- Femeile şi bărcile sunt imprevizibile. Urmă o lungă pauză. Kate, te-ai gândit, din întâmplare, că te-am aşteptat la vila Roscano?

- Nu sunt sigură.

- Ba eşti al naibii de sigură, nu-i aşa?

O prinse de mijloc şi o trase spre el.

Kathryn se trase puţin înapoi şi puse mâinile pe umerii lui.

- Ryan, ştiu că atmosfera este foarte romantică - noapte de vară caldă, lumina lunii şi restul, dar...

- Crezi că sunt Vito? o întrerupse el cu asprime. Te-am căutat în Anglia şi m-ai alungat cu o poveste despre prietenul pictor.

Minciuni! Numai minciuni! El o să se însoare cu o altă fată.

- De unde ştii? întrebă ea.

- Deoarece am întrebat. Am sunat la galerie... Unii bărbaţi nu se satură să încaseze pumni... şi cumnata ta mi-a spus. De asemenea, mi-a spus că în urmă cu o săptămână ai sosit la Alghero şi că dacă mă mişc repede s-ar putea să te mai prind.

- Brenda a spus asta?

- Aşa că am căutat în toate hotelurile din Alghero, ca să aflu că ai plecat la Sassari. Nu te-am găsit acolo, aşa că te-am căutat la vila Montefranco. Alessandro aproape că m-a dat afară şi mi-a spus într-o mie de feluri, toate însemnând „enervant". Dar când a înţeles că iubita lui Mirella nu era fata pe care o căutam, m-a bătut pe spate, a deschis o sticlă de şampanie şi pe jumătate treaz mi-a urat numai fericire.

Din tot acest discurs, Kathryn n-a reţinut decât că ea era „fata pe care o căuta"...

- Aşa că am luat-o din loc, dar din nou m-ai înşelat. Te-ai oprit la Oristano, pe când eu m-am dus direct la Cagliari. Te-am căutat până când un prieten mi-a spus că te-ai întors. Când am ajuns la hotel, plecaseşi la Iglesias. De acolo mi-a fost uşor, deoarece am bănuit că te-ai dus la olărie.

- Acum m-ai prins, ce urmează? îl întrebă ea.

- Eşti *năucă*fato! Crezi că am străbătut atâta drum, doar ca să te plimb cu barca? Trezeşte-te, Kate. Te cunosc destul de bine. Vrei să mă faci să vorbesc.

- Atunci, vorbeşte! comandă ea plină de curaj.

- Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Eşti satisfăcută?

- Nu, nu când reciţi aşa.

-Ai dreptate. Acţiunea este mai bună.

O sărută şi ea se predă.

Se trase uşor de lângă el, deşi capul ei se sprijini de umărul lui.

-Ryan, asta este o altă despărţire? Imi pare bine că te-am cunoscut... ciao!

- Dragă Kate! Merit asta, dar trebuie să mă ierţi. In seara aia eram nebun de gelozie, deşi era vorba doar de Vito. Special n-am

venit la petrecere ca să nu te văd dansând în braţele unui alt bărbat. Dar mi-am dat seama că era o greşeală şi eram furios că am pierdut dansul. Atunci am venit la Roscano şi am aflat de bărbatul din Anglia. Voiam să ştiu că urma să fii fericită cu el. M-am întrebat dacă aveam dreptul să rup legătura dintre voi.

- Intre mine şi Jeffrey n-a fost nimic. El mă plăcea. Poate că dacă aş fi vrut ne-am fi căsătorit o dată şi o dată.

- Cum ai fi putut să te căsătoreşti cu el, când mă iubeşti pe mine?

- Cine ţi-a spus povestea asta?

El râse.

- Tu. In ziua când am venit să te văd la Londra. Ah, am vrut să sparg câte ceva din galerie. Ai ridicat un zid de gheaţă între noi ca să te aperi şi nu era nevoie dacă nu ţi-ar fi păsat de mine.

- Ce înţelegător! îl tachină ea, apoi îşi sprijini faţa de a lui. Dar mă bucur!

Călătoria înapoi a fost prea scurtă, deoarece Kathryn dorea ca orele magice să se prelungească la nesfârşit. O lăsă la hotel în Cagliari.

- Mâine mergem din nou la San Pietro să vedem dacă mai găsim jasp roşu, îi zise el.

A stat trează mult timp şi când în fine a adormit a visat marea luminată de lună. A doua zi după ce s-a îmbrăcat, a pus bucata de jasp roşu în poşetă.

A doua zi Ryan a luat-o pe alt drum, urmând calea ferată şi trecând pe lângă minele castelului Aquafredda, datând din secolul al treisprezecelea, acum doar o scoică goală din piatră.

- N-am mai fost pe aici, remarcă ea.

- Acum poţi să vezi munţii care conţin zăcămintele de plumb, cupru şi zinc. Vreau să-ţi arăt un peisaj pe care o să-l vezi mulţi ani de acum înainte.

Ea zâmbi.

- Aşadar, nu este America de Sud?

- Nu încă. Am preferat să-mi reînnoiesc contractul cu firma la care lucrez şi să mai stau puţin pe aici. Nu va trebui să locuim într-o zonă minieră.

Era încântată auzindu-l vorbind despre viitorul lor.

Conduse de-a lungul coastei şi ajunse la Portomarco şi spre surpriza ei opri în centrul oraşului, aproape de vechiul palat Roscano.

-Vino cu mine. Am o mică treabă aici... dacă pot s-o fac. Nu sunt sigur că o să mă descurc.

Uimită, îl urmă în grădina de la Trattoria Roscano. Era evident că grădina neîngrijită din spatele zidului fusese curăţată.

Ryan îşi scoase haina şi alese câteva scule.

îl privi nemişcată. Fântâna! Ryan voia să repare fântâna! Legenda, fantastica profeţie îi reveni în minte. Un străin va repara fântâna şi apoi se va căsători cu o fată aparţinând casei Roscano.

- Ryan! exclamă ea.

El înălţă capul.

- Da?

Apoi făcu semne unei persoane din spatele Kathrynei. Se întoarse repede şi o văzu pe Mirella.

Acum înţelese adevărul. Scena aia dulce şi romantică era o minciună. Se întoarse şi fugi traversând terasa cafenelei şi piaţa, îndreptându-se spre ţărm. în grabă, căzu pe câteva trepte. Deşi o durea rău glezna, străbătu şchiopătând restul drumului şi în port se aşeză pe un bolovan. Nu putea să gândească clar. Nu vedea decât chipul triumfător al Mirellei.

I se păru că a trecut o veşnicie, când Mirella apăru lângă ea.

- Ce s-a întâmplat? De ce ai fugit?

Kathryn clipi.

- Nu mă întreba. Nu vorbi cu mine.

- Dar, tremuri. Nu te simţi bine?

Kathryn nu răspunse.

-Ar fi trebuit să stai cu noi să vezi fântâna. Este minunată din nou şi acum nu va mai exista blestemul strămoşilor Roscano.

- Nu vreau să mai aud cuvântul „fântână" niciodată, mormăi Kathryn.

- De ce eşti aşa de tristă? o îmboldi Mirella. Ar trebui să fii foarte fericită. îl ai pe Ryan. Ţi-l cedez bucuroasă pe englez.

Cuvintele începură să pătrundă în mintea Kathrynei.

- A fost vreodată al tău, ca să-l cedezi? se auzi spunând.

- Nu. N-a fost! se auzi o voce bărbătească. Ce s-a întâmplat, Kate?

- Nimic. Te rog, du-mă înapoi la Cagliari, să plec acasă si să nu vă mai deranjez vreodată.

- Ba mergem la vila Roscano, zise el amenințător. Vom vedea atunci dacă ai nevoie de un doctor sau dacă nu ți-ai pierdut mințile.

- Nu vorbi asa de urât! îl admonestă Mirella.

- Hm! Data viitoare când o mai iei asa la goană, Kate, te voi duce în munți si te voi da primului cioban. Asta te va face să fugi!

- Oo, este o brută, remarcă Mirella cu tristețe. Nu ca Enrico al meu. Nu ți-am spus, Katrina, cât am suferit pe iaht. Inchipuiește-ți! Enrico a căzut peste bord si aproape că s-a înecat. Mi-am văzut toată viața distrusă, pentru că fără Enrico n-ar fi avut rost.

- Din fericire, a fost salvat! adăugă sec Ryan. Desi poate că dacă se înneca, era salvat de o soartă mai crudă, nu stiu.

Kathryn simți că începe să-și revină. Oare Mirella voia să spună că ea si Enrico... în fine...? Ah, destept Enrico, să se arunce în mare si să se asigure că Mirella vedea toată tărăsenia!

Când se ridică, glezna o duru cumplit, dar încercă să îndure durerea fizică.

La vila Roscano, o cameră fu pregătită pentru ea si chiar simți că-i este foame, când văzu masa pusă în grădină.

- Alessandro ți-a trimis un mic cadou. Mirella îi înmână o cutiuță. A apreciat felul în care l-ai îngrijit când a fost bolnav.

Kathryn fu încântată când scoase din cutiuță un pandativ din coral prins de un lănțisor subțire de aur.

- Trebuie să-ți aducă noroc, o informă Mirella.

- Este fermecător, zise ea moale. Trebuie să-i mulțumesc lui Alessandro!

Ilprivi pe Ryan si ochii lui sclipiră.

- Cum îndrăzneste Alessandro să-ți facă un cadou? întrebă el cu o furie prefăcută.

Kathryn zâmbi fără să răspundă. Bănui că micul cadou nu avea de-a face cu sănătatea lui, ci era un semn de mulţumire că o salvase pe Mirella din ghearele lui Ryan.

- Şi fântâna? întrebă signora Bertini pe Ryan.

- Păi, mai am puţin de furcă, recunoscu el râzând. în momentul în care i-am dat drumul, cineva a venit în fugă de la etajul superior să-mi spună că apa curgea pe scări.

- La fel a păţit şi tatăl meu, zise signora.

- Mă întorc mai târziu acolo, promise el. Sunt hotărât s-o repar. N-o să las o fantomă să-şi bată joc de mine.

Signora Bertini zâmbi.

- Un străin, murmură. O fată din casa Roscano.

- Ce este? întrebă Ryan.

- Nimic.

Dar Kathryn auzi şi acum înţelese.

- Vin cu tine Ryan, când mergi acolo.

- Să nu mai fugi, de data asta. îmi distragi atenţia.

- Voi rămâne, promise ea.

Câteva ore mai târziu, Ryan făcu fântâna să curgă, fără să mai inunde casa.

- Curios, mormăi el, în timp ce-şi lua uneltele. Presupun că bazinul s-a revărsat.

Kathryn clătină din cap.

- Nu. Atunci n-am fost sub acoperişul casei Roscano. Cele două părţi ale legendei erau adevărate şi tu erai doar o jumătate - străinul care trebuia să repare fântâna.

îi spuse legenda.

- Am crezut că fata este Mirella. De aceea n-am putut să stau.

- Mă rog, probabil că unul din noi crede în legende şi superstiţii.

- Trebuie să curăţăm statuile alea şi să le reparăm, zise Ryan. Ce ai făcut cu jumătatea de jasp pe care ţi-am dat-o?

- Uite-o. O scoase din poşetă în timp ce el scoase cealaltă jumătate din buzunar.

- Uite! Vezi cum se potrivesc cele două jumătăţi? O bucată de jasp roşu între noi, scorpia mea iubită.

- Ai rupt originalul în două?

El dădu din cap.

- Probabil că atunci când am rupt bucata. O parte nu se potriveşte prea bine.

- Poate că înseamnă că fiecare trebuie să-şi păstreze felul de a fi, zise ea moale.

Brusc, o bucată de zid se desprinse şi căzu pe terasă. Instinctiv, Ryan şi Kathryn priviră spre turn.

- Am crezut că am fixat bucăţile alea. Sper că acum fantoma este mulţumită, zise Ryan.

Kathryn atinse coralul şi privi fântâna. Pentru o clipă, jeturile de apă aproape că se opriră, apoi izbucniră din nou cu putere sporită. Speră că era o prevestire, că dragostea dintre ea şi bărbatul de lângă ea nu se va stinge niciodată.

- Roscano, murmură ea fericită, lângă umărul lui Ryan. Să-l lăsăm în pace.

Spera ca fantoma să-şi găsească pacea acum. Pentru că ea şi Ryan nu vor avea tot timpul linişte, dar era gata să accepte această armonie plină de agitaţie.

Sfârşit

*
* *
*
* *